

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 36 / IV legislatura / Segon període

Dijous, 17 de desembre de 1992

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 20

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1993 (Reg. 5082) (Continuació.)

Article 15

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 135, d'addició)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada (p. 1522).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 136, de supressió)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1522).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1522).

SUMARI (2)

Article 16

Esmena del G. Socialista (núm. 137, de supressió)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S), juntament amb l'esmena núm. 144 (p. 1522).

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 138, de supressió).

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1522).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 139, d'addició)

Defensada abans (Esmena núm. 138).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1523).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 140, d'addició)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada (p. 1523).

Article 17

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 141, d'addició)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1523).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1523).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 142, d'addició)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada (p. 1523).

Article 18

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. Popular (núm. 143, d'addició)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada. (p. 1523).

Esmena del G. Socialista (núm. 144, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 137).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1524).

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 145, d'addició)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1524).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1524).

Article 19

Esmena del G. P. Popular (núm. 146, d'addició)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada. (p. 1524).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 147, d'addició)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1524).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1524).

Article 20

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 148, d'addició)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada. (p. 1525).

Esmena del G. Socialista (núm. 149, d'addició)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S) (p. 1525).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 150, d'addició)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1525).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1525).

Article 21

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 151, d'addició)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S), juntament amb l'esmena núm. 153 (p. 1526).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per contradiccions (p. 1526).

El Sr. Carnicer (S) intervé per contradiccions (p. 1527).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 152, de supressió)

Torn a favor: Sr. Saura (IC) (p. 1527).

SUMARI (3)

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 1527).*

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. Socialista (núm. 153, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 151).

Article 22

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 154, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 155, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 156, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 157, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Esmena del G. Socialista (núm. 158, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 7).

Article 23

Article 24

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 159, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 163, 165, 166 i 169 (p. 1528).*

Article 25

Apartat 1

Lletra d)

Esmena del G. Socialista (núm. 160, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 161, 162, 164 i 167 (p. 1529).*

Lletra e)

Esmena del G. Socialista (núm. 161, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 160).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 162, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 160).

Article 26

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 163, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 159).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 164, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 160).

Addició d'un nou article

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 165, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 159).

Article 27

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 166, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 159).

Article 28

Esmena del G. Socialista (núm. 167, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 160).

Esmena del G. P. Popular (núm. 168, de modificació)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada (p. 1529).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU) (p. 1529).*

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 169, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 159).

Article 29

Article 30

Apartat 1

Esmena del G. P. Popular (núm. 170, de modificació)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada (p. 1531).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 171, de modificació)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada (p. 1531).

Addició d'un nou apartat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 172, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 173* (p. 1531).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1531).

Article 31

Article 32

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 173, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 172).

Article 33

Apartat 1

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 174, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 6).

Lletra e)

Esmena del G. Socialista (núm. 175, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 34).

Addició d'una nova lletra

Esmena del G. Socialista (núm. 176, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 6).

Apartat 2

Esmena del G. P. Popular (núm. 177, de modificació)

El Sr. Curto i Casadó (P) la dóna per defensada (juntament amb les esmenes 183 i 185) (p. 1532).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 178, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 181* (p. 1532).

Esmena del G. Socialista (núm. 179, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 180, 182, 184, 191, 201, 306 i 341* (p. 1532).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 1534).

El Sr. Escudé (CiU) presenta una esmena transaccional a les esmenes núms. 184 i 201, del G. Socialista, i núm. 186, del G.P. Popular, la qual és acceptada pel G. P. Popular (p. 1534).

Apartat 4

Encapçalament

Esmena del G. Socialista (núm. 180, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 181, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 178).

Esmena del G. Socialista (núm. 182, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núm. 183, de modificació)

Donada per defensada abans (esmena núm. 177).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 184, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Esmena del G. P. Popular (núm. 185, d'addició)

Donada per defensada abans (esmena núm. 177).

Esmena del G. P. Popular (núm. 186, d'addició)

El Sr. Curto i Casadó n'anuncia la retirada (esmena núm. 179, del G. Socialista).

S'esdevé un diàleg entre el president i el Sr. Curto i Casadó (p. 1536).

Article 34

Apartat 1

Esmena del G. Popular (núm. 187, de modificació)

El Sr. Curto i Casadó la dóna per defensada (p. 1536).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 188, de modificació)

Torn a favor: Sr. Saura (IC), juntament amb les esmenes núms. 190, 192, 193, 194, 195, 199, 200, 203 i 204 (p. 1536).

Apartat 4

Esmena del G. Socialista (núm. 189, de modificació)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 198 i 202 (p. 1537).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 190, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 188).

Apartat 6

Esmena del G. Socialista (núm. 191, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 179).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 192, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 188).

Apartat 8

Lletra c)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 193, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 188).

Apartat 9

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 194, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 188).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 195, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 188).

Apartat 11

Esmena del G. Socialista (núm. 196, d'addició)

Torn a favor: Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb l'esmena núm. 197 (p. 1538).

Apartat 12

Esmena del G. Socialista (núm. 197, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 196).

Apartat 14

Esmena del G. Socialista (núm. 198, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 189).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 199, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 188).

Apartat 16

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 200, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 188).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 201, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 179).

Addició de nous articles

Esmena del G. Socialista (núm. 202, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 189).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 203, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 188).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 204, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 188).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 1538).

El Sr. Escudé presenta una transaccional a l'esmena 204 del G.P. Iniciativa per Catalunya (p. 1540).

Article 35

Article 36

Esmena del G. P. Popular (núm. 205, de modificació)

- Retirada després (esmena núm. 365).*
Esmena del G. P. Popular (núm. 206, de modificació)
Retirada després (esmena núm. 206).
Esmena del G. P. Popular (núm. 207, de modificació)
Retirada després (esmena núm. 365).
Esmena del G. Socialista (núm. 208, de modificació)
Debatuda després (esmena núm. 365).
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 209, de modificació)
Retirada després (esmena núm. 365).
 Addició de nous apartats
Esmena del G. Socialista (núm. 210, d'addició)
Debatuda després (esmena núm. 365).
Article 37
Esmena del G. Socialista (núm. 211, de modificació)
Debatuda després (esmena núm. 365).
 Apartat 6
Esmena del G. P. Popular (núm. 212, de supressió)
Retirada després (esmena núm. 365).
Lletra a)
Esmena del G. P. Popular (núm. 213, de modificació)
Retirada després (esmena núm. 365).
Esmena del G. P. Popular (núm. 214, de modificació)
Retirada després (esmena núm. 365).
Lletra b)
Esmena del G. P. Popular (núm. 215, de supressió)
Retirada després (esmena núm. 365).
 Apartat 7
Esmenes del G. P. Popular (núms. 216, de supressió, i 217, de modificació)
Retirades després (esmena núm. 365).
Article 38
Article 39
Esmena del G. Socialista (núm. 218, de supressió)
 Torn a favor: *Sr. Carnicer (S), juntament amb les esmenes núms. 221, 222 i 223 (p. 1541).*
 Apartat 1
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 219, de modificació)
 Torn a favor: *Sr. Saura (IC), juntament amb l'esmena núm. 220 (p. 1542).*
 Apartat 2
Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 220, de supressió)
Defensada abans (esmena núm. 219).
 Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé CiU (p. 1542).*
Article 40
Esmena del G. Socialista (núm. 221, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 218).
Article 41
Esmena del G. Socialista (núm. 222, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 218).
Disposicions addicionals
Primera a setena
Vuitena
Esmena del G. Socialista (núm. 223, de supressió)
Debatuda abans (esmena núm. 218).
Novena a catorzena
Quinzena
Esmena del G. Socialista (núm. 224, de supressió)
 Torn a favor: *Sr. Carnicer (S) (p. 1542).*
 Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 1542).*

Setzena

Dissetena

Esmena del G. P. Popular (núm. 225, de modificació)

La Sra. Montserrat (P) la dóna per defensada (p. 1543).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1543).

Addició de noves disposicions addicionals

Esmena del G. Socialista (núm. 226, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Esmena del G. Socialista (núm. 227, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 10).

Esmenes del G. Socialista (núms. 228 i 229, d'addició)

Torn a favor: Sr. Corbacho (S), juntament amb les esmenes núms. 288, 310, 311 i 339 (p. 1543).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1544).

Esmena del G. Socialista (núm. 230, d'addició)

Torn a favor: Sr. Pérez de Tudela (S), juntament amb les esmenes núms. 234, 260, 261, 262, 263, 267, 291, 295, 302 i 537 (p. 1545).

Torn en contra (esmenes núms. 230, 234, 260, 261, 262, 263, 267, 291, 295 i 302): Sr. Escudé (CiU) (p. 1546).

Esmena del G. Socialista (núm. 231, d'addició)

Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S), juntament amb les esmenes núms. 259, 264, 271, 279 i 328 (p. 1548).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1549).

Esmenes del G. Socialista (núm. 232 i 233, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 6).

Esmena del G. Socialista (núm. 234, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 230).

Esmena del G. Socialista (núm. 235, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i deu minuts.

Esmena del G. Socialista (núm. 236, d'addició)

Torn a favor: Sr. Roma (S), juntament amb les esmenes núms. 265, 303 i 304 (p. 1551).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1552).

Esmena del G. Socialista (núm. 237, d'addició)

Torn a favor: Sr. Madueño (S) (p. 1552).

El Sr. Escudé (CiU) intervé per presentar-hi una esmena transaccional (p. 1553), la qual és acceptada pel Sr. Madueño (S) (p. 1553).

Esmenes del G. Socialista (núms. 238 i 239, d'addició)

Torn a favor: Sr. Soto (S) (p. 1553).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1553).

Esmenes del G. Socialista (núms. 240, 241, 242, 243, 244 i 245, d'addició)

Torn a favor: Sra. Utgés (S). Alhora, anuncia la retirada de la 249 (p. 1553).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU). Alhora, anuncia la presentació d'una esmena transaccional a la núm. 242, la qual és acceptada per la Sra. Utgés (S) (p. 1554).

Esmenes del G. Socialista (núms. 246 i 247, d'addició)

Torn a favor: Sr. Font (S) (p. 1554).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1556).

Esmena del G. Socialista (núm. 248, d'addició)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 1556).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1556).

Esmena del G. Socialista (núm. 249, d'addició)

Retirada abans (esmena núm. 240).

Esmenes del G. Socialista (núms. 250, 251, 252, 253 i 254, d'addició)

Torn a favor: Sr. Madueño (S). Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 251 (p. 1557).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1558).

Esmenes del G. Socialista (núms. 255, 256, 257 i 258)

Torn a favor: Sra. Torrent (S), juntament amb l'esmena núm. 325 (p. 1559).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1560).

- Esmena del G. Socialista* (núm. 259, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 231).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 260, 261, 262 i 263, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 230).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 264, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 231).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 265, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 236).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 266, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 6).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 267, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 230).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 268, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Riera i Olivé (S) (p. 1561).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1561).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 269, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Ferran (S), juntament amb les esmenes núms. 287 i 320 (p. 1562).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1562).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 270, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Manuel Nadal (S), juntament amb les esmenes núms. 274, 275 i 327 (p. 1563).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1563).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 271, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 231).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 272, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 10).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 273, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 6).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 274 i 275, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 270).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 276, 277 i 278, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S), juntament amb les esmenes núms. 313 i 314 (p. 1564).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1565).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 279, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 231).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 280 i 281, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Madueño (S) (p. 1565).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1566).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 282 i 283, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 9).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 284, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 7).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 285, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Vandellós (S), juntament amb l'esmena núm. 340 (p. 1566).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1566).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 286, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 37).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 287, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 269).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 288, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 228).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 289, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Torrent (S), juntament amb les esmenes núms. 292, 293 i 294 (p. 1567).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1568).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 290, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 34).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 291, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 230).

SUMARI (9)

- Esmenes del G. Socialista* (núms. 292, 293 i 294, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 289).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 295, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 230).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 296, d'addició)
Torn a favor: Sr. Riera i Olivé (S), juntament amb l'esmena núm. 305 (p. 1569).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1570).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 297, 298, 299, 300 i 301, d'addició)
Torn a favor: Sr. Gibert (S) (p. 1571).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1571).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 302, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 230).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 303 i 304, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 236).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 305, d'addició)
Debatuda abans i retirada (esmena núm. 296).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 306, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 179).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 307 i 308, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 46).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 309, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 7).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 310, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 228).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 311, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 288).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 312, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 7).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 313 i 314, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 276).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 315, d'addició)
Torn a favor: Sr. Font (S), juntament amb les esmenes núms. 317 i 318 (p. 1572).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1572).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 316, d'addició)
Torn a favor: Sr. Dalmau i Ribalta (S) (p. 1572).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1573).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 317 i 318, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 315).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 319, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 58).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 320, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 269).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 321, d'addició)
El Sr. Carnicer (S) la dona per defensada (p. 1573).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 322 i 323, d'addició)
Torn a favor: Sr. Clofent (S) (p. 1573).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1574).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 324, d'addició)
Torn a favor: Sra. Vandellós (S) (p. 1574).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1574).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 325, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 255).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 326, d'addició)
Torn a favor: Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 1575).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1575).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 327, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 270).

- Esmena del G. Socialista* (núm. 328, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 231).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 329, 330, 331, 332, 333 i 334, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Piella (S) (p. 1575).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1576).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 335, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 10).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 336, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 37).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 337, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 9).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 338, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 58).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 339, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 288).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 340, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 285).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 341, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 179).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 342, 343, 344, 345 i 346, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 77).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 347, 348 i 349, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Mayol (IC) (p. 1577).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1578).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 350, 351 i 352, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Gimeno (IC) (p. 1578).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1579).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 353 i 354, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 7).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núm. 355, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 70).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 356, 357 i 358, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 77).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya* (núms. 359 i 360, d'addició)
 Torn a favor: Sra. Mayol (IC) (p. 1579).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1580).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 361, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Reguant (ERC), juntament amb l'esmena núm. 362 (p. 1580).
- Disposicions addicionals divuitena, dinovena, vintena i vint-i-unena
 Disposició addicional vint-i-dosena
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 362, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 361).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1581).
- Disposicions finals**
 Primera
 Segona
- Esmena del G. Socialista* (núm. 363, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 34).
- Esmena del G. P. Popular* (núm. 364, de supressió)
La Sra. Montserrat (P) la dóna per defensada (p. 1582).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1582).
- Quarta
- Esmena del G. Socialista* (núm. 365, de supressió)
 Torn a favor: Sr. Carnicer (S) (p. 1582).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1582).
 El president (p. 1583) i el Sr. Escudé (CiU) (p. 1583) intervenen per una qüestió d'ordre.

SUMARI (11)

El president anuncia la retirada de les esmenes 205, 206 i 207, del G. P. Popular, i de la 209, del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (p. 1583).

Torn a favor (esmenes 208, 210 i 211): Sra. Martí i Conill (S) (p. 1583).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 1584).

El president anuncia la retirada de les esmenes 212 a 217, del G. P. Popular (p. 1586).

La sessió se suspèn a un quart de nou del vespre i catorze minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 20.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat dels vice-presidents primer i segon, dels secretaris primer i segon, i de la secretària tercera. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Muro.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, i d'Indústria i Energia.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Projecte de llei de pressupostos de
la Generalitat de Catalunya per al 1993
(Continuació)**

Entrem en el debat de les esmenes presentades a l'article 15. Esmena 135, del Grup Popular: per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: A l'igual que ahir, senyor president, tampoc volem defensar esta esmena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Però la retiren o no la retiren?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Quan no la defensem és que la donem per defensada.

El Sr. PRESIDENT: La dona..., molt bé, gràcies. Esmena 136, del Grup d'Iniciativa per Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena fa referència a l'article 15, que parla de l'execució anticipada de projectes d'inversió. Aquest article té dos apartats. En el primer apartat es diu que el Govern pot arribar a convenis i acords amb l'Administració local per tal d'avançar determinades obres, fonamentalment en relació amb el Departament d'Ensenyament, de Cultura o d'esports. Però l'apartat 2 el que diu és que «sempre aquestes obres les ha de finançar anticipadament l'Administració local». El nostre Grup entén que les urgències, el motiu d'urgències de la realització de determinades obres no sempre ha d'anar necessàriament a càrrec de l'Administració local, i, per tant, proposem la supressió de l'apartat segon d'aquest article —hi insisteixo—, que el que ve a dir, un cop més, és a carregar el pes de les càrregues financeres sobre els ajuntaments.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Un torn en contra a les dues esmenes a l'article 15, sobre execució anticipada de projectes d'inversió.

L'esmena 135, del Grup Popular, doncs, és insistir en el tema de la informació trimestral al Parlament, i la resposta és la clàssica que fem en aquests casos, per tant, no m'hi estendré més.

I quant a l'esmena del Grup d'Iniciativa, que el que pretén és només suprimir l'apartat segon, nosaltres, a la vista del que diu l'article 36 a la Llei de finances públiques de Catalunya,

que regula tot el procediment aplicable, d'una gran transparència i també alhora d'una gran eficàcia, i que, per exemple, específicament estableix que, amb caràcter previ a la signatura d'aquests possibles convenis, els departaments han de demanar l'autorització al Govern de la Generalitat, la qual cosa assegura un tracte global de les qüestions, ens sembla que és una garantia suficient i que el que fa l'apartat segon és acabar de donar un millor tractament a aquests temes d'execució anticipada a través d'uns convenis als projectes d'inversió.

No s'obliga pas els municipis o qui sigui, l'ens que sigui, a entrar en aquest terreny del conveni, però creiem que és una cosa bona. L'experiència històrica ens demostra que hi ha ens locals que hi estan interessats, i la Generalitat, òbviament, el Consell Executiu hi està d'acord perquè facilita el finançament d'aquestes obres i, per tant, votariem negativament tant l'una com l'altra de les dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 16, esmena 137, del Grup Socialista; per defensar-la, té la paraula el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. La 137 i també la 144, que, per un error de transcripció —segur que del nostre Grup—, està ubicada en l'article 18, quan li correspon ubicar-se també en l'article 17.

La 137 proposa la simple supressió de l'article 16; l'article 16 és el que fa referència a compromisos de despesa d'exercicis anteriors que puguin ser imputats a l'exercici de 1993. Tradicionalment el nostre Grup defensa que això és un trencament del principi d'annualitat pressupostària —com ens recordava ahir el senyor Escudé—, continuem mantenint aquesta tesi, això no ens sembla correcte i, per tant, doncs, demanem la supressió d'aquest article.

En segona barrera..., o en segon cas i en l'hipotètic cas que aquesta esmena fos rebutjada, aleshores, el que demanariem és que hi hagués una informació al Parlament —i això és l'esmena 144— de quines són les imputacions que s'han efectuat als crèdits de 1993, corresponents a exercicis anteriors. I això és l'esmena d'informació que defensem en segon lloc.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té dues esmenes, 138 i 139, per a defensar-les té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. En el mateix sentit que el senyor Martí Carnicer ha explicat. L'article 16, en definitiva, és un trencament del principi d'annualitat pressupostària. És a dir, es fa possible, es possibilita que les obligacions contretes en el darrer trimestre de 1992 es carreguin al pressupost de 1993. Crec que en pocs pressupostos públics les bases d'execució o el text articulat fa possible això. Aquesta crítica o aquesta denúncia —hi insisteixo— no només la fem tradicionalment els grups de l'oposició, sinó que la Sindicatura de Comptes continuadament diu que s'està trencant el principi d'annualitat pressupostària i, per tant, la nostra esmena 138 el que planteja és la supressió d'aquest apartat i, en segon lloc, en el cas que la majoria d'aquesta cambra aprovi aquest article d'acord amb el que el Govern ens proposa, demanariem que, si més no trimestralment, el Parlament fos informat o, en tot cas, el Parlament, en el primer trimestre del 93, fos informat

d'aquestes obligacions de pagament reconegudes, que s'han carregat al pressupost de 1993.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. L'esmena 140 es dona per defensada. Per consegüent, correspon ara el torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra a aquest conjunt d'esmenes a l'article 16, que fan referència a compromisos de despesa d'exercicis anteriors. Tant el senyor Carnicer com el senyor Saura han fet referència que són esmenes que es vénen presentant des de fa una colla d'anys, i això és cert; el que no és cert és que hi hagi, al nostre entendre, una base, almenys una base suficient, al nostre entendre, per presentar, per continuar presentant aquestes esmenes, perquè jo faria observar als il·lustres diputats que el text de l'article, sensible el Consell Executiu, precisament, a allò que deia el senyor Saura de les recomanacions de la Sindicatura ha variat el text i l'ha variat, al nostre entendre, de forma substancial, perquè, si vostès repassen el text i ho comparen amb exercicis anteriors, veuran que ara el que pretén el Govern a través d'aquest article 16 és que aquests compromisos de despeses d'exercicis anteriors es limitin, com diu el text, per a «contractes de tracte successiu relatius a compra de béns corrents i de serveis». Per tant, ens sembla lògic, a part que ja ho vam comentar ahir i el senyor Martí Carnicer ens ho recordava, el tema envitricollat de la ruptura de la unitat temporal del pressupost, que hi ha tota una jurisprudència en un sentit contrari a aquestes manifestacions, però, bé, en definitiva, nosaltres diem: això es contreu als contractes d'aigua, gas, electricitat, telèfon de l'Administració.

Ens semblaria molt fort pretendre que a any natural acabat s'hagués de renovar i s'hagués de revisar aquests compromisos. Ens sembla elemental amb el text actual —ja sé que el senyor Martí Carnicer en discrepa—, però aquesta és la manera que nosaltres entenem l'article i, per tant, doncs, totes aquestes prevencions que se'ns expliquen, nosaltres no les tenim.

Per altra banda, quant al tema de la comunicació, a part de la resposta global que donem a aquestes peticions d'informació, aquí caldria posar l'accent en el tema que tot això —i el senyor Saura hi feia esment— és objecte d'anàlisi per la Sindicatura de Comptes, que és un òrgan especialitzat, que depèn d'aquesta cambra, i que amb més base tècnica administrativa, que no pas nosaltres mateixos, pot judicar sobre la bona aplicació o no d'aquest article.

Per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, nosaltres ens oposarem a aquest conjunt d'esmenes a l'article 16, així com a l'esmena 144, que, com bé deia el senyor Martí Carnicer, per error del seu Grup apareixia reflectida en un altre article, el de «Manaments de pagaments a justificar», que no té res a veure amb la qüestió.

Moltes gràcies, senyor president.

(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Sí, el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Lo senyor president ha dit que l'esmena 140 la donaven per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Permeti'm que sigui el Grup Popular qui digui si la donen per defensada o no.

El Sr. PRESIDENT: La presidència ha entès que havia dit el senyor portaveu del Grup Popular que les donava per defensades.

El Sr. CURTO I CASADÓ: No, senyor president: referides a l'article anterior.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, fet l'aclariment, li dono la paraula ara per defensar l'esmena 142, a l'article 17.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Seguint amb lo mateix criteri, senyor president, també la donem per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies per l'economia de temps. L'esmena 141 del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Senyor Saura, té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. L'esmena 141 fa referència a l'article 17, que ens parla de la identificació de projectes d'inversió, i en aquest article, en l'apartat segon, al text articulat que el Govern ens proposa diu que «les modificacions al programa d'inversió que impliquin l'inici de nous projectes requereixen l'assignació dels codis corresponents, d'acord amb el Departament d'Economia i Finances.»

La nostra és una esmena d'addició que diu que, en els casos de modificacions del programa d'inversions, i per tant de modificacions que impliquin l'inici de noves obres d'inversió, existeix una comunicació al Parlament, si no, ens trobaríem davant de la possibilitat —real, d'altra banda, que es produeix any rere any— de modificacions importants dels projectes d'inversions, i que no se'n dona compte al Parlament. Per tant, en síntesi, la comunicació del Govern al Parlament en aquells casos que el Govern modifiqui el programa d'inversions previstes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Jo voldria demanar a les senyores i senyors diputats que llegissin el títol d'aquest article i veuran que parla d'identificació de projectes d'inversió. No intenta regular altres coses. No és una regulació substantiva. És purament una activitat identificadora. Per tant, entenem que el que es pretén per part del Grup d'Iniciativa com per part del Grup Popular, de fer modificacions i afegitons en aquest tema en el sentit de la informació, sí més no, a part de la resposta habitual de la informació que es pot obtenir a través dels mecanismes que estableix la Llei de finances públiques i el nostre reglament, aquí hi ha una qüestió —hi insisteixo— addicional; aquí no es modifica absolutament res, res en absolut. És limita a dir, en aquest apartat segon, que les inversions que siguin resultats d'una modificació, que rebin un número d'índex a l'efecte de la identificació. Res més, hi insisteixo, no hi ha contingut.

Per altra banda, en aquest cas concret és obvi que, existint l'obligació de publicar en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* les adjudicacions d'obres, millor control que aquest no el podem tenir i, per tant, entenem que hem de rebutjar aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Article 18. Esmena 143 del Grup Popular. Per defensar-la té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, també la donem per defensada, i el fet de donar-la per defensada no és per economia de temps, tal com ha dit la presidència. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Però, de fet, resulta una economia de temps que ha agraït el president.

Esmena 144, del Grup Socialista. El senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Està defensada.

El Sr. PRESIDENT: Ha estat defensada anteriorment; és veritat. Per consegüent, procedeix fer torn en contra. Senyor Escudé?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta única esmena en l'article 18, del Grup Popular, entenem que el que demana, que és que s'ha d'informar dels lliuraments de fons, els pagaments, els crèdits pressupostaris que els imputen, és donar tota la informació administrativa i interna de l'Administració, i seria gairebé tant com donar el control de la gestió administrativa al Parlament. Podríem arribar a entendre que hi hagués una confusió entre l'executiu i el legislatiu i, en tot cas, com sap el senyor Curto, existeix el control intern de l'Administració, que representa la figura de l'interventor, i després hi ha el control extern, *a posteriori*, de la Sindicatura de Comptes. Per tant, nosaltres no creiem adequada aquesta modificació en el sentit d'afegir un nou apartat en un article de contingut tan marginal i tan menor com són els manaments de pagaments a justificar, que és allò que regula aquest article, i per tant ens oposarem a la seva adopció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 145 pretén un nou article sobre aquest particular. Per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. L'esmena 145 pretén l'addició d'un nou article que fa referència al termini per efectuar el pagament de les obligacions de la Generalitat. Recentment, en el nostre Grup, diversos creditors de la Generalitat han vingut a expressar la seva preocupació de deutes de milers, en algun cas, dels sectors als quals es deu milers de milions de pessetes i que no se sap quan es cobrarà. Aleshores aquest article, fonamentalment, pretén tres coses: determinar que el pagament de les obligacions reconegudes al Govern s'efectuï en el termini màxim de noranta dies, com a primera idea; segon, que en cas que això no es faci el creditor tingui dret al cobrament d'interessos, i com que, històricament també, el portaveu de la majoria ens diu que això sovint no és responsabilitat del Govern sinó que el problema és que no existeixen transferències de l'Administració central, que també —ja es diu en l'apartat tercer d'aquest nou article que pretenem incorporar— el Departament d'Economia i Finances pugui iniciar quan correspongui el corresponent expedient administratiu de delimitació de responsabilitats, en el cas que les responsabilitats no siguin del Govern català. En tot cas, el que no ens sembla correcte és aquesta sensació i aquesta realitat que, en definitiva, possiblement l'entitat més morosa de Catalunya —una de les entitats més moroses de Catalunya— és Govern autonòmic de Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. Jo no sé si el senyor Saura viu la gestió diària que ens deia ahir la senyora Martí dels municipis de Catalunya. Jo diria que si la conegués no arribaria a la conclusió que l'ens més morós de Catalunya sigui precisament la Generalitat.

Bé, en definitiva, aquest afegit o aquest nou article que pretén el Grup d'Iniciativa afegir-hi és una esmena que fa altres anys que ha presentat el Grup Parlamentari d'Iniciativa. Nosaltres entenem que en certa manera —en certa manera—, parcialment, el contingut és correcte, però, com ja hem dit en exercicis anteriors, en la Llei de finances públiques de Catalunya existeix un article —el 25— que ja regula la qüestió de la mora. I si això ho lliguem amb el que diu la disposició addicional setena, apartat primer, del mateix text que estem discutint, ens sembla que queden configurats quins són els drets i obligacions quant a una possible i hipotètica mora, i per tant doncs, aquí ja queda ben regulat això. En tot cas em sorprèn una mica aquest gran interès del Grup d'Iniciativa pels «acreedors» multimilionaris de la Generalitat i espero amb desig i satisfacció veure quin serà el resultat de la votació, quan fem la votació secreta d'aquesta esmena, arribat el seu moment. En tot cas, el nostre Grup manifesta, per aquests motius d'estar ja previst en l'article 25 de la Llei de finances públiques i en els preceptes concordants, que ens oposarem, per innecessari, a l'adopció d'aquest article.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Són els creditors, senyor portaveu, no «acreedors».

El Sr. ESCUDÉ: Molt bé. A efectes vulgars, dic, és el mateix, però vostè sempre té tota la raó, senyor president. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem al debat de l'article 19. Esmena 146, del Grup Popular; per a la seva defensa té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: La donem per defensada, senyor president, i anunciar, senyor Escudé, que li agraïm que formuli el torn en contra a les nostres esmenes, que les donem per defensades. En tot cas, si se'l vol estalviar, lo Grup Popular no prendrem en consideració esta decisió. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 147, que pretén incorporar un nou apartat en aquest article. Té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena 147 fa referència a l'article 19, que parla de la recurrència de despeses en exercicis futurs. El text de l'article el que ens diu és que «el Departament d'Economia i Finances pot remetre informes..., ha de remetre informes preceptius sobre aquelles despeses de caràcter plurianual» i, per tant, la possibilitat que el Govern vagi comproment en un exercici recursos econòmics d'exercicis posteriors. La nostra proposta és que, igual que avui el Parlament de Catalunya aquests dies aprovarà el pressupost, el que no pot ser és que, sense cap comunicació prèvia i sense cap aprovació prèvia, el Govern, en definitiva, ens determini bona part dels pressupostos dels exercicis futurs. I per tant, el que demanem és que en els casos que el Govern, en definitiva, aprovi obligacions que vagin més enllà de l'any en curs existeixi una comunicació prèvia al Parlament de Catalunya i també existeixi un informe favorable de la Comissió d'Economia i Finances.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. De fet, l'esmena 146 del Grup Popular i d'Iniciativa per Catalunya són coincidents parcialment, el que passa és que, a més del que em

sembla que és el fons del contingut de les peticions, el Grup d'Iniciativa, a més a més, detalla el que s'ha d'explicar, però en definitiva –hi insisteixo–, la idea és la mateixa. I una idea que va més enllà –com hem dit altres vegades– de la simple informació que en altres esmenes es demana, sinó que aquí, en un cas i un altre –el Grup Popular diu: «informe previ favorable» i el Grup d'Iniciativa diu: «serà requisit l'informe previ favorable»; vol dir que aquesta és la essència–, aquí és una de les tantes vegades que insistim que, aquí, el que es trenca és el principi estatutari –article 49 de l'Estatut d'autonomia– que l'aplicació, l'execució i la gestió del pressupost correspon a l'executiu, i aquí portaríem la interferència prèvia al dret de vet de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost.

Evidentment, aquestes esmenes, si s'adoptessin, tindrien l'eficàcia de l'any 93, i és clar, nosaltres, amb tota tranquil·litat, malgrat que algun grup d'oposició d'aquesta cambra, doncs, està explicant a tort i a dret, no creiem que hi hagi cap variació en el Govern de la Generalitat durant aquest exercici i, per tant, el nostre cap..., a la composició política, que no personal, que a nosaltres ens deixa indiferents, a diferència d'altres grups parlamentaris. I per això podríem dir, des d'aquesta perspectiva, tranquil·lament podríem dir: «Sí, perquè òbviament nosaltres, a la Comissió d'Economia i Finances i Pressupostos, també hi tenim majoria.» Però és que és aquest principi que ens sembla fonamental, estatutari, de no interferir..., més ben dit, no «interferir», sinó de portar un dret, en definitiva, definitiu de controlar les despeses per part d'una comissió d'aquest Parlament.

En definitiva, aquesta és la nostra filosofia oposada a la que s'ha manifestat a través d'aquestes esmenes i, en tot cas, manifestar –cosa que suposo que saben perfectament els esmenants– que aquest tema de les despeses recurrents, de les despeses plurianuals, està regulat a l'article 36 de la Llei de finances públiques; aquestes despeses d'inversió apareixen reflectides en els programes corresponents i, en definitiva, apareixen incloses en les declaracions trimestrals de comunicació sobre l'estat d'execució dels pressupostos de la Generalitat, que es comunica al Parlament. Per tots aquests motius, però fonamentalment per aquesta oposició d'arrel filosòfico-política, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquestes dues esmenes a l'article 19 del Projecte de llei de pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de les esmenes presentades a l'article 20. Esmena 148, del Grup Popular. Per a la seva defensa té la paraula...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Per defensada, ja, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup Socialista té l'esmena 149. Per a la seva defensa té la paraula l'illustre diputat senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. L'article 20 és segurament un dels paradigmes, no l'únic, però un dels més notoris, de com la majoria actual entén les relacions entre l'executiu i el Parlament, entre el Govern i el Parlament.

Per recordar-los, als senyors i senyores diputats, en el primer apartat d'aquest article es diu que «el Govern està obligat a no prendre cap iniciativa legislativa que comporti creixement de la despesa pública si alhora no es proposen bé recursos addicionals, bé reduccions proporcionals en la despesa». Ens sembla

totalment correcte. Ara bé, en l'apartat segon, quan parla de les iniciatives legislatives que no siguin de Govern i, per tant, han de ser d'aquest Parlament i dels grups que en formen part, diu que: «el Govern està obligat a oposar-s'hi sempre que no es portin recursos addicional suficients». No es poden, en aquest cas, suposar o proposar reduccions proporcionals de la despesa, especificant perfectament quines reduccions haurien de ser.

És clar, aquí hi ha, evidentment, una desigualtat total en les possibilitats del Govern i del legislatiu sobre una competència que és del legislatiu, que és la de fer activitats legislatives, la de prendre iniciatives legislatives o d'aprovar-les, si més no; si més no d'aprovar-les, però també és una competència d'aquest Parlament la de prendre iniciatives legislatives.

Aleshores, bé, és un tracte totalment desigual, totalment desproporcionat que, sens dubte, especifica clarament com el Grup de la majoria veu aquest Parlament, totalment supeditat a la voluntat del Govern i del Consell Executiu.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Esmena 150 del Grup d'Iniciativa per Catalunya; per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. L'esmena del nostre Grup és idèntica a l'esmena del Grup Socialista i també es basa en el principi que qui aprova el pressupost de la Generalitat és el Parlament de Catalunya i, aleshores, l'esmena al text que ens proposa el Govern és automutilar una part d'aquesta possibilitat i, en canvi, donar-la al Govern. És a dir, el Govern pot fer allò d'aprovació amb el pressupost que no pot fer aquest Parlament i, per tant, el que està fent amb aquest text d'aquest article la majoria –hi insisteixo– és automutilar una capacitat d'aquest Parlament.

Si el principi democràtic reconegut en l'Estatut que qui aprova el pressupost és el Parlament, per quina raó en aquest text no és possible que hi hagi iniciatives legislatives que diguin d'aquí a tres mesos: «Escolti! Volem fer una escola aquí a canvi de reduir una altra partida». Això no ho pot fer el Parlament, si aprovem aquest article, no ho pot fer el Parlament; ara el Govern sí que ho pot fer i, per tant, estem –hi insisteixo un cop més– en un text articulat que fa possible que el Govern pugui fer tot allò que hauria de fer aquest Parlament i que el Parlament no ho pot fer. Per tant, espero, senyor Escudé, que reconsideri i accepti l'esmena del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa, que faria possible, si més no, igualtat de condicions entre el Parlament i el Govern en relació amb aquest tema.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, moltes gràcies, moltes gràcies, senyor president. En tot cas, senyor Saura, si reconsiderés, reconsideraria també l'esmena del Grup Popular que és idèntica a la del Grup Socialista i del Grup d'Iniciativa. De fet, aquest és un tema clàssic, aquest sí que... Deuen haver observat que en aquest pressupost d'enguany ja no utilitzo l'expressió «clàssica», perquè la utilitzen tant vostès que ja ha estat molt devaluada, aquesta expressió «clàssica». Però aquí sí que diria que és clàssica, perquè jo diria que des del primer pressupost de la Generalitat ha sortit aquest tema i, especialment, el senyor Martí Carnicer, però també el senyor Saura ens han dit: «és que aquí

hi ha un desequilibri, un desequilibri intens», i tenen tota la raó, hi ha un desequilibri total, hi ha un predomini —i així ha de ser— del legislatiu sobre l'executiu. El Govern, humilment, com poden vostès veure, ens porten aquí, ens porten aquí a aprovació d'un text de Projecte de pressupost i nosaltres, tots els que som aquí, tots els que som aquí, som els que li diem, lliurement, sobiranament, al Govern què ha de fer. I, per tant, hi ha un predomini absolut, total del legislatiu sobre l'executiu.

Ara bé, un cop exercida aquesta facultat sobirana del nostre Parlament, aleshores el Govern té unes altres facultats, i aquí sí que hi ha un desequilibri de signe contrari. I això, com he dit tantes vegades, l'article 49 de l'Estatut és el que ens estableix aquesta mecànica: el Govern lliurement pot executar allò que se li ha manat de la manera que entengui. I això és el que explica aquest article, la limitació de l'augment de despeses, l'obligació que es dona al Govern d'oposar-se als increments de despeses.

A part d'això, és clar, vostès diuen: «Oh!, nosaltres no podem fer-ho, el Parlament no pot fer-ho». Senyor Martí Carnicer no ho podran fer els grups parlamentaris, perquè el Parlament, com a cos, no té iniciativa legislativa. Però bé, en definitiva, aquí hi ha dos arguments: primer argument, vostès només han de repassar una quantitat molt considerable, una cinquantena d'esmenes en l'article 6, o poden repassar les 102 esmenes entre vostès i el Grup d'Iniciativa, de disposicions addicionals que veuran el que vostès entenen de control de la transferència de la modificació del pressupost. Vostès en cap cas ens diuen: «aquest article que es faci d'aquesta manera, aquesta partida pressupostària que es transfereixi d'aquí a allà», sinó que ens diuen: «dintre de les possibilitats pressupostàries, facin tal cosa», disposicions addicionals; o ens diuen: «la partida tal que sigui ampliable, s'apanyaran vostès amb el que fan». Això demostra que des del Grup parlamentari no es pot tenir, a part dels temes filosòfics que he explicat, un coneixement cabdal i cabal de la marxa del pressupost.

Per altra banda, ja en el terreny de la realitat, vostès saben que segons el Reglament de la cambra, en correlació amb aquesta facultat que, no el Govern de la Generalitat actual, tots els governs de la Generalitat —i jo em permetria dir que la immensa majoria dels governs de qualsevol país del món— tenen aquesta facultat, doncs, en el Reglament es preveu la mecànica amb què el Govern es pot oposar, a això, i vostès saben que des de fa molt de temps el Govern no s'oposa a cap tramitació parlamentària, perquè vostès han après una clàusula, una cautela perfectament vàlida que és que sempre posen una disposició addicional o transitòria que acaba dient: «i això tindrà efectes en l'exercici següent». Per tant, en definitiva, aquesta limitació és estatutària, és correcta i, a més a més, no limita en absolut, a la pràctica, la capacitat de presentar iniciatives parlamentàries per part dels grups parlamentaris.

Per tant, doncs, com tots els anys anteriors, ens oposarem a l'adopció d'aquesta terna o trinka d'esmenes a l'article 20.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 21, esmenes 151 i 153 del Grup Socialista; senyor Martí Carnicer, té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Aquest article parla de la liquidació dels pressupostos i del control posterior que

aquesta liquidació ha de tenir. Aleshores, nosaltres el que proposem són uns afegitons, en el sentit que entenem que aquest control ha d'estar efectuat per la Sindicatura de Comptes i també, tal com es diu en l'articulat, pel Pla d'auditories. Però entenem que això no s'ha de deixar, com és fins aquest moment, en funció d'uns controls estadístics i esporàdics que s'efectuen eventualment cada cert nombre d'anys, sinó que s'ha d'efectuar anyalment en aquells casos, en aquelles entitats les operacions financeres de les quals siguin suficientment importants.

Nosaltres xifrem en 25.000 milions el límit que considerem necessari sobre aquest tema, evidentment, sobre la quantitat podria ser perfectament discutible perquè és subjectiva. Però, en qualsevol cas, el que no seria tan subjectiu seria el concepte de dir que qualsevulla entitat que presenti un pressupost suficientment important caldria que fos auditada, o caldria que fos també revisada per la Sindicatura de Comptes, de forma obligatòria, cada any.

Aquesta és la proposta de les dues esmenes, i espero que el senyor Escudé, en aquest cas, no torni a confondre la majoria del Parlament amb la globalitat del Parlament, que la majoria del Parlament pot opinar o pot dir o pot votar i, evidentment, en aquest sentit, és l'expressió institucional del Parlament, però en qualsevol cas és l'expressió de la totalitat dels diputats d'aquest Parlament.

Igualment, amb el permís del senyor president, solament un afegitó per fer-li memòria que sí que, recentment, el Govern s'ha oposat a alguna iniciativa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. L'esmena 152 del Grup d'Iniciativa. Falta defensar-ne una del Grup d'Iniciativa.

El Sr. ESCUDÉ: No, senyor president, perdó, és per qüestió de contradicció. El senyor Martí Carnicer que ha negat que el Govern no s'oposa..., o sigui jo he manifestat que «el Govern no s'oposava a les tramitacions quan existia aquesta clàusula» i el senyor Martí Carnicer ho ha negat. Jo voldria dir-li que el Govern només s'ha oposat, per raons econòmiques, a la tramitació d'una iniciativa parlamentària d'un grup d'aquesta cambra que no disposava d'aquesta clàusula d'estil, de dir que «l'any que ve ja en parlarem», en un sol cas i que el Govern va rectificar en adonar-se del seu error, perquè la iniciativa era totalment estrambòtica, perquè era una iniciativa de la senyora Rosa Martí, en el sentit de criticar el cànon d'estructures hidràuliques i, després d'explicar les malifetes del Govern de la Generalitat i justificant que això obligava a no cobrar, a no percebre el cànon, aleshores, curiosament per eludir, precisament, aquesta pràctica de l'oposició per motius econòmics, acabava dient: «però que això no tingui efectes ara sinó quan entri en vigor» i, aleshores, entrava en vigor en un altra època.

I això va ser conseqüència —i permeti'm, senyor president, que m'allargui— que, prèviament la mateixa senyora Rosa Martí havia entrat el mateix text de forma totalment incorrecta i el Govern, amb tot el dret, s'hi va oposar.

Per tant, que quedi clar, senyor president que, en definitiva, el Govern només s'hi ha oposat per motius econòmics, quan hi ha base i, últimament com deia, gràcies a la utilització per part dels grups de l'oposició d'aquesta clàusula d'estil de dir que es tindrà en compte en els exercicis de l'any que ve, aquí no s'ha

privat cap grup de la cambra de negociar, de presentar, de propugnar qualsevol iniciativa.

Moltes gràcies, senyor president.

(*El Sr. Carnicer demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Carnicer per què demana la paraula?

El Sr. CARNICER: Per la mateixa contradicció, en tot cas, senyor president; i seran dos segons.

El Sr. PRESIDENT: O sigui, la contradicció a la contradicció.

Moltes gràcies, un minut.

El Sr. CARNICER: Senyor president, el mateix senyor Escudé ha acabat de reconèixer, amb la seva expressió, que el Govern s'hi havia oposat, per tant, la contradicció queda clarament expressada: el Govern s'hi va oposar. Per tant, segons quines manifestacions s'han de cuidar. I, en qualsevol cas —més que per això, perquè no hauria demanat la paraula per això, perquè l'evidència quedava clara en les seves pròpies paraules—, sí per demanar-li que en qualificar les iniciatives d'algun diputat d'aquesta cambra es puguin estalviar segons quins adjectius.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. No dubto que ho faran així, els senyors diputats i les senyores diputades.

Esmena 152 del Grup d'Iniciativa; senyor Saura, té la paraula.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Aquest article, l'article 21, fa referència a la liquidació del pressupost, però fonamentalment al control financer.

I a l'apartat segon de l'article que se'ns proposa diu: «El control de caràcter financer a què fa referència l'article 75 de la Llei de finances públiques de Catalunya s'ha d'ajustar al pla anual que per cada exercici econòmic ha d'aprovar el conseller d'Economia i Finances.» Ahir a la nit, a última hora, vam tenir un debat polític important en relació amb el tema de les subvencions, i aquest article, i aquest apartat del Govern crec que dona a bastament la raó a aquells que defensàvem que el Govern actuava de forma arbitrària i sovint clientelar sense cap control. Per què? Mirin, a l'article 75 de la Llei de finances públiques en un dels seus apartats diu: «Les entitats públiques, les empreses societàries individuals i les persones que gaudeixin de subvencions corrents, préstecs, avals i altres ajuts de la Generalitat o, si s'escau, de les entitats autònomes i empreses públiques que en depenguin seran objecte de control financer mitjançant la forma d'auditoria». És a dir, la Llei de finances públiques ens diu en l'apartat tercer que «en tots aquests casos cal fer control econòmic-financer».

La Llei de pressupostos. El Govern ens posa un apartadet que diu: «Això que diu la Llei de finances públiques s'ha d'ajustar al pla que faci el conseller d'Economia i Finances». Quin és el pla que fa el conseller d'Economia i Finances? Un pla que, en definitiva, significa dir que no farà control financer sobre cap, o gairebé cap, d'aquestes empreses privades o entitats. Per exemple, no fa gaire li vaig preguntar al conseller d'Economia i Finances com, quin era el contingut del Pla anual de control financer de l'any 91; en aquest Pla de control financer de l'any 1991 no hi havia cap auditoria, ni cap control financer sobre les subvencions a entitats privades i, tampoc, sobre les empreses que se'ls havia donat l'aval. Per tant, què és

el que estic dient? Estic dient que l'apartat segon del text articulat és una forma històrica de burlar, de burlar el control financer que la Llei de finances públiques estableix en l'apartat tercer de l'article 75. I, per tant, la nostra esmena és una esmena de supressió d'aquest apartat. Com cal controlar les subvencions, els avals i els préstecs ja està determinat a la Llei de finances públiques; no cal dir res més aquí; sobretot, no cal dir res més quan allò que es diu és un intent de desvirtuar, com —hi insisteixo— succeeix a la pràctica, any rere any, el mandat que té el Govern en relació amb l'exercici del control econòmic-financer.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Tot i resistint la temptació de tornar a replicar al senyor Martí Carnicer amb la conversa que hem tingut abans, em limitaré a dir que aquí aquestes esmenes són de naturalesa diferent —evidentment diferent— entre Iniciativa per Catalunya i el Grup Socialista. Iniciativa per Catalunya no admet l'existència, la formalització d'un pla. El Grup Socialista l'admet, però, en canvi, fa altres asseveracions.

Bé, quant a l'esmena de supressió de l'existència de la formulació d'aquest Pla anual, la resposta és òbvia, i l'experiència de la gestió d'una administració pública i d'una naturalesa important com pot ser la Generalitat, doncs, demostra que amb els mitjans usuals, els mitjans actuals, en tot cas, no es pot fer un control exhaustiu financer de tots els ens subjectes i, per això, totes les administracions, inclosa, per tranquil·litat, l'Administració de l'Estat, formulen un pla anual de control financer. I, per tant, a nosaltres això ens sembla que és perfectament vàlid, és d'ús general i és necessari i, per tant, ens oposarem a la supressió d'aquest apartat segon.

Ara bé, com deia, el Grup Socialista va per un altre camí; el Grup Socialista al que va és a concretar la formació, l'emissió d'un informe de fiscalització a unes determinades entitats dependents de la Generalitat. I aquí sí que em sap greu haver parlat que no parlàvem d'esmenes tradicionals, perquè aquestes sí que són unes esmenes no sé si tradicionals, però sí antigues en el sentit que provenen d'exercicis anteriors. I provenen d'una llarga discussió, negociació i posterior discussió, una altra vegada, que vam tenir amb la senyora Rosa Martí —i em sap greu que no hi sigui present, perquè ella pogués sortir a avalar les meves afirmacions—, però, bé, jo recordaré a la cambra —els diputats que procedeixen de l'anterior legislatura ho coneixen perfectament, m'imagino o ho recorden— que aquí hi havien unes esmenes que pretenien que la Junta de Sanejament fos objecte, sempre, d'informe de fiscalització, i això era conseqüència que en aquell exercici, per un altre camí òbviament, s'havia modificat la mecànica de l'emissió d'informes per part de la Sindicatura de Comptes; modificació que va comptar amb un suport molt ampli en aquesta cambra.

Bé, aleshores, el Grup Socialista, representat per la senyora Martí, tenia el temor que el fet que aquí no s'especifiqués res de l'informe de fiscalització es pogués considerar, es pogués arribar a considerar que el que es deia modificava la Llei de modificació de la Junta de Sanejament en el que, per pacte —precisament recordaran els senyors diputats i diputades del Grup Socialista— amb el Grup Socialista, es va establir que hi hauria preceptivament un informe de la Sindicatura amb caràc-

ter excepcional sobre aquell organisme. I el que es pretenia, i va quedar palès al llarg del debat que vam fer, que amb l'excusa d'intentar salvar una cosa que no calia salvar perquè quedava salvada, es volia incloure tot altre organisme que superés aquesta xifra. I nosaltres vam dir, i tornem a dir ara, que els pactes són els pactes, malgrat totes les modificacions de funcionament de l'emissió d'informes per part de la Sindicatura que, com saben, en línies generals, es tradueix en l'emissió d'un únic informe-memòria anual; s'ha de mantenir i es manté l'informe de fiscalització de la Junta de Sanejament, perquè és el que vam pactar. Però en cap cas hem pactat, i no ens sembla correcte, altres organismes per importants que puguin arribar a ser.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, continuarem persistint en la nostra actitud d'oposar-nos, per aquests motius diversos que he explicat, tant a l'esmena 152, del Grup d'Iniciativa, com a la 151 i 153, del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. A l'article 22 totes les esmenes ja han estat defensades. L'article 23 no té cap esmena. Passem a l'article 24, que en té una de sola, que és la 159, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula el senyor Saura per defensar-la.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, tot i que fan referència a altres articles, com que és el conjunt del capítol de retribucions dels empleats públics, agruparia, si vostè m'ho permet, la 161, la 163...

El Sr. ESCUDÉ: Em sembla, senyor Saura, que dona els números d'informe i no de dictamen.

El Sr. SAURA: Perdó; la 159 —sí, gràcies, senyor Escudé—, la 159, la 163, la 165, la 166 i la 169; és a dir, tots elles fan referència a despeses i política de personal.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, les tres primeres esmenes, la 161, la 163 i la 165, són esmenes que pretenen assegurar el manteniment del poder adquisitiu dels empleats públics de la Generalitat. En el cas de la 161 i la 163 les propostes nostres són incrementar el 5% dels salaris en el personal no laboral i al personal laboral, i en el cas de la 165, aplicar la clàusula de revisió salarial atenent l'IPC de Catalunya.

Sovint, des dels sectors, des de molts sectors empresarials, però també en aquests moments des del Govern central i des del Govern autonòmic, se'ns diu, davant de problemes industrials o de problemes econòmics, que la solució —i sovint l'única solució— és la congelació dels salaris. En el debat de política industrial aquest va ser un dels temes, a parer nostre, més debatuts i més importants. La sortida dels productes catalans, la competitivitat de la indústria catalana passava exclusivament pel tema dels salaris. Era aquest el tema central o no? Nosaltres en aquell moment vam argumentar que, per nosaltres, per Iniciativa per Catalunya, el tema central de la competitivitat industrial no és el mercat de treball, sinó que el que és, fonamentalment, és la feblesa de l'aparell productiu. I, dit això, dèiem —i, dit això, dèiem— que els salaris i les condicions laborals també són condicions importants, però que no són ni les més importants ni les úniques.

En aquests moments ens trobem en una situació, des del punt de vista econòmic, del país, d'Espanya, de Catalunya, de

l'Administració, preocupant, amb unes perspectives econòmiques molt més preocupants. I ens tornem a trobar davant, gairebé, d'una única recepta: congelem els salaris dels empleats públics. Nosaltres creiem que en el cas de l'Administració autonòmica la relació entre els costos totals de l'Administració autonòmica i l'eficàcia i el rendiment de l'Administració autonòmica no és correcta; o, dit d'altra manera, creiem que s'ha construït una administració autonòmica que ha reproduït molts dels vicis d'aquella administració centralista que anys, que fa molts anys tots criticàvem. Ens trobem davant d'una administració autonòmica centralista, burocràtica, amb manca de simplificació, amb manca d'eficàcia, que avui gairebé tothom, excepte el Govern i el Grup que li dona suport, reconeix en el panorama català. Per tant, coincidint amb la necessitat de simplificar, de fer més eficaç i, per tant, molt més rendible econòmicament l'Administració autonòmica, en allò que no podem coincidir és que l'única mesura que avui el Govern autonòmic ens porta en aquest projecte és congelar els salaris. Perquè no hi ha cap altra mesura, ni en els programes dels departaments, ni en el Departament de Governació, ni en aquestes oficines que de tant en tant es creen, desapareixen i se'n tornen a crear d'altres, de desburocratitzar l'Administració.

Per tant, seria possible, des del Grup d'Iniciativa, però estem convençuts que també, des dels sindicats, de discutir seriosament què hem de fer perquè l'Administració autonòmica funcioni millor. Ara bé, el que no admet ni possibilitat de diàleg és un govern —hi insisteixo— que després de molts anys d'exercici en el poder ha contruït una administració no eficaç, complexa i confusa i que avui l'única mesura que ens porta en aquest pressupost és congelar els salaris dels treballadors. Nosaltres creiem avui que el principal problema de l'Administració autonòmica no són els seus salaris, no ho són; el principal problema de l'Administració autonòmica és fer una administració descentralitzada, fer una administració eficaç, no superposada, simple, que funcioni i en relació amb tot això —hi insisteixo— no hi ha una sola proposta en els pressupostos de la Generalitat. Fins i tot els puc dir més; en un estudi de fa pocs dies —en concret, de Comissions Obreres—, de l'Administració pública se'ns diu que entre allò que està pressupostat en el capítol primer —se'ns diu i se'ns demostra amb números—, entre allò que està pressupostat en el capítol primer en relació amb el tema de personal, evidentment, del capítol primer i la realitat, hi ha una desviació de 12.000 milions de pessetes, hi ha una inflada del capítol primer de 12.000 milions de pessetes, que no se sap on són. I que això ha estat una denúncia que, en els últims —si no ho recordo malament— tres anys, Comissions i crec que també UGT han anat denunciant. És a dir, una disfunció entre les partides pressupostades en el capítol primer i entre les places realment ocupades. I aquesta quantitat de 12.000 milions de pessetes és molt superior al que significaria avui abordar des del Govern el manteniment del poder adquisitiu dels treballadors.

Per tant, esmenes 159 i 163, que proposen el manteniment del 5% en els salaris dels treballadors, i a l'esmena 165, el que proposem és la clàusula de revisió salarial. I això té molta importància pel següent: l'abril del 1990 crec que a Catalunya el Govern català i els sindicats van donar un pas important, van signar un acord on determinaven que volien impulsar la negociació col·lectiva dels empleats públics dependents de l'Administració autonòmica i van determinar en dotze clàusules què

volia dir això, el Govern i els sindicats. I una d'aquestes clàusules, exactament la clàusula cinquena, diu literalment que «a partir del 1990 el Govern de la Generalitat aplicarà una revisió salarial als empleats públics en el cas que l'IPC previst sigui superat per l'IPC enregistrat en l'exercici».

Creiem que un acord, producte d'una negociació col·lectiva, que contempla que caldrà tenir en compte sempre la revisió salarial —jo diria més, la revisió salarial en funció de l'IPC produït a Catalunya— no es pot tirar enrere avui; perquè, si es tirés enrere, la pregunta seria: de què serveixen els acords? De què serveix la negociació col·lectiva? I, per tant, quan el nostre Grup en l'esmena 165 el que plantejarem és la necessitat que quedi explicada la clàusula de revisió salarial, allò que estem fent simplement és dir que es respectin els acords producte d'una negociació col·lectiva entre el Govern català i els sindicats.

Per tant, aquestes primeres tres clàusules, idea: manteniment del poder adquisitiu; segona idea: respecte als acords producte de la negociació col·lectiva. I l'esmena 166 i la 169, tot i que també fan referència a la política de personal, són dues esmenes que el que pretenen és, en els dos casos, que la negociació col·lectiva, que els drets sindicals reconeguts en la legislació també siguin reals en la determinació del catàleg dels llocs de treball —l'article 27 parla que correspon al Govern, a proposta del conseller, dels consellers de Governació i Economia i Finances, fixar el catàleg de llocs de treball amb unes determinades condicions— i nosaltres proposem una esmena d'addició que digui, en concret, que els sindicats, exercint el dret de negociació col·lectiva, també participaran en les condicions de treball que determini el catàleg de llocs de treball.

I l'esmena 169 també fa referència a l'oferta pública d'ocupació i també plantejarem la necessitat que existeixi una negociació col·lectiva prèvia, que determini quines són les necessitats de l'Administració pública, les condicions de treball, els temes de promoció, de mobilitat i que —hi insisteixo— a l'hora de determinar l'oferta pública d'ocupació de l'Administració catalana es faci amb la participació dels afectats.

Res més, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats; simplement dir que espero un gran esforç de negociació col·lectiva del Govern i dels sindicats que faciliti que el poder adquisitiu i les condicions de treball siguin el resultat de les aspiracions dels sindicats i també del marc econòmic actual.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El senyor Martí Carnicer vol fer una mateixa agrupació d'esmenes semblant? O sigui, les dels articles 24, 25, 26, 27 i 28?

El Sr. CARNICER: No tinc cap dificultat, però fent referència que a l'article 24 no n'hi tenim cap, ara, al 25, al següent, sí.

El Sr. PRESIDENT: N'hi tenen tres, al 25.

El Sr. CARNICER: Sí, agruparia la 160, la 161, la 162, la 164 i la 167.

La 160 i la 161 és fer uns afegitons, en el sentit que en les retribucions complementàries s'haurà de tenir en compte el que diu l'article 24.2 d'aquesta Llei. Ens sembla una precisió necessària.

A la 162, quan es parla de funcionaris interins, entenem que cal afegir-hi també «els eventuals i els funcionaris en pràctiques».

A la 164 és posar un termini a l'informe que ha d'efectuar el Departament d'Economia i Finances, que entenem que no pot

ser excessivament dilatat i que posem en quinze dies.

I la 167, quan es parla del catàleg de llocs de treball, de l'oferta pública d'ocupació, entenem —i una mica va d'acord també amb les manifestacions que en el seu dia va fer l'honorable conseller d'Economia i Finances— que cal fer l'excepció del personal relatiu a institucions penitenciàries, sanitàries i personal docent.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. El Grup Popular vol defensar l'esmena 168, a l'article 28? (Pausa.)

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. La donem per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra: té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Em sembla..., no, encara hi ha un article 30, però gairebé el conjunt d'esmenes que s'han agrupat per part dels diversos oradors contempla —dic «gairebé»— tot el capítol tercer, de «Despeses de personal». Aleshores, faré un torn en contra...

El Sr. PRESIDENT: Falten tres articles.

El Sr. ESCUDÉ: Per això ho dic, senyor president. Doncs, del conjunt d'aquestes esmenes que afecten els temes potser més cabdals de la qüestió de despeses de personal, perquè giren fonamentalment a l'entorn de les retribucions.

Aleshores, jo voldria dir que el senyor Saura —vostès ho han presenciat— ens ha alligonat amb una llarga i documentada explicació, fent la seva anàlisi del funcionament, segons ell incorrecte, de l'Administració de la Generalitat, i la veritat és que jo n'he tret la conclusió que tot això se solucionaria augmentant les retribucions.

En definitiva, serà així o no serà així, però en definitiva l'únic que demana el Grup d'Iniciativa a través de les esmenes 159, 163 i 165 és precisament això, un augment salarial; res més, no parla de cap modificació de l'estructura burocràtica de l'Administració, i, com deia el senyor Saura —i deia bé—, les esmenes 166 i 169 és un altre tema, el tema de la participació de les organitzacions sindicals en la negociació, en algunes matèries, de les condicions de treball, i, per tant, les tractaré diferenciadament.

Concretament, l'esmena 159, la 163 i la 165, més ben dit, la 159 i la 163 el que pretenen és que la retribució que queda fixada en el Projecte, a l'article 24 en les corresponents a l'exercici del 92 —per tant, bé ha dit el senyor Saura que hi ha una congelació de les retribucions—, que sigui substituïda per la xifra del 5%, a l'article 159 per al personal no laboral, i l'esmena 163 per al personal laboral.

Bé, aleshores, jo no sorprendré ningú explicant quina és la situació i quina és la posició del nostre Grup Parlamentari. La situació és que això no és possible de fer i la posició és que nosaltres acatem la legislació vigent.

Vostès saben perfectament que el Projecte de Llei de pressupostos generals de l'Estat té un article, l'article 20, apartat primer, que ve a dir exactament això. Aquest article ha tingut els seus més i els seus menys, s'han fet uns esforços, uns esforços de negociació entre els representants de l'Administració central i els partits, els sindicats, les forces parlamentàries, i, pel que sembla, després de passar el seu curs parlamentari de les Corts Generals per les diverses cambres, em sembla que tots som

conscients que ara com ara aquesta situació que demana el diputat senyor Saura és inviable; demana aquest 5% i existirà, existeix a nivell de pressupostos de l'Estat una congelació exactament igual com es preveu aquí.

Bé, i el senyor Saura podria dir: «Escoltin, vostès tenen molta afició a parlar de Madrid.» No parlem de Madrid, i vostè per això a l'esmena 165 es concreta parlant de Catalunya, però jo no descobriré res al senyor Saura, ni a les senyores i als senyors diputats d'altres Grups, si explico que per una jurisprudència ja consolidada i fonamentalment dues sentències del Tribunal Constitucional, la del dia 21 de maig del 86 i la del 24 de maig de 1990, el més alt tribunal de l'Estat considera que la fixació de les retribucions de la funció pública, per la seva gran transcendència i incidència sobre la marxa econòmica, macroeconòmica del país, forma part dels elements que se'n diu «el marc econòmic general» i que, per tant, només les Corts Generals en poden fixar la quantia. Per això..., això ho vam debatre, ho va comentar el conseller d'Economia i Finances en el debat de totalitat, jo mateix també, altres grups també s'hi van referir i per això veuran que hi ha una sèrie de partides i una sèrie de cauteles en el text que, en definitiva, ve a dir: «acceptant això, si» —perquè en aquells moments no se sabia quin seria el final d'aquesta situació a nivell d'Estat—, «si hi ha una variació d'aquesta congelació, automàticament a Catalunya es farà el mateix», i el que també és important, sobretot des de la perspectiva de l'Administració, des de la perspectiva del Govern és que automàticament es rebran de forma addicional els fons necessaris per abonar aquest major cost del capítol de mà d'obra.

Per tant, doncs, ara com ara, mentre no es resolgui..., hi insisteixo, per les notícies suara arribades no sembla que hi hagi variació, per tant, aquesta és la nostra posició: negar-nos a l'acceptació d'aquest conjunt d'esmenes, que pretenen un tracte diferencial quant al nivell d'ingressos de la funció pública a Catalunya de la resta de l'Estat.

A l'article 25 hi ha l'esmena número 160, del Grup Socialista, que ens explicava el senyor Martí Carnicer que creu necessari que quan es parli de l'import del complement específic es faci una remissió a l'article 24.2. A nosaltres ens sembla correcta aquesta afirmació del senyor Martí Carnicer i, per tant, votarem favorablement aquesta esmena 160.

No, en canvi, farem el mateix amb l'esmena 161, que de fet el senyor Martí Carnicer n'ha fet una defensa molt lleugera, pel que em sembla recordar, perquè el que pretén aquesta disposició és adequar les condicions dels llocs de treball amb el contingut d'especial dificultat tècnica, dedicació, responsabilitat, perillositat o necessitat del lloc, que això és el que determina l'article 67, apartat 3, lletra c), de la Llei 17/85, i aquest article el que defineix són les característiques del complement de productivitat i el que es retribueix és l'especial rendiment, l'activitat extraordinària, l'interès i la iniciativa amb què el funcionari desenvolupa el seu lloc de treball. Per tant, entenem que es tracta de supòsits diferents i no acceptarem aquesta esmena.

Pel que fa referència a l'esmena 162, que el senyor Martí Carnicer ha dit, bé, que feia referència a personal eventual i funcionaris en pràctiques, nosaltres entenem que no és necessari afegir al que diu l'apartat segon aquestes puntualitzacions, perquè el personal eventual i el personal en pràctiques es regeixen per la seva normativa específica, està perfectament regulat. El personal eventual es regeix per un decret, el 153/87, del 4 de

març, i no ocupa vacant de places de funcionari, i, quant als funcionaris en pràctiques, no cal esmentar cap decret, podríem citar el Reial decret 456/86, del 10 de febrer, però que, bé, en definitiva, tampoc ocupen vacants, perquè, com diu el seu propi títol, són funcionaris en pràctiques, però funcionaris. I, per tant, tampoc acceptaríem aquesta esmena.

Quant a l'article 26, sobre les retribucions del personal laboral, ja he comentat les esmenes 163 i 165, del Grup d'Iniciativa, i ens resta només l'esmena 164. I el senyor Martí Carnicer demanava una precisió d'aquest informe, deia que fos de quinze dies. Podríem i podem —si volguéssim— discutir, entrariem en aquell terreny de la subjectivitat, si són quinze dies o tres setmanes, però, bé, perquè no sigui dit que som repatanis i tancats a les propostes de l'oposició, per via d'experiment —l'any que ve veurem què fem—, però enguany acceptaríem aquest termini de quinze dies i, per tant, donarem suport a l'esmena número 164. (*Remor de veus.*)

Finalment... Cap problema, senyor conseller. Finalment, quant als catàlegs de llocs de treball, l'article 27, l'esmena 167, i l'article 28, quant a l'oferta d'ocupació, en els temes d'Iniciativa —com ja hem apuntat abans i també ha explicat el senyor Saura—, és la qüestió del reconeixement de la capacitat del protagonisme dels organismes sindicals, o més ben dit de les organitzacions representatives dels treballadors en la negociació dintre l'Administració.

Aleshores, jo el que voldria dir és el que hem dit anys anteriors, perquè aquestes són esmenes que el Grup d'Iniciativa presenta cada any. Hi ha una llei, la Llei 7, la Llei estatal 7/90, del 19 de juliol, que precisament el seu títol ja és prou revelador, regula la negociació col·lectiva i la participació en la determinació de les condicions de treball dels empleats públics, i aquesta Llei és la que l'Administració de la Generalitat, amb molt de gust, aplica, i, per tant, entenem que totes les precisions que es demanen si estan contingudes a la Llei no cal posar-les i, com em temo en alguns dels aspectes, en alguns dels matisos va més enllà de la Llei, no ens sembla correcte, perquè —hi insisteixo—, respectuosos amb la llei, apliquem la Llei 7/90.

Per altra banda, pel que fa referència a l'esmena 169, el sistema de selecció i provisió de llocs de treball ja estan continguts en la Llei 17/85 i uns decrets —que coneix perfectament el senyor Saura i no els hi diré—, per tant, raó de més per votar negativament.

El mateix farem amb l'esmena 167, del Grup Socialista, i l'esmena 168, del Grup Popular, perquè, si bé amb redactats força diferents, el que pretenen és donar un redactat, unes precisions d'altres tipus a la restricció important que estableix —com deia— l'article 28, quant a l'oferta pública d'ocupació.

Pel que fa a l'esmena 167, del Grup Socialista, voldria dir —cosa que suposo que no ha escapat al senyor Martí Carnicer— que el text del projecte és pràcticament traducció literal del mateix text de l'Estat, perquè és un criteri que lliga amb aquesta unitat, volguda o imposada —a efectes pràctics és indiferent— a tot l'Estat en qüestió d'ocupació. El redactat..., bé, tinc un redactat aquí que pretén explicar els equívocs i les deficiències que té el redactat socialista. Per simplificar diré, doncs, només això, que no ens satisfà. I quant al Grup Popular, dir-li que les competències d'aquest Comitè són de caràcter d'assessorament i consulta i en cap cas són executives, i això ho estableix un decret, el Decret 23/86, del 30 de gener, i, per tant, no veiem que

encaixi aquest Comitè Assessor per a l'estudi i l'organització en la seva intervenció decisiva —com es demana— en l'oferta pública d'ocupació.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, senyor president, nosaltres votarem en contra de tot aquest conjunt d'esmenes, a excepció —com he indicat— de l'esmena 160 i l'esmena 164, que pels motius que he donat votarem afirmativament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem al debat de les esmenes de l'article 30. Esmenes 170 i 171, del Grup Popular: per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Com que en estes esmenes 170 i 171 est diputat s'hauria de referir forçosament al pressupost del 92, també les donem per defensades.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Passem a l'esmena 172, del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Defensaré conjuntament les esmenes 172 i 173, si vostè m'ho permet.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SAURA: L'esmena 172 és una esmena d'addició d'un nou apartat a l'article 30, que fa referència a la limitació de l'augment de despeses de personal, que determina que els empleats públics, càrrecs electes..., el que determina la nostra esmena, la nostra proposta és que empleats públics, càrrecs electes o de designació que formin part d'òrgans de govern no puguin cobrar retribucions dobles o triples, com en alguns moments passa en la realitat, i, per tant, que existeixi una única retribució en aquests casos.

L'esmena 173 fa referència a les pensions dels consellers de la Generalitat que deixin el càrrec durant l'any 1993. Aquest també ha estat un debat que portem d'anys; hem anat variant posicions tots, i, en tot cas, el que nosaltres avui plantejem és una proposta de modificació a la proposta del Govern. El Govern, què és el que ens diu? Ens diu que els consellers de la Generalitat que deixin de ser consellers durant 1993 tenen dret a una pensió durant divuit mesos, excepte en el cas que tinguin un altre càrrec públic i, per tant, tinguin una retribució a càrrec de fons públic.

A nosaltres, això ens sembla insuficient i, segons com, injust: insuficient, perquè és possible que un ex-conseller tingui una altra retribució de fons públic petita, i, per tant, no seria correcte que deixés de rebre la pensió que li correspon segons la llei per una altra retribució a càrrec de fons públic, però, en canvi, aquest article del Govern permet que un ex-conseller cobri la pensió i, al mateix temps, tingui una activitat privada molt remunerada i pugui cobrar simultàniament les dues partides. Per tant, ens sembla, segons com, insuficient i, segons com, injust.

Quina és la nostra proposta? Nosaltres diem: un ex-conseller, estem totalment d'acord que durant divuit mesos tingui dret a cobrar la pensió. I què és el que ha de complementar l'Administració autonòmica?: la diferència de diners fins a aquesta pensió, sigui públic o privat. Per tant, creiem que és important fer possible que un ex-conseller, que pot tenir, en alguns moments, determinats problemes de reinserció a la societat, per moltes raons, se li ha d'assegurar, diguem-ne, que en aquest període no tingui dificultats econòmiques; ara, el que

vostès ens proposen és que un ex-conseller que al cap d'un mes faci una feina que signifiqui 50.000 pessetes de fons públic es quedi sense pensió, i vostès permeten que un ex-conseller, amb la pensió, va a una multinacional, guanya mig milió de pessetes i cobra alhora el mig milió de pessetes i la pensió. Això és injust i insuficient.

Per tant, hi insisteixo: pensin-s'ho. La nostra proposta és: als ex-consellers, assegurar-los divuit mesos de pensió; què és el que ha de fer l'Administració?: cobrir la diferència fins aquí, tant si és públic com si és privat. Aquesta és la nostra proposta, que estem segurs que, a poc a poc, si no aquest any, s'anirà obrint camí, perquè pensem que és la més justa.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, però, si m'ho permet, primer faria un torn en contra de les dues esmenes del Grup Popular, 170 i 171, que no he fet anteriorment, que són esmenes a l'article 30, sobre la limitació de l'augment de despeses de personal. De fet, poca cosa diré, perquè són dues esmenes que, tradicionalment, venia presentant el Grup, sobre la minoració de despeses corrents, en el cas d'inversions. Aleshores, jo explicaria el que sempre explicava: que és útil. Fins i tot ahir parlava amb el senyor Farrés, en el tema de l'Administració local, del problema de fer un gran esforç en inversió i no preveure després que aquesta inversió, en molts casos, ha de ser dotada de personal i de despesa corrent perquè pugui funcionar.

Per tant, nosaltres ens oposem a aquesta esmena, com a aquella altra que també fa molts anys que el Grup Popular..., i, sincerament, no entenc per què encara la mantenen any rere any, que és la de donar el caràcter imperatiu de la contractació entre els treballadors amb subsidi d'atur, quan nosaltres sempre hem donat, i em sembla que és un sòlid argument dir, bé..., no establir aquesta imperativitat absoluta i total, millor diria, aquesta exclusivitat, permet que aquelles categories de treball que en aquells moments determinats, a l'oficina de col·locació corresponent, no hi hagués ningú que tingués la qualificació corresponent..., tindríem un buit legal. Per tant, el que fa el text del Govern és assegurar aquest tracte prioritari però no exclusiu.

Bé, anant a l'esmena 172, d'Iniciativa per Catalunya, sobre ingressos atípics, el tema de les dietes d'assistència als alts càrrecs —en definitiva, aquesta és la qüestió que planteja el senyor Saura—, nosaltres volem respectar la llei; no ens sembla que a través d'aquest nou apartat que se'ns demana, doncs, caldria modificar-ho —no ens sembla que, en tot cas, sigui el camí—, perquè hi ha un article, el 23 de la Llei 30/84, de 2 d'agost, l'apartat quart de la qual estableix, precisament, que els funcionaris percebran aquestes compensacions. Per altra banda, l'article 67.4 de la Llei 17/85, de 23 de juliol, especifica que hi són, i l'únic que es concreta és que s'establiran per reglament. Per altra banda, dintre de l'empresa pública a casa nostra, l'article 19 de la Llei reguladora corresponent, la 4/85, de 29 de març, diu que els alts càrrecs cobraran dietes. I, finalment, hi ha un Decret, el 337, de l'any 88, de 17 d'octubre, que regula i actualitza aquestes indemnitzacions. Nosaltres entenem que és un tema clar i net, i que convé continuar mantenint el text actual de l'article 31, en què exclou de la prohibició d'ingressos atípics aquestes dietes.

Finalment, pel que fa a l'esmena 173, jo em felicito del que ha dit el senyor Saura, perquè vostès sabran —vostès ho recordaran, sens dubte; almenys els diputats d'anteriors legislatures— que aquest tema —fins i tot amb un pèl de demagògia— de les retribucions dels ex-consellers, any rere any, el presentaven tots els grups. Jo tinc la satisfacció, d'una banda, que altres grups hagin abandonat la presentació d'esmenes a aquest article, però, sobretot, la satisfacció, la tinc de sentir el senyor Saura i d'haver llegit el que ell explica, que diu que ja suposa o es tem que aquest any no s'accepti, però que obre un camí. I crec, senyor Saura, que òbviament i evidentment vostè ha obert un camí, perquè d'aquella actitud —que no ens semblava correcta— de penalitzar, de posar amb un tracte diferenciat les retribucions de procedència privada..., vostès obren un camí, efectivament. Però a mi em sap greu que haguem de debatre aquest tema en un moment que hi ha un conseller, perquè, perquè si el senyor conseller seguís el debat, votaria amb entusiasme, senyor Saura, votaria amb entusiasme l'esmena de vostè. Perquè, si vostè repassa els textos, veurà que, allà on diu «pensió» al text del Govern, vostè hi posa «les retribucions al moment de deixar el càrrec». I això és molt diferent, senyor Saura, i li ho demostraré quan vulgui. Aquesta esmena, que intenta solucionar el tema de la diferenciació entre ingressos públics i privats —i per això pot ser que algun dia trobem un camí d'acostament; més ben dit, d'acostament, em sembla que ja el comencem a tenir, però d'arribar a un acord sobre aquesta matèria—, vostè, el que fa —sense voler, evidentment, perquè és el que ha explicat— és..., podria donar-se el cas de quadruplicar o quintuplicar els ingressos que inicialment tindrien els ex-consellers. I això li ho explicaré quan vulgui, senyor Saura.

Per aquest motiu i només per aquest motiu, i deixant de banda l'argumentació tradicional, que tinc apuntada, per donar-li, de dir: «Escolti, aquí no fem una legislació de caràcter general, sinó que aquí l'únic que es preveu són aquelles coses que tenen una incidència pressupostària, que és el fet d'unes pensions públiques, que una persona que cobra uns ingressos a càrrec del pressupost, com pot continuar cobrant o deixant de cobrar aquests mateixos ingressos? No fem aquí un tractament global del tema de les retribucions, de les compensacions o d'incompatibilitats o el que sigui...». Per tant, amb aquesta afirmació d'esperança en el futur, avui per avui, senyor Saura, li votarem en contra aquesta esmena 173. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 33. Ja hi han tres esmenes del Grup Socialista —la 174, 175 i 176— que han estat defensades amb anterioritat. Passem a la 177, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Esta esmena, la donem per defensada, senyor president, i no li estranyi, senyor Escudé, que any rere any anem mantenint les mateixes esmenes, perquè hi ha una esmena que deia, en qualsevol dels casos, que feia cinc anys que la presentàvem, i jo em recordo que em pegaven unes bufetades galta i galta, sobre esta esmena, i ahir, curiosament, la van acceptar.

Bé, doncs, la insistència serà continuada, any rere any, fins que continuïn acceptant estes esmenes, i jo aguantant estes bufetades. Val la pena.

El Sr. PRESIDENT: També hi ha, en aquest article, del Grup Popular, dues esmenes més: la 183 i la 185. I la 186.

El Sr. CURTO I CASADÓ: En algunes d'estes hi ha una transacció; la 185, la mantenim.

El Sr. PRESIDENT: La manté, i les altres les dona per defensades? Com ens entenem?

El Sr. CURTO I CASADÓ: En algunes d'estes hi ha una transacció, i la 185, la mantenim.

(Remor de veus i pausa.)

El Sr. PRESIDENT: El Grup d'Iniciativa per Catalunya té l'esmena 178 i la 181; per defensar-les, té la paraula el senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. L'article 33 fa referència als avals. El nostre Grup té dues esmenes que hem presentat any rere any, que han estat motiu de polèmica en els anteriors debats pressupostaris i que creiem que els fets que han succeït aquest any en relació amb la comprovació i amb la certesa de determinades irregularitats en la concessió d'aval —que han estat objecte d'amplis debats en aquest Parlament— donen la raó al que han estat les nostres esmenes tradicionals i que avui tornem a plantejar.

Fonamentalment, les nostres dues esmenes —la 178 i la 181— pretenen: la primera, dir que en cap cas els avals tindran caràcter solidari, excepte a entitats autònomes, corporacions locals i empreses públiques. És a dir, l'article que el Govern ens presenta en aquest text articulat i en altres textos articulats, produeix una modificació de la Llei de finances públiques; la Llei de finances públiques diu: «Només es donaran primers avals i avals solidaris...» —primers avals i avals solidaris— «...a empreses públiques, organismes autònoms o corporacions locals.» El que el Govern va fer és que, tot i que la Llei deia això, durant un període llarg de temps va fer primers avals i avals solidaris a empreses públiques per milers de milions de pessetes. Això és el que va fer. Posteriorment, ens introdueix en el text articulat de cada any, —text articulat, hi insisteixo, que any rere any hem intentat modificar—..., dient que el que es proposa aquí va en contra d'allò que diu la Llei de finances públiques.

I, per tant, les dues esmenes nostres plantegen, en primer lloc —hi insisteixo—, que, en cap cas, el Govern català faci d'aval solidari d'empreses privades, i que tampoc, en cap cas, l'Institut Català de Finances —i aquesta és l'esmena 181— faci primers avals. És a dir, entre l'aval de l'Institut Català de Finances, abans de l'Institut Català de Finances és necessari que hi hagi una altra societat que efectui el primer aval.

Creiem, com abans deia el senyor Curto, que, tot i que moltes d'aquestes esmenes tradicionalment s'han votat en contra i se'ns ha argumentat, des d'una determinada concepció, que eren innecessàries o que no eren correctes, algunes d'aquestes esmenes, la realitat va demostrant la justesa del plantejament de les esmenes en els darrers anys, i, possiblement, aquestes dues esmenes, aquest any, claríssimament demostraran la raó que teníem els grups que insistíem que es complís la Llei de finances públiques.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista té les esmenes 179, 180, 182 i 184. Per defensar-les, té la paraula l'illustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Gràcies, senyor president. Defensaríem en aquest torn la 179, la 180, 182, 184, 191, 201, 306 i 341. Tot aquest conjunt d'esmenes fa referència...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, senyor Carnicer, vol repetir? 201...

El Sr. CARNICER: 179, 180, 182, 184, 191, 201, 306 i 341.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, gràcies.

El Sr. CARNICER: A vostè, senyor president. Aquest conjunt d'esmenes, com deia, fan referència totes elles al tema de crèdits i avals. Penso que és un tema que ha estat de suficient actualitat i que ha despertat l'interès i debat en aquesta cambra com perquè tots plegats ens hi referim d'una manera suficientment important. En qualsevol cas, els debats que s'han portat a terme sí que —podríem dir— han permès qualificar la situació actual com una situació relativament caòtica, per dir-ho d'alguna manera, caracteritzada per una manca de transparència de la política de crèdits i avals, per una imatge deteriorada de tota aquesta política i de les institucions que representen amb relació a l'opinió pública i per un cost econòmic per a la Generalitat, per tant, per a tots els ciutadans de Catalunya, que avui dia, i segons la informació donada pel mateix conseller a la Comissió d'Economia i Finances, superaria ja els 5.000 milions de pessetes.

I, davant d'això, què ens trobem en aquesta Llei de pressupostos, que és la primera ocasió en la qual el Govern i, per tant, el Grup de Convergència i Unió podria intentar posar alguna mesura per esmenar aquesta situació?, doncs, ens trobem davant de l'absència total de propostes davant cap element nou que ens permeti endevinar què és el que pretén fer el Govern de Convergència i Unió en relació amb aquests temes.

És per això que el Grup Socialista ha presentat un grup d'esmenes, algunes d'elles reiterant temes que ja veníem fent en altres anys i d'altres no, d'altres que el senyor Escudé en aquest cas no podrà considerar com a clàssiques. Per intentar sistematitzar aquestes esmenes, jo diria que les podríem agrupar en quatre tipus de propostes: una primera proposta, que s'hauria formulat en l'esmena 341, en la qual reclamem la necessitat de la modificació de la normativa que en aquest moment regula la concessió del tema de crèdits i avals i que el Consell Executiu ens presenti un projecte de llei que permeti entrar en la forma en què es donen els crèdits i avals, en el fons del que aquestes concessions suposen, en la seva distribució territorial, en la seva distribució sectorial, per tant, que la política de concessió de crèdits i avals sigui quelcom que es discuteixi en aquest Parlament i no sigui un element totalment aliè a aquesta cambra. És un instrument econòmic important de la política que es pugui fer i avui, que des de l'aprovació ahir, bé, de la publicitat ahir pel Consell Executiu del Pla territorial de sis, de set..., ja no sabem de quantes regions, però sí que en qualsevulla cas per a aquesta distribució, per a aquesta política sí que el tema dels elements financers pot ser important i no pot ser que la política econòmica i el seu suport en crèdits i avals sigui quelcom que es faci d'esquena a aquesta cambra. Per tant, primera mesura: modificar la normativa perquè permeti regular tant el fons com la forma en què es donen els crèdits i avals.

Segona mesura, que estaria continguda en l'esmena 191. Ens sembla totalment agosarat, donada la situació actual, que se'ns demani que incrementem en un 50% el límit de crèdit viu a donar per l'Institut Català de Finances. Passar d'11.000 milions de pessetes que tenia fins a aquest moment a 16.000 milions és, sens dubte, una mesura totalment inoportuna i podríem qualificar gairebé de fugida endavant. (Pausa.) No, és que el senyor

Escudé, si no, no podrà rebatre els meus arguments després. (Remor de veus.) Deia que aquest increment en el límit de l'endeutament viu de l'Institut Català de Finances el considerem una mesura totalment inoportuna i que podria ser, potser, la resposta que Convergència i Unió pensa donar a la crítica que se li ha fet pel favoritisme en la política de crèdits i avals, intentant desbordar-la pel que en podríem anomenar per la màniga ampla. És a dir, si hi ha encara empresaris que avui critiquen aquesta política perquè en el seu moment els va ser denegada la concessió a favor d'altres interessos, que segurament serien menys racionals, anem a incrementar el límit de l'endeutament possible i així podrem satisfer tots els interessos, els que al Grup de Convergència i Unió l'interessen i els que potser també al país li són necessaris. Per tant, el que demanem és una congelació del límit de l'endeutament viu, congelació que entenem que ha de ser provisional mentre no es clarifiqui, mentre no s'adeqüi la situació actual.

Tercer grup de mesures: entendríem que haurien de ser unes mesures transitòries per permetre regular la situació en aquest moment i proposaríem tres tipus de mesures. En primer lloc, que el Govern regulés els segons avals donats pel mateix Govern, això es correspondria amb l'esmena 179, és a dir que expliqués a aquesta cambra quins són els criteris per als que en un cas poden ser primer aval, en un cas poden ser segon aval, per tant, una comunicació del Govern que poguéssim debatre sobre aquests criteris. A l'esmena 180 reclamem que l'Institut Català de Finances doni prioritàriament segons avals, però establim, perquè entenem que n'hi ha d'haver, excepcions per situacions socials, per situacions sectorials i, fins i tot, per situacions territorials, però en qualsevulla cas que prioritàriament els avals d'empreses privades han de ser sempre del tipus de segons avals. I l'esmena 182 és el que aquests avals es donin en consulta a associacions empresarials i sindicats.

Aquí hi ha una cosa que al país, a la societat li costa molt d'entendre, és per què la Generalitat ha de perjudicar-se en funció dels interessos privats. És a dir, per què s'ha de donar un primer aval quan es pot donar un segon aval a una empresa privada, i això el que essencialment vol dir és que el banc o l'empresa creditícia que hagi formulat el préstec que estigui avalat podrà anar abans contra els interessos de la Generalitat que contra els interessos privats. Això ens sembla una situació totalment injusta i un dels elements que ens ha portat al descrèdit i a la situació actual. Per tant, cal regular-ho, entenem que en alguns moments pot ser necessari el primer aval, cal regular aquestes excepcions, però prioritàriament i de forma normal els avals de la Generalitat han de ser segons avals.

I, finalment, un quart grup de mesures entenem que són les que van relacionades amb la informació i transparència de la política d'aval davant d'aquesta cambra. Es correspondrien amb l'esmena 184, on mostrem els requeriments que sobre informació sobre avals s'ha de donar; amb l'esmena 201, en la informació sobre crèdits, i amb l'esmena 306, en la informació sobre els menyscapes que pels avals es puguin produir.

És evident, que un dels símptomes o un dels elements que s'ha mostrat clarament en tota aquesta temàtica dels crèdits i avals és la necessitat del control parlamentari, és la necessitat que aquest Parlament sigui coneixedor de què és allò que fa el Govern i el que fan els seus organismes autònoms en la política de crèdits i avals. El conjunt de disfuncionalitats que s'han po-

gut esbrinar a partir de la crisi que s'ha obert en els darrers mesos és suficientment clarificador perquè avui tots plegats ens plantejem la necessitat que això hagi de ser de forma diferent i, per tant, que aquesta cambra pugui ser coneixedora d'aquesta informació. Haig de dir que per part del Grup de Convergència se'ns ha presentat una transacció a dues d'aquestes esmenes, a la 184 i a la 201, però que nosaltres no podem acceptar en la mesura que no satisfà allò que creiem estrictament necessari.

Nosaltres considerem que aquest Parlament, amb les cautes necessàries, amb les previsions que corresponguin —que no posem cap tipus de traves aquí—, ha de ser coneixedor de tots els crèdits i avals, per tant, ha de ser coneixedor de la llista de beneficiaris i ha de ser coneixedor de la llista de persones que han tingut perjudicis en aquests avals. Com l'il·lustre portaveu de Convergència ha reconegut, en aquesta transacció aquest tema no queda garantit, la voluntat de la majoria no és la de facilitar aquesta informació, com seria la nostra petició, i, per tant, no la podem acceptar. I no la podem acceptar i ens sap greu no poder-la acceptar, perquè en qualsevol cas seria un pas, un pas més en la necessitat d'intentar que les relacions entre el Parlament i el Consell Executiu en un tema tan vidriós com ha estat el tema d'avalis es normalitzessin. Però és que, a més a més, no ho entenem, no ho entenem perquè aquesta informació trimestral aquest Parlament la rep en relació amb un determinat tipus d'avalis, la rep en relació amb els avals del Consell Executiu i la rep en relació amb avals donats pel Govern i els avals donats per decret pel Govern.

Jo preguntaria a la majoria si consideren que l'ús que ha fet l'oposició d'aquesta informació no ha estat un ús prudent, perquè segur que una de les argumentacions que donarà l'il·lustre portaveu de la majoria, com a mínim, és previsible, si no és segur és previsible, és la de dir: «no, no, és que vostès l'ús que faran d'aquesta informació..., que les llistes començaran a córrer, que començaran a sortir noms per aquí i per allà i que això no és prudent i, per tant, no els volem donar aquesta informació». Jo els dic: reflexionin i pensin si l'ús que se n'ha fet fins ara, d'aquesta informació, ha estat o no ha estat prudent. (*Remor de veus.*) Les informacions que han sortit de casos concrets són o no són justificades que hagin sortit, corresponen o no corresponen a situacions que podríem considerar, entre cometes, «irregulars»?

Aquest és el plantejament que nosaltres els fem i, per tant, aquesta és la defensa d'aquest conjunt d'esmenes, senyor president, per la qual esperem una resposta de la majoria.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra: té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra de les esmenes a l'article 33, més el torn en contra de les altres esmenes a altres articles i disposicions addicionals, que ha defensat suara el senyor Martí Carnicer.

La primera esmena que hem de debatre —perquè, com bé deia vostè, senyor president, de la 174 a la 176 ja havien estat objecte de debat en el dia d'ahir—, quant a l'esmena 177, també és una esmena que també ha presentat en altres ocasions el Grup Popular, quan pretén que es modifiqui la delegació possible del conseller d'Economia i demana que aquesta delegació de la delegació, que aquest és l'argument, la delegació que té el conseller d'Economia a la seva vegada la torni a aprovar o a es-

tablir expressament el Consell Executiu. Em sembla obvi el motiu d'oposició nostra, perquè la signatura és un acte purament material d'instrumentació d'una autorització que, com diu el text, rep el conseller d'Economia per part de la totalitat del Govern, de la globalitat del Govern, i, per tant, entenem nosaltres que no tindria sentit una segona intervenció d'aquest, del Consell Executiu.

El senyor Curto ens deia optimísticament que ell va insistint, presentant les mateixes esmenes perquè un dia o altre les hi acceptarem, i ha donat un exemple, bé, una flor no fa estiu, senyor representant del Grup Popular, en tot cas, jo voldria dir que quan vostè ens ha manifestat «malgrat les bufetades que li donàvem», les «bufetades» sempre les hi donem en sentit figurat i en sentit dialèctic, i compregui que no «bufetades» sinó altres motius d'«agressió» —també entre cometes— previs de vostè, em sembla que justifiquen les «bufetades» que li puguem donar. Però, bé.

Passem a l'esmena següent, la 178: és el tema que ha començat el senyor Saura a tractar, aquestes qüestions dels avals. Jo agraeixo al senyor Saura la brevetat de la seva intervenció en el sentit que ha dit, a diferència del senyor Martí Carnicer, que ha dit: «aquí hi ha tota una cosa que ja hem dit», i ja està, s'ha donat tot reproduït pel que ha dit, perquè el senyor Saura sap perfectament i tots vostès i jo mateix sabem perfectament que des de fa unes setmanes o uns certs mesos el Grup d'Iniciativa, a través del senyor Saura, doncs a través d'interpellacions, mocions, preguntes, compareixences, etcètera, ha anat abocant totes les facetes possibles i impossibles del tema dels avals. Jo li agraeixo que ens hagi estalviat ara aquesta argumentació, i hagi dit «diem tot el que ja hem dit» i, per tant, em permet dir: doncs, nosaltres també diem tot el que vam dir, i no precisament a través meu, en molts casos, la majoria, en la immensa majoria dels casos, sinó a través de la paraula més autoritzada de l'honorable conseller d'Economia i Finances..., que, per cert, ara que faig referència a l'honorable conseller d'Economia i Finances, tinc un encàrrec exprés seu, i jo hi dono tràmit, de manifestar el seu desig d'estar aquí entre nosaltres, precisament en el debat d'aquest tema, però que ara en aquests moments té una reunió a Madrid de la Comissió Mixta de traspassos sobre cambres agràries i li ha estat impossible venir aquí, que això no s'interpreti de cap manera tortissa. Bé, per tant, doncs, jo em limitaré a la rèplica concreta, pressupostària, del que tenim en aquests moments entre mans, que són unes esmenes a uns punts determinats de l'article 33 del Projecte de llei.

Com deia el senyor Saura, aquesta esmena 178, el que pretén és que no tinguin en cap cas caràcter solidari els avals donats, amb l'excepció de les entitats autònomes, corporacions locals i empreses públiques. Aquesta és una qüestió que saben vostès perfectament que fa molts anys que discutim. Nosaltres entenem, i l'experiència ho demostra, que el text a l'apartat 3 d'aquest article és necessari, perquè, de no ser-hi, seria inoperant; seria potser molt bonic, molt cautelós, però no tindria cap eficàcia la política d'avalis de la Generalitat; que nosaltres, amb totes les dificultats que hi pugui haver, amb totes les crítiques que hi pugui haver —ja ho hem dit en altres ocasions—, nosaltres creiem que és bona i és útil, i més d'una vegada... Bé, no voldria encetar el debat, i crec millor seguir la línia del senyor Saura i donar per reproduïdes les nostres argumentacions.

Bé, en definitiva, en virtut d'aquest apartat, el Govern té la facultat de declarar-se solidari o no; el benefici d'exclusió, que,

en definitiva, tècnicament, és el que és això; l'Estat –vull dir que no és cap invent nostre–, l'Estat també la té, aquesta facultat –l'article 112 de la Llei general pressupostària–, i és conseqüència d'això; que les empreses privades –no aquests organismes en el quals sí que s'autoritza– que recorren a la política d'aval, normalment, no sempre, evidentment, però normalment presenten dificultats per tirar endavant les seves activitats, i que els és pràcticament impossible l'accés al crèdit en aquestes condicions d'un segon aval.

El mateix podríem dir... Bé, l'esmena següent, que és la 179 del Grup Socialista..., és clar, el Sr. Martí Carnicer, mentre feia una pausa per refrescar-se la gorja, deia: «Paro només perquè el senyor Escudé em pugui escoltar i contradir els meus arguments». Bé, vostè sí, senyor Martí Carnicer, que ens ha explicat, de tota manera d'una forma sintètica, valgui i sigui dit..., perquè vostè també ha explicat moltes coses i ha preguntat i ha discutit moltíssimes matèries d'aquestes amb el conseller, però bé, la meua rèplica serà la rèplica de les esmenes, perquè –hi insisteixo– tot el que vostè diu se li ha dit del dret i del revés, amunt i cap per avall, i vostè, doncs, legítimament, no hi està d'acord, però bé, la nostra posició és prou clara i explícita, i no hi guanyarem, no hi afegirem ni un colze pel fet que ara torni a insistir en el mateix. Evidentment, jo tinc la temptació –que resistiré– que, quan vostè parlava: «no, és que les llistes, només les volem a fi de bé, perquè no sortiran mai»... Bé, jo podria dir moltes coses d'algunes llistes que vostè ja ha ensenyat, però bé, resisteixo a la temptació, i em limitaré a les esmenes pressupostàries.

I, aleshores és clar, aquesta esmena 179 és d'aquelles que no té res a veure amb tot el terrabastall que aquests grups de l'oposició –o alguns grups de l'oposició– han establert a l'entorn dels avals, sinó que és aquella esmena clàssica de dir que es necessita un document al Parlament, en el qual s'establirà la regulació dels casos amb aval o no, o sigui que és el tema de la informació. Amb caràcter general, al tema de la informació, ja saben la resposta que donem sempre. Ara, és que aquí, en aquestes qüestions, nosaltres..., el senyor Martí Carnicer ho ha apuntat, senyor president, tot seguit li faré arribar un projecte, una proposta de text transaccional, i el senyor Martí Carnicer ja ens ha anticipat que no hi dona la conformitat, i, per tant, pel que fa referència a les esmenes 184 i 201, ja no tenen viabilitat, però nosaltres intentem donar sortida a aquesta preocupació –que entenem legítima– dels grups de l'oposició, i presentem un text transaccional a aquesta sèrie d'esmenes, que ens sembla a nosaltres que dona satisfacció mútua, al Govern i a l'oposició, sobre aquesta debatuda qüestió. Posteriorment, senyor president, seguirem el tràmit i veurem si hi ha algun grup que accepta aquesta transacció i mirariem de tirar-la endavant. Però, tal com està redactat aquest text, nosaltres no hi estem d'acord.

L'esmena 184..., torno a insistir en el que deia abans al senyor Saura, i en aquest cas al senyor Martí Carnicer, sobre el tema dels segons avals. Ja he explicat el què; puc referir que el destí dels crèdits i avals ja està fixat a la Llei de creació de l'Institut Català de Finances, article 11, apartat 3; especifica bé el tema.

El tema..., continuant, Iniciativa, amb el tema del segon aval –esmena 181–, l'Institut Català de Finances té una sèrie històrica, que, segons els seus dirigents –així, almenys, m'han informat–, des que ha iniciat el seu funcionament no s'han presentat

sol·licituds de segon aval, perquè respon a aquesta situació real que jo els manifestava de les condicions del mercat financer, aquí i a tot arreu.

Quant a l'esmena 182, aquí es demana..., em sembla que hi ha una esmena similar del Grup Popular posada en un altre lloc, però la idea és, prèviament a la concessió d'aval, fer consulta a les associacions empresarials i sindicals més representatives quan els avals, les operacions d'aval a concedir, siguin en relació amb empreses privades industrials. Aleshores, és clar, hi ha un principi de dret administratiu que diu –i que nosaltres compartim– que la consulta prèvia a la normativa administrativa només figura en el terreny de l'elaboració de disposicions de caràcter general, conèixer quin és el parer de les forces socials, però no en l'aplicació, en l'execució d'actes administratius; això seria una dificultat extraordinàriament difícil de salvar, una lentitud de la tramitació que nosaltres creiem que no és útil.

Quant a l'esmena 183, del Grup Popular, modifica el percentatge; aquí entrem, senyor Curto, com sempre ens hem comentat mútuament, en el terreny de la subjectivitat, de si és millor el 2% que demana vostè o el 3% que preveu el Projecte de pressupostos. Jo suposo que –encara que vostè, veig que té tendència a no parlar del passat, pels motius que sigui–, jo li diré que l'any 92, enguany, era el 3 i mig, i l'hem abaixat al 3, perquè, d'una manera o altra, es mantingui l'equilibri; es mantingui l'equilibri, perquè, és clar, vostè, si volgués defensar l'esmena, suposo que em diria que també la base de la quantia sobre la qual es calcula el percentatge ha augmentat, i, per tant, el tipus també té aquesta contrapartida. Aleshores, si vostè fa el números, veurà que el 3% que diu el Projecte per a l'any 93, sobre la base del 93 –que hi haurà el 93, d'aprovar-se el Projecte de llei de pressupostos– o el 3 i mig que deia l'any 92, sobre la base del 92, doncs, *grosso modo* es manté un cert equilibri a nivell de xifres nominals, reals.

Quant a l'esmena 184, ja ens explicava el senyor Martí Carnicer el que ells volien que el Govern fes arribar al Parlament. Jo he explicat, senyor president, que hi ha un text de transacció que –hi insisteixo– el senyor Martí Carnicer, molt lliurement, no ha acceptat. Hi ha una esmena 185, del Grup Popular que, com deia, és el que també pretén aquesta informació. Hi ha la 186, del Grup Popular, que continuo insistint, des d'una altra òptica lleugerament diferent, en la informació a la Comissió d'Economia i Finances, i aquí, doncs, em permeto oferir-li també –com abans, prèviament i lògicament, al Grup Socialista– una proposta de transacció.

I bé, aleshores, ja entrariem a l'article següent, article 34, que, com deia, només em referiré, lògicament, perquè hi ha esmenes d'altres grups, a les esmenes que ha defensat el senyor Martí Carnicer, que, si no em falla la memòria, ha estat l'esmena que fa referència a nivell d'endeutament del que es fa..., del que ha fet aquest article a nivell d'aval, i que, per tant, sobre aquesta esmena 201, nosaltres també li oferíem la transacció, perquè la transacció afecta avals i crèdits. El senyor Martí Carnicer, doncs, com deia, no està disposat a acceptar-la; per tant, jo, l'únic que puc dir: fins aquí nosaltres creiem que és bo i és correcte arribar, i no en el detall més exhaustiu que vostès demanen, també en aquest capítol, en aquest article d'operacions d'endeutament, pel que fa referència a la informació.

Anant per acabar, en l'esmena 306, que ha defensat també el senyor Martí Carnicer, l'esmena 306 és la que parla, com a dis-

posició addicional, també d'aquesta mateixa informació, però aquí sí —no sé per què a través d'una disposició addicional—, aquí sí que preveu, no merament la informació, sinó la presentació prèvia d'un informe i la seva aprovació. Vol dir que aquí posa un «pistó» més a l'exigència del Grup Socialista, i demana que aquesta informació no sigui merament això, una informació, sinó un consentiment, una acceptació prèvia per part de la Comissió. En temes similars ja he explicat quina és la nostra posició, i, per tant, també la votarem en contra.

I, finalment, l'esmena 341, jo diria que és una esmena —i el senyor Martí Carnicer, doncs, ens l'ha explicada— que, a nivell de debat polític, em sembla molt bé, però és el que en àmbits «messetaris» en diuen «un brindis al sol»; perquè, és clar, el senyor Martí Carnicer pretén modificar tota l'estructura constitucional del país, o almenys l'Estatut interior, la Llei del Parlament, el president i el Govern, perquè, el que demana el Grup Socialista, a través del senyor Martí Carnicer, és obligar el Govern que ens porti un projecte de llei que modifiqui l'actual regulació de crèdits i avals, i aquesta —la presentació o no presentació de projectes de llei—, em sembla obvi —amb tota la legislació que pugui vostè buscar i el dret comparat— que és una facultat lliure i sobirana del Govern. Per tant, no ens sembla totalment, no ens sembla útil, en definitiva —no hi insistiré més—, incorporar aquesta petició d'obligació al Govern que presenti un projecte de llei en el text, i menys en un text com aquest, que és la Llei de pressupostos.

Per aquests motius, senyor president, nosaltres votarem en contra d'aquestes esmenes del Grup Socialista, i, quant a les esmenes concretes que ara hem estat debatent, amb caràcter general, en l'article 33 sobre avals, doncs, li faig arribar aquesta esmena transaccional que ofereixo, que ofereix —no, no, no, al senyor president— la transacció possible sobre aquest conjunt de tres esmenes que hem anunciat, dues d'elles del Grup Socialista i, la intermèdia, del Grup Popular. Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Martí Carnicer no admet aquesta esmena transaccional. I el senyor Curto, a la 186, del Grup Popular? L'admet. Molt bé, doncs, queda admesa a tràmit aquesta esmena transaccional.

Continuem amb les esmenes a l'article 34. El Grup Popular té l'esmena 187. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: També la donem per defensada, senyor president, i em permeto fer una precisió al senyor Escudé: abans ha dit que el senyor Curto no vol parlar del passat, i, és clar, los que no estan *al tanto* d'això es podrien referir a..., podrien pensar-se que hi ha alguna confusió de tipus històric parlar del passat, no? Lo senyor Curto no vol parlar del passat exercici pressupostari de 1992, però no vol parlar lo senyor Curto per prohibició expressa del president del Parlament.

El Sr. PRESIDENT: El president del Parlament no ha fet cap prohibició expressa al senyor Curto. Li va ordenar ahir, quan defensava una esmena que no tenia res a veure amb l'exercici anterior, li va ordenar que tornés al tema. Res més, eh?

El Sr. CURTO I CASADÓ: Rectifico...

El Sr. PRESIDENT: Res més; que quedi clar.

El Sr. CURTO I CASADÓ: ...rectifico la «prohibició». Va ser una ordre expressa, i, en compliment d'esta ordre, lo senyor Curto no parla dels...

El Sr. PRESIDENT: Una ordre expressa en una esmena concreta que vostè defensava...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: ...que no tenia res a veure...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: De manera que, d'ironies, no n'hi admeto...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Les ironies, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Senyor diputat!

El Sr. CURTO I CASADÓ: ...les fa vostè, les ironies...

El Sr. PRESIDENT: Senyor diputat, no li ho admeto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Les va començar fent ahir, les ironies, senyor president.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: Silenci! (Pausa.)

Esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya a l'article 34: 188, 190...

El Sr. SAURA: Sí.

El Sr. PRESIDENT: ...193

El Sr. SAURA: 192, 193, 194, 195, 199 i 200..., 200. (Remor de veus.) L'article 34 fa referència a les operacions d'endeutament, i el nostre Grup planteja diverses esmenes, unes de disminució de l'endeutament de determinats conceptes que el Govern proposa, i altres d'ampliació d'altres conceptes. En definitiva, a l'hora de decidir en què ens volem endeutar més i en què ens volem endeutar menys, estem també definint les prioritats polítiques del Grup de la majoria, de tots els grups, i jo intentaré explicar les prioritats polítiques del Grup d'Iniciativa.

Tot i que la primera esmena, la 188, fa referència al límit d'endeutament total que durant 1993 el Govern pot fer, pot realitzar —la proposta que el Govern ens fa situa l'import màxim en 93.000 milions de pessetes—, nosaltres creiem que aquest és un import excessiu i, per tant, fem una proposta a l'esmena 88, de disminuir aquest import màxim d'endeutament en la xifra de fins a 87.000 milions de pessetes.

D'altra banda, en l'apartat 4 d'aquest article, on es determina el percentatge d'operacions de tresoreria del Govern que pot realitzar en l'exercici de 1993, gairebé tots els grups o, en tot cas, el Grup Socialista i el nostre Grup pensem, entenem que la proposta que ens fa el Govern d'un 7% d'operacions de tresoreria és excessiva. I nosaltres en concret diem que, com a màxim, hauríem de situar aquesta xifra en el 4% de l'estat de les despeses; és a dir que creiem totalment excessiu que el Govern pugui fer operacions de crèdit destinades a operacions de tresoreria fins al 7% de l'estat de despeses, i vull que recordin vostès que l'estat de despeses és un estat d'un bilió i mig de pessetes, aproximadament, i parlar del 7% d'un bilió i mig de pessetes són molts, molts diners.

L'esmena 192 fa referència també a la possibilitat d'endeutament viu de l'Institut Català de Finances. És a dir, la nostra proposta és que la proposta d'endeutament, que la possibilitat d'endeutament viu de l'Institut Català de Finances no superi els 11.000 milions de pessetes, la proposta del Govern és de 16.000 milions de pessetes, amb un increment, com ha dit abans l'illustre diputat senyor Martí Carnicer, important i fins i tot desorbitat en relació amb les operacions d'endeutament que l'Institut Català de Finances podia fer l'any 1992.

L'esmena 93 i 94, crec que la 95..., en tot cas, la 194, senyor president, la retiraria perquè és una esmena que no sé per quina

raó... De fet és la mateixa, retiraria la 194. Totes dues fan referència a la necessitat d'incrementar l'operació d'endeutament per la Junta de Residus. A l'esmena a la totalitat, el nostre Grup va dir que un dels quatre grans motius de rebuig d'aquest pressupost era que aquest pressupost, a parer nostre, no prioritza els temes de medi ambient; els varem dir que l'any 1992 les inversions en relació amb els temes de residus eren de 6.000 milions de pessetes; que ja en aquells moments el nostre Grup va considerar insuficient, que se'ns va contestar dient que era el primer any i que el 1993 hi haurien més recursos per a inversions, i veiem que el 1993, on teòricament, a resposta del conseller corresponent, se'ns va dir que hi haurien més recursos que al 1993, hi ha una disminució de 6.000 a 4.000 milions de pessetes en la política de residus.

Per tant, nosaltres creiem que cal fer moltes més inversions a la política de residus i proposem incrementar les operacions d'endeutament de la Junta de Residus per tal de poder complir allò que preveu la Llei de residus industrials.

En aquest mateix sentit fem l'esmena 193; significa un increment important d'operació d'endeutament a l'Institut Català del Sòl. Ahir l'illustre diputat senyor Toni Farrés va fer esment a la precarietat de la política d'habitatge en aquest pressupost, a la precarietat de la política d'habitatge, especialment aquella política que va adreçada als sectors més febles de la societat, que el Pla d'habitatge avui a Catalunya, i fonamentalment l'aportació que fa el Govern català no respon a les necessitats dels sectors més necessitats, i en aquest sentit fem una proposta d'incrementar les operacions d'endeutament de l'Institut Català del Sòl, amb l'objectiu —hi insisteixo— d'incrementar la política d'habitatge en aquests sectors.

A l'esmena 199, en canvi, proposem una disminució de les operacions d'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Creiem —creiem— que cal gestionar de forma més eficaç la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que any rere any hi estem dedicant unes quantitats importantíssimes de diners i que en aquest sentit el nostre Grup planteja la reducció d'aquestes quantitats.

D'altra banda, a l'apartat 15 d'aquest article, no el 16 com diu el *Butlletí*, a l'apartat 15 determina les condicions de les operacions d'endeutament.

Nosaltres fem, en aquest apartat, una esmena d'addició, una esmena d'addició que, en definitiva, determina que el Departament d'Economia i Finances informi dels projectes d'inversió a la Comissió d'Economia i Finances.

I, senyor president, crec que he defensat totes les esmenes d'aquest primer bloc, que fan referència a l'article 34 en relació amb les operacions d'endeutament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Té les esmenes 203 i 204, que pretenen nous articles.

El Sr. SAURA: Sí, gràcies, senyor president; també les puc defensar. La 203 i la 204.

Tant la 203 com la 204 són dues esmenes que hem anat repetint al llarg de tot el text articulat que allò que pretenen, fonamentalment, és exercir la funció prevista en l'Estatut i en el Reglament de control parlamentari d'aquesta cambra en el Govern, i no hi ha funció de control sense informació per part del Govern.

Any rere any insistim que els nivells d'informació que els diputats, tots els diputats, però, possiblement, especialment els

grups de l'oposició tenim en relació amb l'execució i el desenvolupament del pressupost és molt baixa, i en aquest sentit, tant en l'esmena 203 com, especialment, en l'esmena 204 proposem que existeixi un article individualitzat sobre informació que el Govern ha de donar al Parlament.

Aquesta informació que nosaltres demanem..., són exactament set qüestions sobre les quals creiem que el Parlament hauria d'estar informat, especialment la concessió de subvencions, les contractacions realitzades d'acord amb l'article que faculta contractacions directes, les contractacions d'estudis i dictàmens, les modificacions de les noves inversions, el grau d'execució dels capítols pressupostaris en cadascun dels programes; és a dir, el nivell d'informació sobre les emissions de deute, és a dir, un conjunt d'iniciatives que permetin que els grups de l'oposició coneguem periòdicament quin és el desenvolupament i el grau d'execució del Parlament. No facilitar o no donar de forma regular aquesta informació és —hi insisteixo— obstaculitzar que els grups de l'oposició puguem exercir un dels nostres deures, però una de les nostres grans responsabilitats.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El Grup Socialista té encara algunes esmenes que no ha defensat en aquest article 34. El senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president, jo li defensaré la 189, la 198 i la 202, i el senyor Riera defensarà...

El Sr. PRESIDENT: La 191 està defensada.

El Sr. CARNICER: 189, 198 i 202.

El Sr. PRESIDENT: ...198 i 202. Molt bé.

El Sr. CARNICER: La 189 és la que fa referència als crèdits de tresoreria. La posició del nostre Grup ja és també coneguda, que un 7%, que a més a més és un percentatge que any rere any ens vénen incrementant, és un percentatge exagerat atès el volum pressupostari de la Generalitat, i el situem en un nivell més baix.

La 198 es correspon a la supressió de l'aval de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Evidentment, argumentar-la aquí significaria pràcticament fer l'esmena a la totalitat de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i deixo per a aquell moment i per al diputat corresponent l'argumentació sobre aquest tema.

L'esmena 202 és un clam a la necessitat d'informació d'aquest Parlament en relació amb un tema, que la majoria recordarà que tenim pendent de resoldre, que no s'hi ha trobat encara el camí i que jo prego que, en tot cas, aquesta esmena serveixi per recordar la necessitat de donar una solució a tot un conjunt de preguntes pressupostàries que els diputats d'aquesta cambra han formulat i que se'ns ha respost tradicionalment fent referència a la liquidació del pressupost. Tradicionalment, si més no, els darrers dos o tres anys, podríem situar el tema de la tradició en aquest cas, una tradició relativament recent.

En tot cas, sí que és cert que aquesta és una resposta totalment incorrecta per part del Govern, tema que també està plantejat davant la Mesa però que, en qualsevol cas, esperem una resolució i el nostre Grup està disposat a trobar una solució per a aquest tema però que, en qualsevol cas, el que no es pot dir davant d'un conjunt de preguntes pressupostàries..., fer referència a la liquidació del pressupost quan la liquidació del pressupost no conté, en cap dels casos, o en gairebé cap dels casos —no siguem, segurament, exagerats— la informació que es demana.

Per tant, suposo que serà difícil, donada l'actitud de la majoria, que ens votin el tema que plantegem de la informació sobre l'article, sobre la liquidació del pressupost però que, en qualsevol cas, serveixi —ho repeteixo— de recordatori de la necessitat, ja urgent, de trobar una solució a aquest tema, si no, els Grups de la cambra segurament ens veurem obligats a prendre altre tipus d'iniciatives.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CARNICER: Perdó, senyor president. Donat el gest del portaveu, aquesta darrera informació meva no es pot entendre mai com a cap amenaça, sinó sempre dintre dels tràmits parlamentaris corresponents.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Esmena 196 i 197. Sí, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, honorable president. Bé, aquestes dues esmenes fan referència a l'apartat 11 de l'article 34 que, com vostès coneixen per la lectura del Projecte del pressupost, són dos apartats que pretenen autoritzar, en la primera, l'apartat 11, l'Idiada —l'Institut d'Investigació de l'Automòbil—, autoritzar-lo a emetre 1.050 milions de deute públic, per a les seves inversions de capital, i també es pretén, en l'apartat 12, d'autoritzar al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions l'emissió de deute públic per valor de 1.100 milions de pessetes. Nosaltres hem anat manifestant al llarg d'aquestes darreres legislatures, des que es va posar en marxa aquesta institució, la nostra preocupació pel volum que estan agafant aquests inversions i perquè no acabem de veure que la prioritat, les prioritzacions que s'estan fent en les inversions no s'adeqüen necessàriament, al nostre entendre, a una posada en marxa d'aquestes entitats en benefici ja i immediat de la petita i mitjana empresa, que penso que és qui hauria de gaudir, en primera instància, de les possibilitats que ofereixen al Laboratori i a l'Institut d'Investigació de l'Automòbil. Entenem que s'estan prioritant unes inversions que van més aviat a afavorir un cert aspecte emblemàtic d'aquestes entitats, i que van en detriment, realment, d'una ja ràpida posada a punt per donar un servei a aquells que més ho necessiten.

Llavors, nosaltres, veiem amb preocupació que si autoritzem aquest nou endeutament al Laboratori —perquè vostès ho coneguin—, haurem autoritzat ja un endeutament de 5.050 milions de pessetes, que són molts diners, a part dels 6.675 milions de pessetes que el mateix Departament d'Indústria haurà ja esmerçat directament al Laboratori General d'Assaigs i Investigacions.

Per altra banda, l'Idiada..., si autoritzem aquest endeutament, haurem autoritzat ja endeutament per valor de 8.514 milions de pessetes, que són molts milions de pessetes!, a part d'haver ja adreçat a aquesta institució, directament des del Departament, 4.233 milions de pessetes.

Nosaltres estem preocupats perquè entenem que són unes inversions molt elevades; no acabem de veure en aquest moment, no la mateixa importància de les situacions —que hi estem d'acord i que hem aprovat que es posin en marxa—, sinó que la forma com s'estan endegant aquestes inversions, al nostre criteri, no s'encerta per tal d'aconseguir una màxima i ràpida autorització per a aquells qui més ho necessiten, que he dit la petita i mitjana empresa. Per això proposem, en aquest moment, al portaveu de la majoria que consideri, un cop més, l'oportunitat que aquesta emissió s'autoritzi prèvia —això que no li agrada al

senyor Escudé— prèvia presentació a la Comissió d'Indústria, Comerç i Turisme del Parlament, d'un programa d'inversions.

Pensem que aquesta prèvia presentació permetria un debat tranquil, assossegat, en profunditat en el mateix si de la Comissió de com s'estan portant aquestes inversions, què es pensa fer amb aquest nou endeutament que pretén el Govern que autoritzem aquí al Parlament, i amb això no condicionaria pas al final que es pogués fer o no aquest endeutament, sinó que permetria un millor coneixement i un debat en profunditat per tal de poder, realment, analitzar la rendibilitat d'aquestes inversions, que penso que és la nostra obligació com a diputats d'aquesta cambra. Per tant, jo demanaria, tota vegada que és una esmena, jo diria, *light*, si em permet, tova, el senyor portaveu de la majoria, el senyor Escudé, que ens les acceptessin.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Acabarem de fer el debat sobre totes les esmenes de l'article 34, que fa referència a operacions d'endeutament.

La primera esmena que trobem és la 187, del Grup Popular; és una esmena que s'ha presentat altres vegades i presenta la particularitat, al meu entendre, que si bé respecta el nivell d'endeutament demanat, previst pel Govern, els 93.000 milions, té la particularitat que trasllada l'aprovació al Parlament. O sigui, és una situació una mica exòtica: dona conformitat al nivell d'endeutament, però l'emissió de deute públic corresponent, en cas que calgui, i l'ús de l'endeutament en qualsevol modalitat, que torni a venir i que el Parlament decidirà. I no sols això, sinó que amb un afegit final aquesta esmena ens diu que el Parlament fixarà les característiques, el tipus d'interès i la destinació de despeses d'inversió previstes per aquesta Llei.

El nostre Grup, òbviament —el senyor Curto s'ho pot imaginar—, hi estarem en contra, ja que entenem que la missió del Parlament, com comentava abans el senyor Martí Carnicer en allò que parlàvem de desequilibri entre el legislatiu i l'executiu, el Parlament pot fixar el nivell d'endeutament que vulgui; però l'execució d'aquest endeutament, un cop aprovat, correspon a l'executiu i, per tant, entenem que no cal que torni a venir aquí.

Quant al tema que el Parlament fixi la destinació de les inversions, això també ens sembla superflu per dos motius; en primer lloc, perquè l'endeutament superior a un any està afectat necessàriament a inversions, que és el que ens diu la LOFCA, per tant, no cal que ho digui el Parlament. I si el que es vol dir és que es dirà quines inversions concretes i individualitzades es faran, això també xocaria amb un principi general de gestió pressupostària, quan l'article 8 de la Llei de finances públiques, doncs, nega la possibilitat que els ingressos afectin despeses concretes. Finalment, el fet que el Parlament fixi les característiques i el tipus d'interès ens sembla una cosa que no nosaltres, sinó que la realitat impedeix. El senyor Curto sap perfectament —m'ho imagino— que els tipus d'interès i les característiques d'una operació financera les marca sempre el mercat.

Quant a l'esmena 188, del Grup d'Iniciativa, aquí l'únic que fa el Grup d'Iniciativa és modificar aquesta partida, aquest muntant dels 93.000 milions, rebaixar-lo a 87.000 milions. Jo he escoltat les paraules del senyor Saura; no acabo de veure clar a què obeeix aquesta reducció. M'imagino potser que al llarg de les reduccions que fan en diversos organismes, doncs, deu

donar aquest resultat. Bé, com que nosaltres també ja anuncio que ens oposarem a les reduccions que ens demanen en altres llocs, ens hi oposaríem. En el cas que ens limitéssim a aprovar aquesta esmena puntual —que es diu ara—, es provocaria un desequilibri en els ingressos de la Generalitat i, per tant, votarem en contra.

Quant a l'esmena 189, del Grup Socialista, que és el tema del nivell, del límit de l'endeutament viu, quan diu que el 7% previst és massa ha coincidit amb el senyor Saura, però ja entrem una vegada més en el subjectivisme, diria, i permeti'm —em sembla que és lícit— donar recolzament mutu a les dues esmenes. El senyor Saura, amb la mateixa argumentació que el senyor Martí Carnicer, creu que és suficient el 4; el senyor Martí Carnicer diu que el 4 no, que el 2. Nosaltres diem que el 7, i per tant... Sí, ara, el senyor Martí Carnicer, agafant-se a allò que es diu un clau roent, diu: «Bé, doncs ja acceptaríem l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.» Bé, només era a efectes, com deia, dialèctics, aquest contrast entre propostes. En definitiva, ja ho vam explicar —recordo que aquest tema concret el vaig utilitzar en el debat de totalitat—; és de suposar que vostès deuen conèixer coses que nosaltres no coneixem sobre la gran millora que, si algun dia arriba a implantar-se plenament el nou sistema de finançament, suposarà sobre no ja els ingressos nominal, sinó els ingressos reals de les transferències de l'Administració central de l'Estat, perquè aquest és un tema angoixant —i vostès ho saben perfectament— que la dificultat és doble; en una primera fase és concretar xifres amb l'Administració central i la segona fase és que aquestes xifres es concretin i es liquidin.

Aleshores no voldria tornar a fer rebrotar el debat que vam fer ahir a dues o tres veus sobre qui és deutor i qui no és deutor —en aquest cas concret hi ha un deutor claríssim que és l'Administració central. Aleshores, per tant, ens sembla, tenint en compte els precedents..., potser som pessimistes, però creiem que aquest 7% és necessari, perquè pensin —no sé si vostès ho han rumiat—, pensin que el 76,4% dels ingressos de la Generalitat són transferències d'altres administracions, fonamentalment l'Estat. I aquest 7% que es demana *grosso modo* és un 10%. Per tant, amb els retards importantíssims que es produeixen en la liquidació, i ja no parlem de la Seguretat Social, aquest 7%, en aquest cas concret, ens sembla una cosa correcta.

Quant a l'esmena 191, del Grup Socialista, i l'esmena 192, d'Iniciativa, són idèntiques; volen reduir l'endeutament a efectes de l'Institut Català de Finances, que el límit màxim d'endeutament viu de 16.000 milions baixi a 11.000 milions. No se'ns ha explicat el perquè. Almenys no... Sí? Ho ha explicat, senyor Martí? Perdoni'm, dispensi'm. Sí, estava parlant, segurament... Bé, en tot cas, els arguments, els hagi sentit o no els hagi sentit, evidentment, no em semblen justificats perquè (*remor de veus.*), perquè... —dispensi'm, senyor Martí Carnicer—, perquè jo li diré que aquest nivell és el mateix nivell de l'any 92. Per tant, i amb la situació i amb les perspectives a breu termini, em sembla que no es pot fer cap filigrana, em sembla que tots vostès..., no sé en la votació secreta, arribat el dia, què decidiran, però jo crec que si vostès contemplen la situació de l'economia catalana, moguts per la seva consciència obrerista-industrialista que podran manifestar en la votació secreta, igual que la seva consciència municipalista en un altre cas, doncs, vostès votarien en contra de l'adopció d'aquesta esmena perquè és endogallar, és limitar extraordinà-

riament la capacitat d'incidència de l'Institut Català de Finances sobre aquest món econòmic que —no voldria ser pessimista— té negres núvols davant nostre i, pel que sembla, fins l'any 84, segons les perspectives econòmiques... —94, perdó; sí, l'any 84 té un ressò místico-polític-històric-filosòfic molt considerable; però ja està superat i no va passar res.

Bé, per tant, doncs, votarem en contra per aquest motiu, i disculpi, senyor Martí Carnicer, que li digués que encara que no hagués escoltat l'esmena la hi votaria en contra.

Quant a l'esmena 193, d'Iniciativa per Catalunya, aquí és a la inversa: Iniciativa, mogut per un esperit lloable i que compartim d'impuls a l'habitatge, doncs, demana que el nivell d'endeutament per a habitatges de protecció oficial passi de 4.000 milions, que és el que contempla l'apartat c) d'aquest número 6, passi a 10.000 milions. Jo només li voldria dir al senyor Saura, tornar a insistir o tornar a dir una cosa que ja vaig dir a un representant del Grup Socialista en un debat que vam fer el dia d'ahir en debatre un article similar, que és que hem de tenir present —som conscients, suposo, tots— que els recursos de l'Incasol són molt superiors només a la partida de l'endeutament que es preveu aquí, perquè de fet arriba gairebé als 10.000 milions que demana el Grup d'Iniciativa, però a través d'altres mecanismes, fonamentalment, les alienacions de sòl industrial i residencial de les promocions actualment en preparació i venda. I per tant, podem..., confiem potenciar el Pla d'habitatge en la part que correspongui a Incasol a través d'aquesta gestió, d'aquesta bona gestió d'aquest organisme autònom sense necessitat de recórrer a un major endeutament, major endeutament que recordaria que tampoc hi podríem arribar, perquè aleshores superaríem —lleugerament però superaríem— les previsions de la convergència econòmica de Maastricht.

Bé, sí, té raó que el redueix per un altre cantó. Reconec el bon fonament de la crítica que em fa verbalment, o gestualment, el senyor Saura.

Quant a l'esmena 194, ja ens deia que quedava una mica estranya perquè hi ha un lligam... Bé, nosaltres, en tot cas, tant per a la Junta de Residus com per als altres organismes, nosaltres creiem que les xifres previstes ens semblen —per part del Govern—, ens semblen correctes i que en tot cas s'ajusten als temes, als capítols d'ingressos dels organismes autònoms. Però com que, si no ho recordo malament, aquest organisme autònom és d'aquells que és objecte de debat de totalitat, en el seu moment ja es discutirà i veurem si tirem endavant o no tirem endavant el pressupost d'aquest organisme autònom. Per altra banda, sobre la Junta de Sanejament incideixen unes altres esmenes quant als seus ingressos, que tinc la satisfacció de dir que hi ha un principi de negociació, per no dir d'acord, sobre el seu nivell d'ingressos, i potser això podria afavorir l'evolució del capítol d'ingressos d'aquest organisme. Però, bé, no avancem, ja ho veurem al seu moment.

Pel que fa referència a l'esmena 195, l'esmena 195, que és..., era la 206... Ah!, sí, és aquella que parla de 5.500 i que deia «apartat q)», i és un error i volia dir «apartat 9». Per tant, doncs, el que he dit en l'esmena de l'apartat 9, doncs, s'aplica també en aquesta xifra; encara que sigui una xifra diferent, el principi és el mateix.

Quant a l'esmena 196, que ens ha defensat el senyor Riera, el senyor Riera sempre té una gran fe en les presentacions de programes i projectes dintre de la línia de planificació i progra-

mació, però en aquest cas té una fe específica, té una fe molt especial en la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost; no en altres mecanismes. Sí, sí, *urbi et orbi*, però molt específicament en la Comissió. Jo, com sempre, en nom del president de la Comissió li ho agraeixo però, com sap, l'hi votarem en contra per una acreditada i perllongada filosofia que tenim sobre aquest tema.

Ara, en tot cas, concretament, a mi em sembla que ja és continuació de la resposta que li vaig donar l'any passat, jo puntualment vaig informant-lo a vostè de la situació d'aquest organisme, concretament de l'Idiada: I vostè diu: «Oh!, és que només fan coses emblemàtiques.» Home... Em sembla que jo ja li vaig explicar l'any passat això de la pista. Això jo diria que no és emblemàtic; això és fonamental per poder treballar en aquest laboratori. Miri, concretament, els plans de l'Idiada giran a l'entorn d'un complex de pistes de proves i laboratori de l'automòbil que té dues fases; l'any 93 es preveu unes inversions de 1.397 milions repartides en 925 milions per a un laboratori de xoc de vehicles, 67 milions per a maquinària i instal·lació d'assaig, 28 milions per a informàtica, 31 milions per a maquinària de servei i manteniment, pistes de prova, 79 milions per a equipaments i 116 milions per a amortització de crèdits. La resta, 150 milions, és compra d'actius que es concreten en els estudis geotècnics i geològics, projectes d'arquitectura i pistes, que van ser encarregats al Cidem i que els adquireix l'Idiada.

Per altra banda, no descobreixo res dient que el projecte figura a la memòria del Projecte de llei 2/90, de 8 de gener, de creació de l'Idiada, que va tenir accés a la cambra i que tots els senyors diputats van poder consultar en el seu moment. Per tant, no es fa res que no estigués previst en aquella memòria, com és obvi, com és l'obligació d'un departament complidor com és el Departament..., com tots, però especialment el Departament d'Indústria i Energia.

L'esmena següent, la 197, és una esmena similar, que ha defensat el senyor Santiago Riera, en relació amb el Laboratori General d'Assaigs, que és un laboratori situat gairebé, jo diria, a mig camí entre el domicili del senyor Riera i el meu. Bé, i d'altres diputats, evidentment, perquè... Sí, tots els grups tenen diputats que viuen a la vora del Laboratori General. Bé, un tractament paral·lel a l'anterior: la quantitat prevista, aquests 1.100 milions de pessetes, destinada a operacions de capital, com és obvi, respon al Pla global que ja va aprovar el Govern l'any 85 i que es va modificar l'any 88 per afegir-hi el Centre d'Aplicacions del Làser, la Planta Pilot de Química Fina i el Servei d'Informació Tècnica a l'Exportació. I l'any que som, l'any 92, s'hi ha afegit el Projecte de laboratori de grans estructures, que està subvencionat el 50% a càrrec dels fons del Feder.

Per tant, doncs, a nosaltres, en la línia de sempre, aquesta presentació prèvia no ens sembla adequada.

Pel que fa referència a les esmenes 198 i 199, la primera del Grup Socialista i la segona d'Iniciativa per Catalunya, són les esmenes que intenten suprimir, en el cas Socialista, i molt més suaument pretén modificar la baixa en 1.079 milions de pessetes, per part d'Iniciativa per Catalunya, el pressupost, millor dit, la part d'ingressos per operacions d'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió..., sí, sí, senyor Roc Fuentes, «vostès», he dit, «molt més suaument», perquè vostès tenen una imatge molt diferent de la Corporació, cosa que agraim, en-

cara que tinguem alternatives polítiques diferenciades, però almenys en uns temes fonamentals per al país tinc la satisfacció de dir que coincidim, per tant, aquí només hi ha una diferència subjectiva, diria jo, sobre el grau de necessitat d'aquesta operació.

En tot cas, com ha apuntat el senyor Martí Carnicer —i m'imagino que el Grup d'Iniciativa—, en el seu moment tindrem ocasió de debatre aquest tema amb les esmenes a la totalitat de la Corporació i el meu company, el senyor Codina, intentarà donar satisfacció i contradir en allò que convingués les afirmacions i argumentacions que vostès vulguin donar sobre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.

Pel que fa referència a l'esmena 200, del Grup d'Iniciativa, que parla..., és la informació trimestral, aquí tinc unes argumentacions molt concretes, però, bé, diguem que és la..., no, no, perquè, de fet, aquí al senyor Saura li voldria dir que si repassa bé el text veurà que no és una cosa addicional, una cosa nova, és una norma de tresoreria, és una comunicació interna precisament perquè hi hagi un coneixement en tot moment per part del Departament de quina és la situació d'execució de les operacions per part dels organismes autònoms, i això permet un estalvi, a vegades important, per aquest control de veure quin és el moment oportú, i quan no és oportú que es vagin portant a la realitat les operacions, les autoritzacions d'operacions d'endeutament dels diversos organismes.

Pel que fa referència a l'esmena 201, del Grup Socialista, ja he explicat el motiu per què nosaltres ens hi oposàvem, ja he explicat i he fet portar a la Mesa una transacció, que el senyor Martí Carnicer ja ens havia explicat, quan parlàvem dels avals, que no l'acceptava.

Quant a l'esmena 195, és el que ja havíem comentat abans de la quantitat, que era un apartat q).

L'esmena 202 és una esmena que ja és fruit de pressupostos anteriors, a l'igual que la nostra negativa. Tota aquesta informació està sotmesa al control de la Sindicatura, a l'article de la Llei de finances públiques —que sempre esmentem—, al control parlamentari... I parlant del control parlamentari, que em sembla que avui ha estat el moll de l'os de la crítica que ha fet el senyor Martí Carnicer en parlar d'aquest article, òbviament jo no tinc cap capacitat decisòria, però diria que tinc esperances que aquesta situació que denunciava el senyor Martí Carnicer, en tot allò que hipotèticament es pogués corregir, tinc la confiança que ben aviat es corregirà i es canviarà de criteri, i no es parlarà de liquidacions més o menys assimilables a la informació demanada que deia el senyor Martí Carnicer.

Quant a l'esmena 203, d'Iniciativa per Catalunya, és una esmena que la resposta incideix en allò que deia, em sembla que al Grup Popular, en el transcurs del dia d'ahir, quan parlàvem de «la continuïtat en la vigència de preceptes inclosos en el text articulat que no són derogats, en virtut d'una sentència i una jurisprudència del Tribunal Constitucional». I aquest és el cas. Aquest text que vostès demanen era recollit en el pressupost de l'any 91, a l'article 30; l'any 92, a l'article 40, i per les seves característiques menors no s'ha cregut necessari, per evitar enfarregar més el text de l'articulat, no incloure'l, però per les manifestacions que he fet i per la jurisprudència que vaig invocar detalladament al seu moment, entenem que continua essent vigent aquest text, i per tant no cal incorporar-ho.

Finalment hi ha l'esmena 204, en la qual el senyor Saura ha manifestat que era una esmena nova, que demanava tota una sè-

rie d'informacions, i aleshores, sense ganes d'entrar en polèmica, doncs, és clar, jo el que voldria dir és que —una mica en la línia del que deia abans el senyor Curto— la persistència en uns temes, en intentar convèncer-nos mútuament, fa que en algunes de les coses que vostès han dit en altres ocasions, i que ara també diuen —almenys Iniciativa per Catalunya en aquesta esmena—, doncs, ens ha fet forat i per això nosaltres oferiríem una transacció —ja m'imagino que tindrà poques possibilitats, almenys enguany, de ser acceptada—, però, com a senyal de bona voluntat, sobretot en aquestes matèries d'informació i de control, nosaltres oferiríem al Grup d'Iniciativa per Catalunya, en aquesta esmena 204, una transacció que, òbviament, pel seu caràcter transaccional, no recull tots aquests apartats —set, ens explicava el senyor Saura—, sinó alguns que ens sembla que són els fonamentals. Si pot ser acceptada, bé, i, si no, doncs, nosaltres, per les explicacions que he donat, votariem en contra de l'esmena 204, com està redactada.

I acabant aquí, doncs, la meua intervenció, senyor president, manifestant la nostra intencionalitat de votar en contra d'aquestes esmenes, a excepció d'aquelles que he manifestat la proposta de transacció i que, quant a una de concreta del senyor Curto, doncs, he manifestat l'acceptació, i, per tant, és el text que serà posat a votació, i esperant la resposta del Grup d'Iniciativa en relació amb aquesta transacció que acabo d'anunciar, que tot seguit li faig arribar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Quan es referia a una transaccional amb el Grup Popular, es referia a l'article 33? (Pausa.) Gràcies.

El senyor Saura té alguna cosa a manifestar respecte a aquesta transaccional?

El Sr. SAURA: No, no acceptem aquesta transaccional, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No l'accepten, molt bé, moltes gràcies.

L'article 35 no té cap esmena.

A l'article 36 hi ha les esmenes 205, 206 i 207, del Grup Popular: per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor...

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí?

El Sr. ESCUDÉ: Si em permetés, si no estic equivocat —i crec no estar-ho—, hi ha en curs unes negociacions entre els grups esmenants a aquest article 36, el Grup Popular, el Grup Socialista i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, en relació amb la possibilitat d'acostar posicions.

La meua sensació, la meua informació —pel meu company senyor Codina, que hi ha participat, en aquestes converses— és que sembla ser que almenys amb dos d'aquests tres Grups s'ha arribat a un principi d'acord, principi d'acord que —perquè, és clar, significa que té una certa complexitat tècnica— estan redactant els tècnics del Departament per ser sotmès a una revisió final i a una possible aprovació.

I, aleshores, «en ares» a la possibilitat de poder tirar endavant aquestes transaccions o aquesta transacció sobre un tema tan important per a tota la societat, com és la tarifa de sanejament, li pregaria si es poguessin ajornar el debat i votació, en el seu cas, de les esmenes que van des de la 205 fins a la 210.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs. Deixariem aparcat... (El Sr. Carnicer demana per parlar.) Sí, el senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor president, «en ares» a la unitat del debat, crec que també hauríem d'aparcar l'article 37 i les corresponents esmenes a l'article 37.

El Sr. PRESIDENT: La infraestructura hidràulica.

El Sr. ESCUDÉ: Totalment d'acord, per part nostra, senyor president. També hi ha una transacció que coneixen els grups i que si arribem a un acord l'oferiríem.

El Sr. PRESIDENT: D'acord. Doncs, el debat de les esmenes dels articles 36 i 37 queda ajornat en espera d'acords polítics.

L'article 38 no té cap esmena.

Article 39, esmena 218, del Grup Socialista: per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor president, faré la 218, 221, 222 i la 223.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CARNICER: A vostè, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: A la 223 hi ha una esmena transaccional, no?

El Sr. CARNICER: No em consta.

El Sr. PRESIDENT: No li consta. Molt bé.

El Sr. CARNICER: Les 218, 221 i 222 corresponen a modificacions de taxes que se surten, diríem, del que és la norma general —la norma general ha estat incrementar les taxes en un 5%—, ens sembla una mesura correcta, donada l'evolució dels índexs de preus, i en aquest cas de taxes del Departament de Cultura i del Departament d'Indústria s'intenta anar més enllà, per la via de la reforma de la taxa, per la via de la introducció dels nous conceptes, per la via d'increments de preus, i normalment les incidències d'aquestes variacions són superiors a les del 5%. Per tant, nosaltres no podem acceptar aquestes variacions i demanaríem que s'anullessin.

I també en relació, doncs, amb la situació del país, que també afecta la indústria, evidentment, i la cultura, que no s'incrementessin les taxes més enllà del 5% i que el 5% fos un increment diguem general per a totes les taxes de la Generalitat.

A l'esmena 223 és suprimir el paràgraf «preferentment...», dels romanents de l'Institut Català del Crèdit Agrari, en el sentit que la normativa sigui totalment vinculant i no estrictament orientadora, com és en el moment que es manté la paraula «preferentment».

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Haig d'aclarir que quan he parlat d'una esmena transaccional a la 223 és una esmena tècnica, que em sembla que els Grups ja han rebut una esmena que han formulat els serveis de la Cambra. Suposo que figura, obra en el seu poder? (Pausa.) No? Doncs, ja diré...

El Sr. CARNICER: En el cas del nostre Grup, no ens costa, senyor president.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, en el cas del nostre Grup, el senyor lletrat em va fer arribar una proposta, però era sobre altres temes i que ja es va fer en Comissió, si no ho recordo malament. Evidentment, coincideixo amb el senyor Martí Carnicer, que en aquest moment desconec aquesta millora tècnica del text.

El Sr. PRESIDENT: El Grup d'Iniciativa té les esmenes 219 i 220: per defensar-les, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. En el mateix sentit que el senyor Martí Carnicer defensava les seves esmenes. Aquestes dues esmenes, en definitiva, el que diuen és que les taxes de cultura s'incrementin en el 5%, és a dir, fem, en primer lloc, a l'esmena 219 una proposta de modificació sobre el 5% d'increment. Pensin vostès que a l'article 40, que regula les taxes del Departament de Cultura i especialment les proves en relació amb coneixements orals bàsics de llengua catalana, de coneixements mitjans de llengua catalana, etcètera, en alguns casos els increments són molt, molt importants.

Creiem que fóra bo —com s'ha dit abans— que, d'acord i en coherència amb altres increments del text articulat, simplement l'increment d'aquestes taxes fos —ho repeteixo— el 5%.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. La resposta a aquest conjunt d'esmenes que van des de la 218 a la 222, que afecten taxes, és la que entenem que en sortir del caràcter genèric del 5% d'algunes de les taxes —les objecte d'esmena—, doncs, correspon a la constatació, per part de l'Administració pública corresponent, que mitjançant l'aplicació durant el darrer exercici hi ha proporcions errònies, hi ha distorsions autèntiques en l'aplicació d'escalats —per exemple, a l'esmena 221—; per tant, en definitiva, és una correcció que entenem necessària i tècnica, i sempre fonamentada en els estudis corresponents.

Em torna a saber greu que en aquests moments hagi tornat a sortir de l'hemicicle la senyora Rosa Martí, perquè ara voldria recordar... (*Remor de veus.*) Sí, sí, esperi's, senyor Roma, veurà com almenys aquesta vegada tinc tota la raó, perquè el debat en comissió, quan vam arribar a aquestes esmenes concretes, la senyora Rosa Martí era el portaveu del Grup Socialista a la Comissió i va demanar que per poder valorar el perquè d'aquest excés que denunciaven vostès d'aquestes partides per sobre de la tònica del 5%, que voldria explicacions, jo li vaig manifestar que òbviament els meus coneixements migrats no em permetien fer-ho, però que tot seguit requeriria als departaments afectats que em poguessin fer arribar aquest text, i poques hores després —com saben, l'Administració de la Generalitat és molt eficient (*remor de veus*)—, poca estona després em van arribar sengles explicacions tècniques de la documentació de cada departament, que justificava la necessitat d'aquest acte diferent. I recordo com si fos ara que li vaig dir a la senyora Martí: «Si a la vista d'aquestes explicacions us doneu per satisfets, retireu l'esmena o no la mantingueu; i, si no, torneu-me els papers, que així sabré què us haig de dir». Com que la senyora Martí no m'ha tornat els papers, jo l'únic que li puc dir és assenyalar —allò que diuen en el dret administratiu—: «i designo la senyora Martí com a dipositària de la defensa tècnica d'aquestes esmenes».

Però, en tot cas, senyors i senyores diputats, aquesta és l'explicació: la necessitat que l'import d'aquesta taxa correspongui al seu cost en tots els seus aspectes i trams. I, per això, ens oposarem a l'adopció d'aquestes esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 224, del Grup Socialista...

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor president, he tingut un lapsus. Observo ara que el senyor Martí Carnicer ha defensat l'esmena 223; i aleshores vostè ens ha explicat això de la mi-

llora tècnica, però això m'ha fet perdre la consciència del que havia de dir.

El Sr. PRESIDENT: No la perdi mai, la consciència.

El Sr. ESCUDÉ: Aquesta esmena, senyor Martí Carnicer, aquesta esmena és una esmena que vostè sap que fa molts anys que fem, que primer havíem fet una transacció... Primer, vostè tenia molta guerra, molta oposició a aquest text; aleshores, vam arribar, fa tres o quatre anys, a una transacció, i quedava encara aquest fet, de si la destinació a aquests conceptes per part de l'Institut del Crèdit Agrari s'havia de fer sempre —com deia vostè—, a través d'aquesta esmena, o bé s'havia de fer de forma preferent, com diu el text perquè, encara que usualment o pràcticament mai es fa servir, l'Institut Català del Crèdit Agrari vol tenir un marge de maniobra per a poder-ho utilitzar.

Ara, en definitiva, és una qüestió que no s'ha plantejat a la pràctica: és més un debat teòric que real. Vostè, senyor Martí Carnicer, en comissió em va dir que em guardava una sorpresa per al Ple, i suposo que la sorpresa és aquest reguitzell de digníssims diputats socialistes que ahir van fer el debat. Jo també, senyor Martí Carnicer, li guardava una sorpresa, i la sorpresa és que, ai las!, després de tants anys, li acceptem aquesta esmena.

I, per tant, votarem en contra, senyor president..., perdó, votarem a favor —és el costum, perdonin-me—, votarem a favor d'aquesta esmena 223, i, òbviament, per part nostra acceptarem les millores tècniques que se'ns suggereixin per part dels serveis de la cambra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Li haig d'aclarir que aquesta esmena tècnica era a la vuitena, a la vuitena... (*Pausa.*) A la vintena, a la vintena. I la 223 fa referència a la vuitena.

Esmena 224, del Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president, al final ens haurem de creure la teoria de la gota malaia del senyor Curto: en aquest cas, és allò d'anar insistint, anar repetint les esmenes i potser així aniran sortint.

Bé, en qualsevol cas, en aquesta esmena el que proposem és la supressió de la disposició addicional cinquena, per dues raons, essencialment: una, perquè no ens plau la forma com queda regulat el tema dels espais naturals i de la seva autonomia econòmica en la disposició aquesta, de la forma com queda regulat, i, segon, també, si volen, per un tema de forma, no ens sembla prou correcte que una disposició addicional parli i reguli un tema d'una certa importància com és aquest.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Martí Carnicer. Vol fer el torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, com que ara estem en un calaix de sastre de disposicions addicionals, la nostra intervenció anirà lligada, anirà a remolc del que els senyors diputats de l'oposició vulguin: si agrupen disposicions addicionals, agruparem les respostes i, si les volen individualitzades, les farem individualitzades.

Quant a aquesta esmena, l'única argumentació de les que ha dit el senyor Martí Carnicer que em fa un cert —insuficient, per altra banda, però— impacte, és el fet de dir que no creu que potser un tema tan important s'hagi de posar en una disposició addicional. Bé, no està regulat quin és l'*status* protocol·lari de les disposicions addicionals; en tot cas, el senyor Martí Carnicer i

els seus companys en tenen presentades més de cent, i, per tant, deuen creure que són temes molt importants per a recollir en disposicions addicionals.

En tot cas, per mi el fonamental és el contingut, i el contingut és el de permetre una agilitat, una descentralització de gestió i de funcionament per part d'aquests parcs. I això entenem que és bo, hi ha una experiència i un propòsit similar en el terreny dels museus —crec recordar—, i, per tant, nosaltres volem continuar —perquè em sembla que l'any passat ja era així—, volem continuar aquesta experiència pilot de fer aquesta gestió descentralitzada, en el terreny econòmic, d'aquests parcs.

Aleshores, això permetrà, en diferenciar la gestió de cada una d'aquestes zones, generar unes possibilitats de major incidència en la conservació dels parcs, millors serveis al visitant perquè, en certa manera, cada parc constituirà una unitat autònoma. En tot cas, el tema que pugui preocupar, que és el tema del control d'aquesta activitat, ja que hi ha una descentralització, queda, al nostre entendre, ben recollit en l'apartat tercer d'aquesta disposició addicional quan preveu la justificació anual que s'ha de lliurar al Departament de Medi Ambient, i aquestes liquidacions i aquesta documentació comptable a cada zona estan sotmesos, com és obvi —però específicament s'hi recull—, a la Intervenció general de la Generalitat, a la Sindicatura de Comptes i, si escau, al Tribunal de Cuentas de l'Estat.

Per tant, senyor president, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena número 224, que pretén suprimir la disposició addicional quinzena.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 225, del Grup Popular, a l'addicional dissetena.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president. La dono per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Montserrat.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, si em permet fer un breu torn en contra d'aquesta...

El Sr. PRESIDENT: No el dona per fet?

El Sr. ESCUDÉ: No, perquè em sembla molt breu, senyor president. Hauria estat més ràpid dir per què ens hi oposem que no pas dir que la donàvem per contradita, perquè és explicar que l'objectiu del Departament, seguint els preceptes legals, és els tres anys, i, per tant, no hi ha perjudici, evidentment, que es puguin fer algunes actuacions amb edats menors, però aquest grup d'edat de tres anys és important, i l'esforç possible pressupostari que pensa, projecta fer el Departament, doncs, se centralitzarà en els tres anys. I, per tant, no podem acceptar que s'estengui fins als zero anys, i, per això, votarem en contra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a les noves disposicions addicionals. La presidència està expectant a veure quines agrupacions es faran aquí. Senyor Martí Camicer, té la paraula.

El Sr. CARNICER: Començarà el debat el senyor Corbacho.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Senyor Corbacho, quina defensa?

El Sr. CORBACHO: A veure, senyor president, agruparé la 228, la 229, la 288, la 310, la 311 i la 339.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. CORBACHO: Bé, la que fa referència a... L'ordre de la defensa de les esmenes no serà necessàriament l'ordre que he

comunicat, sinó que, en definitiva, suposo que el senyor Escudé no té cap problema, independentment de quin sigui l'ordre de la seva defensa.

La primera que vull defensar és la número 310, que fa referència al Programa d'ajuda de tarifació social. Aquesta esmena és una esmena molt concreta, molt clara, i, en definitiva, pretén també una cosa molt concreta i molt clara, que és acostar el pressupost a la realitat, perquè una cosa és la realitat i altra cosa és el pressupost. No es pot parlar d'una ajuda real a la tarifació social quan només es pressuposten 192 milions de pessetes per a tot Catalunya, i no es pot parlar d'un ajut a la tarifació social perquè aquest programa, solament a l'àrea metropolitana de Barcelona, a través del servei que presta l'Entitat Metropolitana del Transport, té un cost que supera els 1.000 milions de pessetes. És evident que vostès, ja l'any 1991 i el 1990, van intentar ajudar l'àrea metropolitana de Barcelona i, concretament l'AMT, amb aquest programa, oferint la possibilitat de donar una subvenció de 4 milions de pessetes per a un exercici i 7 milions de pessetes per a un altre. És evident que no es pot pretendre ajudar un programa de més de 1.000 milions de pessetes amb una quantitat de 4 milions de pessetes. Per tant, si realment el Govern està interessat a realitzar una política seriosa d'ajut a la tarifació social del transport, el primer que ha de fer és augmentar aquesta partida, aquesta quantitat de 192 milions de pessetes, per acostar el pressupost al que és realment el cost de la realitat. I és per això que nosaltres proposem que aquesta xifra arribi fins al 50% de la despesa que, per aquest concepte, efectuen les entitats locals que gestionen el transport públic de Catalunya.

I, finalment, si de veritat, senyor Escudé, vostès estan interessats a cofinçar o intentar ajudar a finançar un programa d'aquestes característiques, realment, aprovin aquesta esmena. Al contrari, realment seria un ajut que, com l'any 1991 i com el 1990, no podrà anar més enllà dels 4 o 7 milions de pessetes per intentar ajudar un programa que té un cost, com he dit abans, de més de 1.000 milions de pessetes solament a l'àrea metropolitana de Barcelona.

Anant ja a la 311 i a la 339, fan referència a demanar al Govern que presenti al Parlament de Catalunya un pla de seguretat del transport. El passat dia 20 d'octubre vam tenir un debat, aquí al Parlament, sobre una interpellació sobre el tema de la seguretat del transport de viatgers per carretera a Catalunya. Jo crec que tots estarem d'acord —segurament que el senyor Escudé no hi estarà amb mi, precisament, en aquesta afirmació—, però va quedar patent que realment en el transport de viatgers per carretera hi ha un alt percentatge d'irregularitats, i també que hi ha un alt percentatge d'il·legalitats. Aquestes irregularitats i aquestes il·legalitats han estat reconegudes per fonts de la mateixa Administració i per fonts de la Conselleria que té la responsabilitat del transport. Va quedar patent, també, que els mitjans de què disposa la Conselleria són insuficients, i va quedar patent que hi ha una competència deslleial d'aquestes empreses que estan fora de llei, que fan serveis fora de llei, respecte de les empreses que estan dintre de la més absoluta legalitat. I va quedar patent, per tant, que hi ha un frau fiscal com a conseqüència de totes aquestes irregularitats. Però el més important i el més preocupant és que es va posar de manifest que totes aquestes irregularitats i totes aquestes il·legalitats poden —no faré l'afirmació que hi influeixen—, influir en la seguretat del

transport, i en la mesura que influeixin en la seguretat del transport, col·lateralment poden també i, de fet, influeixen en la seguretat vial.

Es va dir també..., es van posar de manifest les dificultats per combatre les il·legalitats que hi ha en aquest sector, i, posteriorment, en declaracions públiques a la premsa, el senyor conseller va dir que «combatrem el frau, augmentarem les inspeccions i posarem fi a les il·legalitats», i també va dir: «potenciaré la cooperació amb els ajuntaments». Nosaltres hem de dir que, aquesta potenciació, ja l'hem vista: en el present pressupost, vostès consignen *l'enorme i la gran quantitat* de 312.000 pessetes per a potenciar el transport.

Per tant, el resultat i la impressió que tenim tots és que, en aquesta matèria, mai s'ha passat de les paraules. Què diem nosaltres una altra vegada? Una cosa molt concreta: que assumeixin la responsabilitat que tenen, que no siguin temorosos, que facin un pla de seguretat del transport i que el portin al Parlament, que el discutirem, que l'aprovem, i que sigui, a partir d'aquest moment, la guia i el nord de l'actuació de la Conselleria que té la responsabilitat en aquesta matèria. I, en definitiva, això és el que proposa aquesta esmena al pressupost per al tema de la seguretat en el transport.

Les esmenes 228 i la 229 fan referència a un aspecte territorial, que és, concretament, el barri del Gornal, a la ciutat de l'Hospitalet. L'Hospitalet té una població de 272.000 habitants; la població menor de trenta anys és de 114.000, que representa el 42% de la població. Tenim sol·licituds en aquest moment a l'Ajuntament de més de 3.000 sol·licituds per a «vivendes» i els habitatges que s'han construït en els últims deu anys per part de l'Administració, per part de la Generalitat, a la ciutat de l'Hospitalet, han estat 120 habitatges, dels quals 90 anaven per a les expropiacions que es van fer com a conseqüència de la posada en funcionament de la ronda de Dalt.

Doncs, bé, l'Incasol, per tant, la Generalitat, té una part important de propietats en el polígon Gornal. Aquesta part important de terrenys que té en el polígon Gornal permetria la construcció de 400 habitatges. Ara bé, es necessita una intervenció per part del Govern per resoldre problemes col·laterals de caràcter urbanístic, fonamentalment d'urbanització, i, per tant, o es fa una intervenció addicional per part del Govern que permeti després desenvolupar un programa de 400 habitatges o, si no, realment a la ciutat de l'Hospitalet serà molt difícil que es pugui fer habitatge públic i, en definitiva, que puguem donar respostes a les demandes que en aquest moment tenim, i que és una responsabilitat de l'Ajuntament, però que és fonamentalment una responsabilitat del Govern de la Generalitat i la resposta no pot ser de cap de les maneres: que l'Ajuntament faci la cessió dels terrenys, que la Generalitat farà els habitatges, perquè els propietaris dels terrenys ja són vostès. Per tant, vostès solament han de fer una cosa: preveure en els seus pressupostos una determinada inversió que permeti resoldre la problemàtica urbanista que hi ha en el barri del Gornal i, a partir d'aquí, no hi haurà cap problema perquè es porti a terme el tema de la construcció dels 400 habitatges.

I, finalment, el que fa referència a l'esmena 288 ve una mica també en aquesta direcció, però ja no es referia a un cas concret d'un territori específic, sinó que fa referència a una problemàtica que fa referència a tot Catalunya. És evident que, com el barri del Gornal, segurament hi ha a la resta de Catalunya molts ba-

rris que necessiten la intervenció del Govern i necessiten uns programes específics: uns programes de revitalització d'aquests barris, no solament en la part social, sinó també en la part urbanística. Vostès intervenen a vegades en aquests barris a través d'un instrument com és Adigsa, però que ni és suficient ni en cap cas fins i tot Adigsa resol i, fonamentalment, posa solució als greus problemes que tenen molts d'aquests barris. Perquè a mi em sembla molt bé que a través d'Adigsa vostès arreglin les façanes i arreglin les escales de les cases, però el greu problema que tenen molts barris d'aquests és la manca de connectivitat d'aquests barris respecte de la seva ciutat; necessiten, per tant, una revitalització, una actuació urbanística i necessiten també una actuació específica en el terreny social. I perquè això es pugui portar a terme, no es pot portar a través de l'instrument que és Adigsa, ni molt menys a través de l'instrument com és, per exemple, el PUOS que, per posar un exemple i aquí es van posar ahir de manifest també les ridícules quantitats, vostès donen a la ciutat de l'Hospitalet, amb 272.000 habitants, 54 milions per a tres anys. Difícilment nosaltres podem fer una actuació específica que vagi en la direcció de revitalització d'un barri concret, en aquest cas el Gornal, la Florida, etcètera, amb una quantitat d'aquestes característiques.

En la seva conseqüència, demanem que es posi, que es creï un Fons de Cooperació específic de revitalització d'aquests barris. Solament a través d'aquí realment podrem fer una intervenció seriosa; en el contrari, solament no passarem del que s'ha fet fins ara, que és la propaganda.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Corbacho. Torn en contra. Té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, i si el senyor Corbacho no hi tingues inconvenient, li donaria la resposta amb l'ordre numèric, perquè a l'efecte de maneig del meu partit cartipàs m'és més fàcil.

Per tant, començaria per la resposta a l'esmena 228, en relació amb el polígon Gornal de l'Hospitalet. Aquesta és una iniciativa que en aquests moments —al meu entendre o segons la informació que tinc— s'han iniciat els treballs, o sigui tot el que hi ha, s'han iniciat els treballs de redacció del planejament urbanístic; planejament urbanístic que afecta diversos propietaris, perquè a més de l'Incasol hi ha tota una altra sèrie de propietaris. Això requereix, evidentment, una negociació i l'assoliment d'acords, arribar a acords amb l'Ajuntament de l'Hospitalet, de manera que l'ordenació final incorpori les previsions de l'Incasol, sobre el que afecta la part de propietat d'Incasol, i la de l'Ajuntament, sobre la resta de terrenys d'aquest col·lectiu d'altres propietaris. Per tant, en aquests moments és impossible determinar quin és el cost d'aquesta operació. Per tant, no ens sembla adequat incloure aquesta previsió, i menys en l'estat poc avançat del tema, com li acabo d'explicar, menys dir que això s'acabarà durant l'any 93.

Quant a l'esmena 229, que ve a ser similar a l'anterior, però relacionada amb el PERI de Campoamor, també d'Hospitalet, aquí la informació de què dispo és que el PERI ha estat tramitat per iniciativa de l'Ajuntament de l'Hospitalet i a ell li correspon fer les previsions necessàries per al seu desenvolupament. Hi ha..., hi ha hagut i hi han converses amb el Govern de la Generalitat, que la informació que tinc de la banda del Consell Executiu —no sé si el senyor Corbacho em podria corregir o

confirmar-ho— però em diuen que fins ara no s'ha arribat a una fase de concreció que permeti fer unes previsions pressupostàries concretes i, per tant, doncs, és una situació similar. Per altra banda, aquí no es contemplen les despeses d'urbanització a qui corresponen, que nosaltres entendríem que és a l'Ajuntament, però, bé, en definitiva, el motiu d'oposició és aquest global de manca de concreció pressupostària, inutilitat, per tant, d'incloure-ho com a disposició addicional en els pressupostos.

Pel que fa referència a l'esmena 288, el senyor Corbacho fa referència a les qüestions de la revitalització urbanística, social i econòmica als barris més necessitats de les diferents ciutats i poblacions catalanes. De fet, aquesta és una esmena que era idèntica a una altra esmena, la 159, originària del Grup Socialista. Jo vaig entendre, senyor Corbacho, que vostès retiraven aquesta 288 i mantenien l'altra; en definitiva, el text és pràcticament igual i, per tant, tant em fa fer el torn en contra d'aquella antiga com de la que, en definitiva, formalment s'ha mantingut. Em sembla a mi, senyor Corbacho, senyores i senyors diputats, que una disposició addicional tan genèrica com és aquesta, que diu que es farà un pla de revitalització urbanística, social i econòmica dels barris més necessitats de les diferents ciutats i pobles catalans, per tant, *urbi et orbi*, que ens deia fa una estona un diputat de l'oposició, és molt poca cosa per no dir res, això no diu res, això pel mateix text tan general, evidentment és impossible. Per altra banda, la planificació municipal originàriament és responsabilitat municipal, encara que el Govern hi pot col·laborar, òbviament per fer tot això calen terrenys, terrenys que se cedeixin, convenis de col·laboració, com se'n fan molts.

Bé, en definitiva, com a motiu per plantejar un tema angosant, em sembla bé; ara, com a incorporació d'una proposta concreta, ahir parlant amb el senyor Roc Fuentes, parlàvem del caràcter imperatiu, més ben dit, amb la senyora Imma Mayol, que després el senyor Roc Fuentes es va sumar a la tertúlia, sobre el tema del caràcter de les lleis, ens sembla que, evidentment, una llei que parlés del caràcter imperatiu d'aquesta cosa tan vaporosa com és aquesta disposició addicional no tindria cap eficàcia i per això també ens hi oposarem.

Pel que fa referència a l'esmena 310, és el tema de la tarificació social, que em sembla que ja n'havíem parlat ahir. En tot cas, concretament, per a aquest subconcepte de tarificació, la informació que em dona l'Administració del Govern de la Generalitat és que les quantitats que apareixen pressupostades, perquè hi ha unes partides pressupostàries que ja preveuen aquesta atenció, han estat suficients per donar suport a les necessitats exposades pels municipis i, per tant, raonablement hem de creure que la partida que hi ha avui dia consignada continuarà essent suficient.

Quant a l'esmena 311, és una esmena molt diferent, òbviament, senyor Corbacho, però similar a aquella que comentàvem abans de les revitalitzacions de tots els barris i de totes les ciutats de Catalunya, perquè, és clar, ja m'explicarà vostè quin sentit pressupostari té un pla de regulació i seguretat del transport de viatgers per carretera i que serà d'urgent aplicació; ho comprenc: a vostè li ha permès tornar a utilitzar aquest tema, que ens preocupa a tots, de la seguretat en el transport de viatgers, vostè ha explicat la seva posició, la posició nostra la va manifestar persona molt més autoritzada, el conseller corresponent, en una moció subsegüent, doncs, nosaltres com a Grup

Parlamentari vam donar també el nostre parer. I bé, en definitiva, entenem que ja s'ha obtingut la finalitat d'abocar ara aquí aquest tema, però no és un tema per recollir en un projecte de llei de pressupostos i, en tot cas, un tema d'aquesta magnitud convindrà amb mi, senyor Corbacho, que tal com demana que això es redactarà durant el primer trimestre de l'any 93, seria en tot cas una cosa excessiva.

Finalment, l'esmena 339, ah! bé, és molt similar a aquesta perquè fa referència a un pla de seguretat en el transport públic. És clar, jo li podria explicar que la Direcció General de Transports ja està intervenint en aquests moments en la redacció d'un pla de seguretat en el transport determinat al Pla de seguretat, emergències. Però bé, en definitiva, és un segon recolzament que vostè utilitza per haver parlat d'aquest tema de la seguretat al transport i ja li he explicat quina és la nostra posició i, en tot cas, la nostra creença que no té cap utilitat incorporar en un text pressupostari aquests principis i, per tant, també, com en la resta d'esmenes he manifestat, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquestes sis esmenes de disposicions addicionals noves.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Esmena número 230, del Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: El senyor Alfred Pérez de Tudela, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Pérez de Tudela té la paraula per defensar les esmenes...

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Si em permet senyor president...

El Sr. PRESIDENT: 230.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: 230, 234, 260, 261...

El Sr. PRESIDENT: Vagi més a poc a poc, 260...

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: 261, 262, 263, 267, 291, 295, 302 i, si la presidència m'ho permet, l'esmena a la totalitat 537 a l'Institut Català del Voluntariat.

El Sr. PRESIDENT: Li ho permet amb entusiasme. 537?

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Moltes gràcies.

Les esmenes 230 i 234 ens parlen de l'extensió en el territori de fer possible el desenvolupament i ens demanen d'una manera concreta i puntual a Santa Margarida de Montbui i a Sant Pere de Riudebitlles la possibilitat de construir un polígon industrial en ambdues localitats, per la qual cosa es demana al Departament corresponent de Política Territorial i Obres Públiques que endegui aquest programa i que l'endegui durant el 1993.

Pel que fa referència a un altre bloc d'esmenes, que serien 260, 261, 262, 263 i 267, dins de la necessitat de l'atenció a la infraestructura viària en les comarques de l'Alt Camp i de la Conca de Barberà, que necessiten en el seu conjunt una atenció especial si és que volem posar les condicions per facilitar i garantir el seu desenvolupament, i en especial a la Conca de Barberà, hi han uns punt d'urgència en el què fa referència a la intercomunicació que convindria tractar d'urgència i és en aquest sentit que s'han presentat aquestes esmenes.

L'esmena 260 ens parla del tram que uneix la C-240 amb Picamoixons i Valls; és una carretera que avui pràcticament no en podem parlar que ho sigui per les seves condicions i la seva estretor i, en canvi, està suportant un fort trànsit especialment industrial, per què demanàriem que tot i que es té en estudi i es

contempla ja la variant, que es contempli el total de la carretera per a 1993.

Està també tirat endavant el projecte per iniciar les obres de la carretera que uneix la C-240 amb la ciutat de Valls, la C-242, C-243, però aquesta té un punt negre, un punt difícil que és la seva connexió amb la C-240, precisament. Demanaríem que es tingués en compte, malgrat les manifestacions fetes pel director general d'Urbanisme, que sembla ser, segons ell, que són uns pocs metres, que es tiri endavant aquest projecte de la carretera i el de la connexió, concretament, amb la C-240.

Les esmenes 262 i 263 fan referència al que seria el nexa entre la part interior d'aquestes comarques, Alt Camp i Conca de Barberà, amb Barcelona. Avui, podem dir pràcticament que només hi ha una possibilitat de connexió, donades les condicions en què es troba aquesta carretera, que és el camí de peatge. Ens sembla que és urgent tractar aquest tema, posar-lo sobre la taula; no es pot dilatar més. Necessiten tant el conjunt dels pobles d'aquestes dues comarques tenir aquesta connexió per carretera, la C-246, que uneix el Vendrell amb Valls i, per tant diguem-ne, tota la perifèria amb l'interior. I lligat amb aquesta esmena, lògicament, i per no entorpir i no estar en les condicions que s'està passant en aquests moments per la vila del Vendrell, que es faci el que es pretén en l'esmena 263, que és la variant, també, de la vila del Vendrell i, lògicament, que es condicioni i es deixi en via urbana el que és avui carretera C-246 per dins del Vendrell.

Voldria fer esment d'una peculiaritat que he anat observant, i és que s'han anat dividint els trams de carretera oblidant els trams que passen pels pobles i ciutats, i el que abans era, per exemple, la C-246, que era la carretera d'Alcover a Santa Creu de Calafell, avui té diferents trams. Jo no sé això què pretén, però hauríem d'entendre i hauríem de ser conscients que aquestes carreteres que han unit diferents poblacions estan passant per dins d'unes ciutats, estan provocant un tràfec, o sigui, estan mantenint un tràfec, que estan fent malbé les vies urbanes i que, per tant, quan deixen de mantenir aquest tràfec seria necessari, útil i bo que es reposés com a via urbana aquell tram de carretera, i que no ens n'oblidéssim pel fet que els hem donat un nom diferenciat.

Passaríem a l'esmena 267. És una esmena molt concreta i puntual sobre, també, un petit tram —i en faig referència amb això que deia ara mateix—, un petit tram que hi ha a dins de la carretera que va de l'Espluga del Francolí fins a Poblet. És el tram que uneix la nacional 240 amb la sortida d'aquesta carretera des de l'Espluga. És un tram que és difícil, que és estret, que està causant molta perillositat i, al mateix temps, és el tram natural de connexió per a tot l'accés turístic a l'Espluga i a Poblet. Per tant, seria necessari, urgent i qüestió de molt pocs diners que es pogués arranjar aquest tros de carretera que queda per arreglar.

Passaríem a les esmenes 291, 295 i 302, en un bloc. Aquestes responen a unes necessitats puntuals d'un àmbit territorial concret, un àmbit territorial de comarca —i supercomarcal en alguns casos—, i que no són necessitats hipotètiques, sinó que són reals i concretes i que intentarem engrunar.

La 291 fa referència a una necessitat real, concreta, quantificada, que és l'atenció a la gent gran, que per iniciativa municipal, en aquest cas, es va crear una residència, una residència que necessita la seva adequació i la seva ampliació per atendre la demanda que hi ha en aquests moments a tota la comarca de l'Alt Camp.

La 295 respon també a una necessitat concreta. En aquest cas seria de dues comarques, i és l'alt nivell de participació i de rendiment que s'està obtenint sense instal·lacions pel que fa a atletisme i, per tant, dotar aquestes comarques d'una pista d'atletisme, perquè es pugui fer en condicions aquesta pràctica de l'esport.

I la 302 és una biblioteca popular. És una biblioteca popular que ha donat resposta i continua donant resposta a les necessitats comarcals, però que en aquests moments no està en condicions. I us voldria fer referència, en aquest sentit: és la primera biblioteca de la Mancomunitat de Catalunya —l'any que ve farà setanta-cinc anys—, la seva situació és precària, està en molt males condicions i és petita. Hi han molts llibres que estan emmagatzemats en altres llocs, sense poder-ne fer ús, perquè no hi ha espai suficient, a part que els que hi han perillen per les seves condicions. Aquesta biblioteca, que estava a mans de la Diputació de Tarragona i que pels traspassos es va passar a la Generalitat, tenia la seva partida pressupostària prevista per poder-la tirar endavant. La veritat és que s'ha fos. És urgent i necessari... Tenia la seva partida pressupostària —ja que veig que el senyor Escudé s'ho apunta— a la Diputació, es va fondre i necessitem d'urgència que es faci. En definitiva, el que estem reclamant és que un propi servei de la Generalitat, no un servei de la ciutat —és un servei al ciutadà, però és un propi servei de la Generalitat—, que s'adeqüi, que es posi en condicions, que s'ampliï, que tingui les condicions que ha de tenir.

I passaríem a l'última de les esmenes, que és l'Institut Català del Voluntariat. Jo diria que per respecte al voluntariat és que demanem el retorn al Govern d'aquest pressupost. El voluntariat neix en la base de la societat. És una acció voluntària, lliure i compromesa dels molts ciutadans per a la millora constant de les condicions de vida, que en el nostre país han estat un element essencial en la seva pròpia configuració —si s'adonen són paràgrafs extrets de la mateixa llei: no m'invento res. Ens trobem en un bon moment, amb experiències de participació positives, moment en què caldria profitar aquest impuls. L'Incavol té un any de vida; podria ser un bon element de suport si es fes un plantejament adient, però quan veiem el pressupost d'aquest institut, que és d'un total de 30.040.000 pessetes, i del que 19.111.518, per ser exactes, són de capítol 1 i 10.891.482 capítol 2, de les quals la publicitat, campanyes, propaganda i estudis s'emporten 10.388.000 i l'atenció a famílies i institucions sense finalitat de lucre té una partida de 1.000 pessetes, se'ns obren molts interrogants i una certa admiració.

No s'hauria de reflexionar sobre el tema i que el voluntariat, a més de veure que se'n fa propaganda, rebés algun suport econòmic en la seva iniciativa? No fóra bo tenir en compte la participació dels municipis en el foment i en el moviment i manteniment d'aquesta font d'energia social com a primer receptor i coneixedor de la realitat concreta i necessitats reals de la comunitat? És per aquesta manca real d'atenció al voluntariat, que veiem reflectida en el pressupost presentat, que més aviat sembla l'ampliació d'una agència publicitària, a més poc productiva, perquè té més costos de personal que la seva mateixa activitat, demanem el retorn al Govern d'aquest pressupost.

Senyor president, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. El senyor Martí Carnicer té la paraula per indicar-me... Ah!, torn en contra. Sí, és veritat.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Si m'ho permet faria un torn en contra de les esmenes que ha defensat el senyor Pérez de Tudela, amb l'única exclusió de la darrera, la 537, que, si el senyor Pérez de Tudela no hi té inconvenient, la hi contradirà o li argumentarà en contra del que ell ens ha explicat el meu company, senyor Jaume Padrós, però no immediatament, sinó al moment del debat d'altres esmenes que hi ha sobre aquest organisme i tota la constellació d'esmenes a la totalitat, que giren a l'entorn del Departament de Benestar Social.

Per tant doncs, anant a examinar les esmenes que ha defensat el senyor Pérez de Tudela, jo voldria dir per començar..., més ben dit, més que començar és continuar, perquè, no sé si recordaran, perquè entre tots fa moltes hores que estem units i discutint, anem donant arguments i contraarguments, i amb els mateixos arguments, però jo recordo ahir, en un conjunt de les esmenes inicials del pressupost a les quals s'hi afegien una sèrie, també, d'esmenes d'aquestes, finals de disposicions addicionals, doncs, jo manifestava una crítica, una crítica important, perquè em sembla justificada, sobre el fet que s'anaven —a través d'aquestes disposicions addicionals— fent manifestacions de peticions i greuges detallats, concrets, puntuals, de comarques, de poblacions, de zones especificades, i recordo que algun dels il·lustres i en algun cas honorable contradictor meu, doncs, ens deia: «No, "qué va", de cap manera. Si aquí defensem només principis generals.»

Bé, em sembla que tots som conscients, tots haurem observat que aquest reguitzell d'esmenes que ha defensat el senyor Pérez de Tudela, són exactament això: defenses molt legítimes, molt justes, molt correctes, de necessitats, de territoris, de zones, trams de carretera que ens ha anat explicant: «No, el tram aquest, i no el tram l'altre...» I és clar, el senyor Pérez de Tudela, que trepitja el terreny i el coneix de primera mà, com a obligació que té com a bon alcalde, doncs, ho coneix molt. Jo ho conec molt menys i, evidentment, em sembla que no és un tema de debat pressupostari. Però bé, a part d'això jo voldria fer dues consideracions, i això m'estalviarà després fer-les a altres companys del senyor Pérez de Tudela que em temo, pel text que han presentat, que incidirà una mica en aquesta qüestió, com per altra banda han fet des de fa dos o tres anys.

En primer lloc, és el tema de la programació, que això també, ja ho hem dit diverses ocasions i no fa gaire amb el senyor Riera, doncs, hi hem fet una certa ironia i sarcasme mutu: el tema de la programació, de la planificació. És clar, el Grup Socialista —i és molt perfecte, molt legítim, i nosaltres en una sèrie d'aspectes que, com dic, compartim, igual, no cal dir, que el Grup d'Iniciativa per Catalunya, tenen— són molt proclius a la proclamació, a l'estudi, als mapes. Bé, però un cop fet això, sí, un cop fet això aleshores passen aquestes coses. Aleshores es diu: «Bé, tot allò està molt bé, però escolti, ara deixi's de programacions esportives i faci'ns una pista d'atletisme a tal lloc, o faci'ns un polígon industrial a tal municipi, o facin'ns això altre, o repari'ns dos quilòmetres i mig de la carretera tal que té aquest problema concret» —que és veritat. Bé, per tant aquí hi ha una contradicció entre aquest esperit filosòfic de la programació i, aleshores, aquí sí que hi ha la repartidora, que se'ns criticava allà, o en èpoques més reculades recordo el diputat..., l'honorable —sí, havia sigut conseller—, el senyor Espasa, que ens parlava..., vam tenir una aferrissada polèmica en la primera legislatura que parlava que això era la política de «la perdigo-

nada i la samfaina». Bé, doncs això és el que nosaltres voldríem evitar. Per tant, o programació o no programació o programació fins a cert punt, però no fem programació a nivell doctrinal i després anem, com tothom acabem anant, a la defensa concreta d'uns interessos parcials i ben legítims.

I l'altra, l'altra consideració prèvia i que demano al senyor Pérez de Tudela que em perdoni, perquè sembla que només m'adreça a ells i, en definitiva, m'adreço a tots els diputats membres del Grup Socialista i a alguns d'Iniciativa que també han caigut en aquesta temptació de coses concretes... —no, el senyor Arseni Gibert, no. Què és el que..., ara imaginin-se què dirien vostès que jo els acceptés totes aquestes esmenes, eh? (*Remor de veus.*) De moment, de moment, potser portats per la sorpresa i l'esglai, dirien: «Molt bé. Perfecte.» Però d'aquí a quatre dies dirien: «Escolti, Convergència i Unió són uns lleugers, són uns irresponsables, perquè n'hi ha prou...» Aleshores, n'hi ha prou que surti un senyor o una senyora diputat o diputada del Grup Socialista a la tribuna, que ens expliqui amb la convicció que ho ha fet el senyor Pérez de Tudela unes quatre pinzellades d'un problema, i que nosaltres, sense estudi, sense comprovacions, sense anàlisis, sense previsions pressupostàries, nosaltres diguéssim: «Molt bé, endavant i fem això.» Oi, que ho dirien? Acabarien dient-ho. A part d'això, em sembla que poca cosa més hi puc afegir, perquè en aquesta línia argumental quedarà clara la nostra oposició a la incorporació, sí més no com a disposició addicional, de tota aquesta sèrie de propostes.

A l'esmena 230, se'ns demana —com deia— un polígon industrial al terme municipal de Santa Margarida de Montbui. En aquests moments a Catalunya, dissortadament, hi ha molts polígons industrials a mig ocupar o amb una ocupació molt baixa. Concretament, a la legislatura anterior, recordo, vam fer un debat sobre polígons industrials amb el senyor Esteve Tomàs, sobre precisament els polígons industrials de la seva zona, però, bé, en definitiva va ser útil perquè, és clar, evidentment —i és bo i des de la perspectiva municipal és totalment vàlida i una necessitat—, molts ajuntaments es dediquen a promoure polígons industrials per decisió i finançament propi o en col·laboració amb organismes públics, siguin les diputacions provincials o, en molts casos, amb l'Incasol.

Quina és la situació, almenys des de la perspectiva, des de l'òptica que jo puc informar de l'Institut Català del Sòl? Que hi ha un excés d'oferta de polígons industrials, i, per tant, això no és viable. Pot ser molt útil per al municipi, però no és viable. Fins al punt que l'actuació de l'Incasol al llarg dels propers anys, fonamentalment, serà estrictament d'habitatge, ja que hi ha un important estoc de terreny industrial disponible.

Quant a l'esmena 260, que em temo que és el mateix tema, però en relació amb una altra, la 260... No, la 260, ah, sí, és el tram aquest que deia vostè de Picamoixons a Valls, a la carretera 742 i 743. Això..., bé, jo tenia un dossier molt gruixut, senyor Pérez de Tudela, perquè vostè, com a manifestació de la seva inquietud pel seu territori, ha fet vostè, i amb alguns altres companys seus —el senyor Nadal, el senyor Manuel Nadal crec que també ha fet alguna intervenció—, ha fet algunes preguntes, hi ha una sèrie d'iniciatives, per tant, tinc el text de les preguntes i les respostes sobre aquestes carreteres, tant per escrit com oral. El senyor Nadal va ser en intervenció oral sobre el tema de Valls-Vendrell. (*Remor de veus.*) Sí, sí, almenys en això tinc un text que m'ha passat la Conselleria.

En definitiva, aquesta és la situació; remeto a la informació que va donar el conseller al seu moment, perquè no n'hi ha d'altra quant a l'adequació i el condicionament d'aquest tram que vostè demana.

Quant a l'esmena 261, exactament igual. Aquí fa referència als trams Valls-Alcover i Reus-Montblanc. També vostè, com deia, s'ha interessat per la qüestió i la resposta és la que li va donar el conseller. En tot cas, com dic tantes vegades, no veiem el perquè d'incloure aquesta precisió en els pressupostos.

La 262: exactament igual, aquí la petició és en relació amb el tram de Valls al Vendrell, de la carretera comarcal 246, i la 263 el mateix cas quant a la variant d'aquesta carretera al seu pas pel Vendrell.

Quant a l'esmena 267, que és aquest tram d'enllaç que deia vostè, el Departament m'informa, el Departament afectat m'informa que aquest tram d'enllaç entre la nacional-240 i l'Espluga és una carretera de la Diputació i, per tant, no correspon... (*Remor de veus.*) Aquesta és la informació, si de cas després podem contrastar de qui és competència aquesta carretera, però la informació que a mi em passen és que aquesta carretera no és competència del Departament i, per tant, no té per què adoptar uns compromisos de condicionament.

Quant a l'esmena 291..., ah!, el tema de la tercera edat de l'Alt Camp. Aquí tornem a incidir en aquesta qüestió inicial de què parlava, que és que la concreció del programa d'inversions socials, en el marc d'actuacions socials del PAS, del període 92-96 —ja hi va haver una altra intervenció en aquest sentit—, s'efectua a través del Consell General de Serveis Socials i, per tant, a través d'aquesta mecànica, que acceptem i és necessària, de consens, d'informació, de debat i d'adopció a través d'aquest Pla d'actuacions, i no ens sembla correcte incloure, només perquè hi hagi una petició, que, prescindint de tot el que es reguli, de tot el que aquests alts organismes determinin, nosaltres posem en els pressupostos de la Generalitat que, d'aquesta residència de la tercera edat de l'Alt Camp, precisament se n'inclourà la seva reforma i ampliació.

Quant a l'esmena 295, que vostè n'ha parlat una miqueta, estic molt d'acord amb el seu esperit esportiu, però és exactament el mateix. A sant de què aquesta pista d'atletisme s'ha de fer en aquesta comarca i no en moltes altres que també tenen necessitats; perquè m'imagino que, de saber-ho o d'atrevir-s'hi, molts diputats farien una petició similar en relació amb altres instal·lacions de la seva comarca. En tot cas, com sap vostè perfectament com a autoritat local, aquest tipus d'inversions que fa la Secretaria General d'Esport es contemplen en una convocatòria pública de subvencions per a instal·lacions esportives, es convoca periòdicament amb càrrec a una partida que té una dotació important, que és la partida 02.03.760.01/4. Aleshores, quan hi hagi obertura d'aquest període de petició de subvencions, jo li prego, no cal que li faci..., que l'estimuli perquè presenti aquesta proposta i si realment —i comparteixo la seva preocupació— és un caràcter prioritari, rebrà aquest caràcter prioritari.

Finalment, l'esmena 302: la veritat és que jo no conec la situació del seu municipi o la situació bibliotecària al seu municipi, però ja anticipo que em sembla que no li plaurà la resposta, no li plaurà la resposta en tant que sigui una potenciació commemorativa del 75 aniversari d'una determinada biblioteca, perquè el que m'informa el Departament, en aquest cas el De-

partament de Cultura, és que s'està fent una nova biblioteca comarcal de l'Alt Camp, amb seu a la ciutat de Valls, que s'inaugurarà el primer trimestre de l'any que ve, però dins el complex cultural de la Casa de la Cultura de Valls. I, per tant, això és l'esforç que en aquest terreny bibliotecari té previst fer, dins la seva programació anual, el departament afectat en la zona de Valls.

Com deia, senyor president, senyores i senyors diputats, la resposta a l'esmena 537 arribat el seu moment la farà el meu company, i acabo aquí la meua intervenció referendat la nostra voluntat negativa, per tots els motius que he donat, a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat l'il·lustre diputat senyor Pérez de Tudela.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Les següents esmenes de noves disposicions addicionals, del Grup Socialista?

El Sr. CARNICER: El senyor Manuel Nadal, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Manuel Nadal té la paraula. Quina defensa?

El Sr. MANUEL NADAL: Sí, defensaré conjuntament la 231, 259, 264, 271, 279 i 328.

El Sr. PRESIDENT: I 328.

El Sr. MANUEL NADAL: Sí.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

El Sr. MANUEL NADAL: Senyor president, senyor Escudé, els diputats del Grup Socialista intentem complir la nostra obligació de defensar els interessos generals dels ciutadans de Catalunya i, evidentment, defensant els interessos també particulars dels ciutadans dels diferents territoris de Catalunya també entenem que defensem els interessos generals dels ciutadans de Catalunya. Vostè diu que tenim una certa tendència a demanar elements de planificació i de programació. És clar, aquesta tendència potser la tenim precisament per evitar aquesta política que vostè n'ha dit de «la samfaina», perquè, és clar, en el tema més important, que és el Pla territorial de Catalunya, que finalment sembla que ha començat a córrer, complint una obligació de la Llei territorial de Catalunya, que és de l'any 1983, en un tema tan cabdal com aquest encara no sabem, o hi ha hagut una gran contradicció en el si del Govern, entre si Catalunya es planificarà en sis o set territoris. És clar, si en aquest tema tan important vostès ja no ho saben, és normal que nosaltres vulguem saber quins són els seus objectius de planificació, en el tema del Pla territorial general i en el tema dels altres plans que hem anat reivindicant i que vulguem o no s'han anat tirant endavant molts d'ells. I voldria recordar que hi ha el Pla d'espais naturals aprovat, que s'acaba d'aprovar, hi ha un pla i un programa d'obres hidràuliques, hi ha un pla i un programa de sanejament. Per tant, això que vostè diu, que nosaltres tenim tendència a demanar, potser ho demanem perquè és necessari per a Catalunya i perquè finalment vostès també ho fan, potser no ho fan volguent, però ho fan potser impulsats pels grups de l'oposició. Per tant, hi ha uns plans, que s'han de complir, i hi ha uns programes, que també es van tirant endavant i que esperem que compleixin.

L'esmena 279, precisament, fa referència a un pla, que és el Pla de carreteres. Aquí, en aquest Parlament, fruit del treball parlamentari, se'ns va anunciar que durant l'any 1993 es revisa-

ria el Pla de carreteres, eh?, hi ha un compromís del Govern que es revisarà. Hi ha un altre compromís, que ja no s'ha complert, que és que abans d'acabar aquest any, abans de l'hivern, bé, abans d'acabar la tardor de l'any 92 es presentaria una nova llei de carreteres, no s'ha complert encara. Però el Pla de carreteres van dir que el farien al llarg del 93. Si s'ha de fer un nou pla de carreteres o una modificació al Pla de carreteres l'any 93 és normal que nosaltres demanem que en les previsions pressupostàries hi hagi elements per tirar endavant aquestes modificacions del Pla de carreteres, i un dels elements que nosaltres plantejarem com a fonamentals és l'acabament dels grans eixos viaris de Catalunya, molts d'ells iniciats però no acabats. A l'eix transversal se li dona un impuls important, l'eix de l'Ebre està amb una bona perspectiva en el seu tram fonamental des de Tortosa a Lleida, però no així la derivació cap a Gandesa, per exemple.

Per tant, nosaltres demanem que aquest any, finalment, doncs, es modifiqui el Pla de carreteres i en les modificacions s'intenti acabar aquests grans eixos viaris de comunicació de Catalunya.

L'esmena 231 planteja una qüestió molt concreta, també, de seguretat viària. Vostès saben que a Catalunya hi ha una sèrie de punts negres. Hi ha carreteres concretes, cruïlles de carreteres concretes, corbes, passos a nivell, sobretot passos a nivell que, en determinats moments, doncs, són punts d'inseguretat viària on es produeixen massa sovint accidents de característiques fins i tot mortals.

Caldria fer un pla d'eliminació d'aquests punts negres de Catalunya, i nosaltres demanem una partida concreta per a aquesta qüestió. Per tant, fixi's, dos elements de planificació general, és a dir, d'interès general de Catalunya. I ara, és cert, jo li plantejaré uns elements concrets també de la xarxa viària de Catalunya que ens sembla que no han estat suficientment atesos. Vostès també, aquest any, ens contestaran tradicionalment en contra de les nostres propostes, però nosaltres sabem que al final les propostes que es van insistint finalment arriben a realitzar-se. Per exemple, jo li demano, els demanem, el Grup Socialista, que el que era la carretera antiga de Sitges a Castelldefels es millori, és a dir, s'ha fet l'autopista del Garraf, s'ha fet d'una manera, doncs, potser satisfactòria, finalment, amb alguns elements de crítica que hem plantejat el Grup Socialista, però és una carretera que fa un servei a Catalunya, però el que era l'antiga carretera ha quedat malmesa pel trànsit de camions i cal que es reforci i que es faci una revisió del paviment d'aquesta carretera; és un element que ens sembla important que nosaltres plantejarem i que esperem que compleixin.

Una altra qüestió a l'esmena 264 és el tema dels accessos a la Costa Brava. Vostès saben que any rere any, quan vénen les èpoques d'estiu es produeixen unes congestions als accessos a la Costa Brava que fan perdre moltes hores i molts diners als ciutadans de Catalunya. Cal un esforç inversor per resoldre aquestes qüestions. Als pressupostos d'aquest any només hem vist una petita partida en el que és el desdoblament del Figueres-Rosès. En aquesta zona de la Costa Brava tenen vostès en marxa la variant de Santa Cristina d'Aro, però hi ha moltes altres qüestions que cal resoldre. Em sembla que valdria la pena de fer un esforç conjunt de resoldre els accessos a la Costa Brava, per exemple, les variants de la Bisbal, les variants d'altres carreteres, que vostès ja coneixen.

A l'esmena 271 nosaltres plantejarem un seguit d'actuacions a les zones, doncs, del segon cinturó de Barcelona, podríem dir, en les zones de Vilafranca, d'Igualada, de Manresa, etcètera, i demanem una sèrie de millores, per exemple, en l'eix Vilafranca-Igualada-Manresa, a la carretera que va de Vilafranca a Sant Sadurní d'Anoia i a la carretera 246, en el seu pas per Cubelles, i també l'arranjament dels accessos als municipis de Sant Pere de Ribes i Sitges. I, finalment, intentar que quan vostès continuïn les obres de l'autopista del Garraf, en els seus passos per Sant Pere de Ribes, Vilanova i la Geltrú i Cubelles no es perdi l'actual xarxa comarcal i local que representa la carretera 246 entre Sitges i Cubelles. Són accions concretes que ens sembla que val la pena cridar la seva atenció perquè vostès, finalment, les realitzin.

I, finalment, una qüestió important, que jo penso que serà una de les peces cabdals de l'articulació del territori de Catalunya. Nosaltres plantejarem, altra vegada, la necessitat que en els plans i en els programes del Govern de la Generalitat es contempli la realització del túnel de Bracons. És cert que amb la realització del túnel de la vall de Bianya la comunicació entre el Ripollès i la Garrotxa queda millorada, però si nosaltres ara aconseguíssim o vostès aconseguissin o el poble de Catalunya aconseguís realitzar el túnel de Bracons, tindríem tres comarques molt ben vertebrades, que serien el Ripollès, la Garrotxa i Osona, un triangle de gairebé 150.000 habitants, que seria una nova, un nou focus de potenciació de Catalunya, un nou focus de desenvolupament de Catalunya. Val la pena que es plantegin aquesta qüestió. I, a més, els suggereixo una altra qüestió que també tenen demanada els alcaldes de la zona, que la 152 continuï desdoblada fins a l'entroncament del que hauria de ser una carretera cap al túnel de Bracons i l'altra cap a Ripoll.

Per tant, els demanem que contemplin aquesta possibilitat, que crearia una nova zona potencialment important de Catalunya, un nou focus de desenvolupament territorial de Catalunya, que és aquesta zona central del Ripollès, la Garrotxa i Osona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Tom en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Nadal ha fet una introducció molt interessant, per cert, però que jo em prohibeixo a mi mateix contestar perquè, en definitiva, no era una presentació de les esmenes sinó una rèplica a la meua anterior rèplica al senyor Pérez de Tudela; sempre respectuós amb el Reglament, m'abstindré, em mossegaré la llengua, senyor Nadal. (*Remor de veus.*)

Passem, per tant, doncs, a l'esmena 231, l'esmena 231. Miri, li començaré amb una qüestió lingüística; encara que a vostè li sembli fàcil, i potser molts puguin coincidir amb vostè, la noció de «tram negre» és difícil de delimitar i els tècnics, pel que m'expliquen, m'explica el Departament afectat, la definició del tram negre no hi ha pas acord; què vol dir, per tant, és molt difícil de fer. En tot cas, nosaltres entenem que cal parlar d'un programa de seguretat viària, que existeix, si més no des de l'any 91, que té un programa anual, que l'any 93 també existirà i, per tant, nosaltres tenim la intenció de no donar suport a aquesta esmena perquè entenem, dintre d'aquesta línia de programació correcta, que aquelles eliminacions de, diguem-ne, per entendre'ns, trams negres també segueixen una línia de prioritats. És utòpic suposar que de la nit al dia, amb una vareta màgica, mal-

grat la seva gran capacitat de gestió que té el senyor Molins i el seu equip, que puguin posar remei a tots aquests trams que vostè explica. I, per tant, doncs, ens sotmetrem a l'ordre prioritari que allà es diu. I, per altra banda, dins d'aquesta línia de no assumptió de disposicions addicionals que no tenen un contingut estrictament pressupostari, ens hi oposarem evidentment.

L'esmena 259, estic totalment d'acord amb vostè, senyor Nadal, que cal defensar els interessos del país i els interessos del país amb minúscules, del territori de cadascú, perquè Catalunya —evidentment hi estem d'acord— no és una idea desencarnada, és la suma i la síntesi de tot el país. Ara, entre els dos extrems hi ha força matisos. És clar, vostè parla concretament aquí de la millora que el pressupost de la Generalitat inclogui una disposició addicional que digui que es farà la millora i condicionament del ferm, senyalització i seguretat viària de la carretera comarcal 246, però només en el tros Sitges-Castelldefels —és el que vostè demana, senyor Nadal; no em contradigui, en tot cas ja tindrà possibilitat de sortir per contradiccions. Aleshores jo li diré que exactament aquest tros del país, que vostè demana, les obres corresponents, les que vostè demana, estan adjudicades, ja, per un import de 74,9 milions de pessetes d'un projecte de millora de ferm, neteja i senyalització i protecció de carreteres entre els quilòmetres —seré més exacte— 22,3 i 35,2, que, si no em falla la informació acurada que vostè va donar a la Conselleria, correspon exactament a aquest trosset de la nostra pàtria que vostè reivindicava.

Passem a l'esmena 264, vostè parlava del Pla d'accessos viaris a la Costa Brava. La veritat és que aquesta esmena és una mica sorprenent, sorprenent en general, perquè em sembla, o em semblava, que era públic i notori la gran quantitat d'iniciatives i d'actuacions que el Departament, directament o a través de la seva empresa especialitzada, fa en el Pla d'accessos a la Costa Brava. Però és que aquesta sorpresa... Bé, el senyor Arseni Gibert diu que potser no n'hi ha per tant. Bé, comprendrà que jo tinc una especial dedicació a defensar el Consell Executiu a diferència del que fa vostè habitualment, encara que a vegades també el defensa, cosa que l'honora i que li agraim. Bé, i deia que hi havia un doble motiu de sorpresa i el seu motiu és personal. Jo viatjo molt poc pel país i a la Costa Brava hi vaig molt poquet, alguns dies de tant en tant a l'estiu com fan molts dels meus companys i els companys de vostè i no acabo de veure com els accessos a la Costa Brava poden facilitar la comunicació entre Osona i la Garrotxa; oh!, és el que diu vostè en l'addicional, sí, en el text; llegeixi'l, repassi'l. Suposo que hi deu haver un fantasma a la transcripció mecanogràfica que deu haver fet alguna malifeta. Però, bé, concretament ens sembla... Bé, el text que tinc jo, sí. Bé, doncs, perdoni'm; senyor president, demano excuses. Potser una vegada més la tasca de perfeccionament, una mica, pel que sembla, se m'ha escapat, entre l'informe i el Dictamen s'ha eliminat aquesta referència, però originàriament hi era.

Bé, aleshores, nosaltres entenem que és improcedent perquè no cal posar en marxa, com demana vostè, cap pla d'accessos perquè, com deia, des de fa molts anys s'hi està treballant. Recordem obres com la variant de Palamós, Palamós-Calonge, Platja d'Aro, variants de Pals i Santa Cristina, etcètera. L'any 93 es continuarà aquesta tasca, que entenem que és molt important, i que no cal aquest estímul ni aquesta concreció a través d'una disposició addicional.

L'esmena 271. Aleshores vostè ja se sent desbordant, pletòric de forces, ja no demana unes obres concretes, sinó que diu tot això mateix «els itineraris següents» i aleshores apareixen un reguitzell d'itineraris que, fil per randa, intentaré explicar-li la situació que en molts casos em sembla que li donarà satisfacció. Parla vostè, en primer lloc, de l'eix Vilafranca-Igualada-Manresa; miri, el condicionament d'Igualada-Capellades està fet; el de Capellades-Vilafranca està previst fer-lo: s'inicia, l'any 93; malaurament Igualada-Manresa està programat a partir de l'any 95. Bé, el senyor conseller em va dient les xifres que això suposa; els senyors membres de l'oposició ho coneixen perfectament.

La següent proposta en aquest reguitzell d'iniciatives: la carretera comarcal 243, Vilafranca - Sant Sadurní d'Anoia, eliminant... Bé, llavors, ja vostè fa uns comentaris del transport específic... i ah, que hi hagi uns carrils específics pel pas —jo anava a dir: «aquí hi ha un error», perquè diu del pes de tractors—, però suposo que deu..., no, això ja està corregit; no està corregit, no? Bé, doncs, «pel pes de tractors i de més vehicles agroindustrials». Miri, el que m'informa el Departament és que el tram de la Granada està fet, que està adjudicat el tram dels quilòmetres 3 i 4, i 5 i 6, que es farà l'any 93, i que a partir de l'any 94 es farà la resta i es projectaran uns laterals específics per a vies lentes. Una altra proposta que ens fa vostè en aquesta macroesmena: l'acabament de la variant comarcal 246 al seu pas per Cubelles i la realització dels accessos dels municipis de Sant Pere de Ribes i Sitges.

La informació que li puc aportar que, per altra banda, m'imagino que vostè pot conèixer perfectament —jo no vull pas donar-li una informació que vostè ignori— m'ho imagino; però, bé, en tot cas, si hi ha algun element que no el tenia prou conegut, doncs, li pot servir. Els enllaços d'aquesta comarcal estan previstos com a complementaris de la construcció d'un nou tram de l'autopista A-16 entre Sant Pere de Ribes i Comarruga. Finalment, vostè demana la realització de les obres necessàries perquè la continuació de la construcció d'aquesta autopista, l'autopista de Garraf, pels termes municipals de Sant Pere de Ribes, Vilanova i la Geltrú i Cubelles no impliqui la pèrdua d'això que ens explicava vostè: la xarxa comarcal.

És un redactat una mica estrany; suposem que el que pretén aquesta proposta, i l'explicació que vostè ha donat, és donar suport a la proposta del Departament sobre un aspecte molt concret, el que determina la cota 130; ja dic, em limito a actuar de transmissor; desconec, però, pel que li acabaré dient m'imagino que hi deu haver alguna remor de fons perquè se'm demana que aquesta petició, que vostè fa i que compartim, que l'expliqui als representants del seu partit a Sant Pere, Vilanova i al Consell Comarcal del Garraf per veure si estan d'acord amb aquesta cooperació.

L'esmena 279... (*Remor de veus.*) Bé, també l'informarem, el senyor Orriols, alcalde del municipi corresponent en aquests moments. L'esmena 279, ah, sí, aquí és on troben el lloc d'encasellament aquelles manifestacions globals i genèriques que feia el senyor Nadal en la seva intervenció sobre la programació dels grans eixos i el problema del tema de carreteres. És clar, dir-li, com tenia previst dir-li, que no existeix el nou pla de carreteres, el senyor Nadal suposo que s'agafaria com un sarcasme sagnant després del que ell ha dit. Però, evidentment, coincidim que no existeix. El que es preveu, quan s'aprovi la

Llei de carreteres, és l'actualització del pla vigent que toca fer el 93. La programació existent prioritza els grans eixos, no sols aquest, els de l'Ebre, Llobregat, la nacional 152, del Cardener, el transversal, el sots-pirinenc, etcètera. Per tant, hi estem d'acord, però, en definitiva, aquesta menció global no ens sembla adient incloure-la com una disposició addicional als pressupostos.

Finalment, el senyor Nadal, *Don Manuel*, ha defensat l'esmena 328, que és, ah!, sí, que ha posat molt èmfasi en aquest projecte que donava la sensació que fos molt sentit per ell, personalment, del túnel de Bracons. Aquí la resposta és decebedora, senyor Nadal, perquè està previst que el Vic-Olot per Bracons es farà —i es farà—, però quan s'acabi l'eix transversal en el tram entre Vic i —per això dic, ja dic que és decebedor per a vostè—, quan s'acabi l'eix transversal en el tram Vic i Girona, és a dir, a partir de 1995. De seguida hi serem, senyor Nadal, i en perspectives d'unes noves eleccions.

I per tot aquest conjunt, senyor president, senyores i senyors diputats, d'arguments nosaltres no donarem suport, òbviament, a l'adopció com a disposicions addicionals de tot aquest reguitzell de carreteres i fragments de carreteres que el senyor Nadal pretenia que la realització d'aquestes obres s'incloguessin com a disposició addicional en el Projecte de Llei de pressupostos per a l'any 1993.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Fins a les quatre d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i deu minuts.)

La sessió es reprèn a les quatre de la tarda i deu minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i els lletrats Sr. Pau i Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Indústria i Energia, de Comerç, Consum i Turisme i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Prosseguim el debat de les esmenes del Grup Socialista, que proposen noves disposicions addicionals al Projecte de Llei de pressupostos per al 1993. El senyor portaveu socialista m'indicarà...

El Sr. CARNICER: Correspon al senyor Joan Roma.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Joan Roma té la paraula.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. Per anunciar que voldria agrupar les esmenes 236, la 265, la 303 i 304.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Perdoni, un moment. Senyor Martí Carnicer, la 235 està defensada ja?

El Sr. CARNICER: Sí, senyor. Forma part del grup que va defensar el senyor Siurana.

El Sr. PRESIDENT: Perfecte. Doncs, té la paraula el senyor Roma.

El Sr. ROMA: Molt bé, gràcies, molt honorable senyor president. Bé, senyor representant de la majoria, en fi, aquestes es-

menes vénen any rere any aquí a discussió i espero que em doni la bona nova —ara que estem prop de Nadal— que realment una obra anunciada repetidament, que es començarà d'aquí a poc —i això en aquests últims dos anys se'ns ha anunciat en diferents ocasions—, espero que sigui realitat, i que potser això donaria peu que pogués ser retirada. Estic parlant de la connexió de l'eix del Llobregat amb el polígon de Berga.

Bé, pel que sé, i per altres intervencions i preguntes parlamentàries fetes al conseller, el projecte ja està redactat i, pel que sembla o semblaria, dintre de poc està prevista la seva adjudicació, tot i que no veig que figuri en el pressupost per al 93, per la qual cosa tenim una certa inquietud que, una vegada més, es torni a retardar la seva adjudicació, una obra especialment important perquè fa referència a una comarca que —com després explicaré en l'esmena 303 i la 304— està enfrontada a greus problemes, degut a una perllongadíssima crisi.

Però jo crec que és lògic que un polígon situat en una carretera secundària —està molt mal comunicada amb l'eix del Llobregat— i que, per tant, tothom veu clar, i també el Consell Executiu, perquè així ho ha manifestat el conseller de Política Territorial i el mateix president, que «era una obra indispensable i que es faria a breu termini», per tant, doncs, en no figurar en el pressupost és per això que presentem aquesta esmena al pressupost, perquè realment tinguem la garantia que dintre del 93 pugui estar feta.

Una altra obra també reivindicada llargament i que també s'hi ha estat actuant —és cert—, per part del Consell Executiu: l'eix del Cardener, un altre dels dos eixos importants de Catalunya, va amb una excessiva lentitud i és per això que presentem una esmena, per accelerar aquest eix del Cardener, que es prevegin les variants de Súria i Cardona, a fi que el viatge Manresa-Solsona sigui molt més ràpid i amb molt més bones condicions del que és actualment.

Quant a les altres dues esmenes, fan referència també a aquest territori, el conjunt del Bages-Berguedà. En fi, tinc el no bon honor, en aquest cas, que sigui la vuitena vegada que estem reclamant un pla de reindustrialització per a la comarca del Berguedà —i des de fa dos anys també hi vam afegir Cardona com a conseqüència del tancament de les mines de potassa—, i jo crec que hauria de ser ja el moment —ja ho era anys enrere, però encara molt més ara, perquè la crisi ha continuat colpejant aquests dos territoris— que realment, finalment puguem disposar d'un pla de reactivació suficientment generós, suficientment important com perquè faciliti la instal·lació d'empreses en aquests territoris, i més quan estem parlant d'infraestructures —que abans he defensat en les altres dues esmenes—, de millora d'infraestructures de comunicacions, però que també s'hauria de pensar en altres infraestructures. Per exemple, en una recent resposta parlamentària se m'ha dit que el gas natural que estava previst, per mitjà d'una proposició no de llei, que arribés a Cardona i Solsona es considera que encara no és prou rendible..., en fi, fer l'arribada a Cardona i Solsona, i, en canvi, sí que està previst a Súria.

Bé, jo crec que això s'hauria de reconsiderar dintre d'aquest marc global de disposar d'un pla de reactivació que tingués en compte aquests dos territoris i que reiteradament hem fet arribar a aquesta cambra, i que ja és hora que el Grup de la majoria hi doni recolzament; de diners, n'hi ha —ho hem vist— per segons quins projectes, per segons quines zones, i, per tant, doncs, con-

siderem que..., en fi, la sempiterna lliçó que reclamem diners per a unes zones, doncs, que no n'hi ha prou per arribar a tot arreu..., jo crec que sí que n'hi ha, i s'hauria de demostrar amb l'aprovació d'aquestes esmenes que he defensat en nom del Grup Socialista.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Roma. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Jo només voldria clarificar un dubte que sembla que té el senyor Roma sobre la tècnica pressupostària. Diu: «És que jo no he vist en el pressupost que hi hagi una determinada actuació, que existeixi un compromís.» És clar, bé, jo voldria esvair aquest dubte dient: el Govern, normalment, no actua per disposicions addicionals, sinó que, normalment, millor dit, molt excepcionalment, fins i tot a l'estat de despeses, s'especifiquen actuacions concretes; només aquelles d'una magnitud extraordinària o que, per altres motius, es creu convenient identificar-les. Normalment, les partides són genèriques, són globals; algunes, per necessitat, perquè estan sotmeses a concurs, a licitació pública, i altres, doncs —la immensa majoria de les que afecten temes de política territorial—, apareixen reflectides només a l'estat de despeses amb xifres globals, i aleshores, a través de la documentació complementària, apareix una programació dels propòsits de capteniment del Govern en el terreny pressupostari. Per tant, que quedi clar que el fet que, negre sobre blanc, no aparegui una obra o una actuació concreta, no vol dir que no es faci, sinó que vol dir que no s'identifica.

Això ve a tomb, precisament, de l'esmena 236. Efectivament, aquesta connexió no apareix reflectida en el pressupost, però tinc l'encàrrec del departament afectat de dir que, efectivament, és un compromís públic i un compromís que se li donarà compliment a l'exercici del 93, i que consta, aquesta actuació, en el Pla d'inversions públiques vigent en aquest moment.

Quant a l'esmena 265, l'esmena 265, de fet, el mateix senyor Roma ja ha dit que s'hi treballava. Bé, aleshores..., de totes formes és bo repassar el que s'ha fet i també —lògicament, el que interessa més al senyor diputat— què és el que es pensa fer. Aleshores, el que està efectuat fins a aquest moment, d'aquest eix del Cardener, són els trams Manresa-Súria, Palà i revolts de Can Sibilla; està en execució en aquests moments la colònia Palà, a la Coromina. L'any 1993, l'exercici al qual s'aplicarà —si arribem a temps d'aprovar aquest pressupost abans no comenci l'any 93— serà el tram Cardona fins al límit de la comarca, i es deixa per a l'any 1994 la variant de Súria. Aquests són els compromisos que, en les partides de l'estat de despeses i actuacions del Departament i els organismes que en formen part, es pensen efectuar amb càrrec al pressupost en l'eix del Cardener durant l'exercici 1993.

Aleshores, el senyor Roma ha defensat dues esmenes, que em sembla recordar que, d'una forma o altra, ja les va defensar en exercicis anteriors. La resposta, per no allargar-me excessivament, és la mateixa: vostès tenen la fixació de la planificació; els sembla que dient: «no, doncs, fem un pla de tal cosa...», això ja tindrà una virtualitat —el senyor Nadal somriu en recordar la pica-baralla que hem tingut aquest matí, però realment és així—..., això, a nosaltres no ens tranquil·litza gens, el fet que..., realment, la situació que vostè explica, la coneixem tots i en compartim la preocupació, però això no se soluciona fent un pla de reactivació

econòmica —esmena 304— o un pla de reindustrialització —esmena 303—, sinó que nosaltres creiem que, en aquestes comarques, com en altres afectades —dissortadament, n'hi ha més d'una i de dues—, per situacions econòmiques regressives, el que convé és actuar-hi a través de l'acció executiva. Hi ha uns decrets, que vostè coneix perfectament, fonamentalment d'Indústria, que expliquen..., bé, que expliquen, que apliquen tota una sèrie d'avantatges en aquestes zones; el Departament d'Indústria té una multitud de programes i d'actuacions, i no cal dir també que altres departaments, cadascú en la seva àrea específica de l'Administració, intenta contribuir a solucionar aquests problemes.

Per tant, doncs, davant d'aquesta situació, nosaltres no entenem en cap cas útil determinar que el Consell Executiu aprovarà aquests sengles plans de reindustrialització o de reactivació; seguirem fent —en la mesura de les disponibilitats econòmiques, lògicament— tot allò que estigui a la nostra mà per reactivar i reindustrialitzar aquestes comarques que se'ns demana, però no acceptarem la seva inclusió global i genèrica, a través d'una declaració de principis, en el Projecte de pressupostos per a l'any 1993, i, per tant, també, com en les altres dues anteriorment comentades, el nostre Grup hi votarà negativament en el seu moment.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 237...

El Sr. CARNICER: El senyor Madueño.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Madueño té la paraula. En defensa alguna més?

El Sr. MADUEÑO: De moment, no, senyor president; només la 237. Aquesta esmena, que per la seva dimensió planteja un problema d'arranjament i de fer la planificació d'un projecte sobre una carretera que, aproximadament, té només quinze quilòmetres, i podríem pensar que era un problema menor, planteja, fer-lo o no fer-lo, un problema de grans dimensions, perquè significa poder comunicar correctament dues zones molt poblades de Catalunya, pràcticament a un cantó i a l'altre de la serra de Marina, ja que aproximadament un milió de persones i quantitat d'indústries estan afectades perquè aquesta carretera és molt transitada i, en aquests moments, és de difícil comunicació. I el fet que en aquests últims temps s'hagin fet una sèrie d'obres que han millorat considerablement aquesta carretera, és evident que, possiblement, per aquí no vingui la solució, sinó que la solució hauria de venir perquè es fes un projecte que realment fes una bona via de comunicació en aquestes dues zones tan poblades com són el Barcelonès i el Vallès. I creiem nosaltres que, fent un projecte, per part de la Conselleria, i fent una sèrie de modificacions, com podria ser un petit túnel en la serra de la Conreria, aconseguiríem beneficiar una àmplia zona de Catalunya, com és la zona del Barcelonès nord i el Vallès.

Per tant, creiem nosaltres que és una esmena molt raonable, una esmena que creiem que pot comptar amb el suport del Grup de la majoria, perquè significaria el fet de planificar una via de comunicació, sobretot ara que la ronda de Dalt acaba, precisament, en aquesta carretera, i això també significa un greu problema per a les persones que l'han d'agafar cada dia. Per tant, plantegem la necessitat de fer primer aquesta planificació i, després, fer els arranjaments necessaris.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Haurà observat el senyor Madueño unes certes correccions entre els diputats del nostre Grup, perquè havíem comentat..., vostè sap que aquesta esmena, vostè l'ha comentat amb instàncies superiors..., però la numeració, la numeració que teníem —per error personal meu— no era la numeració del Dictamen, sinó de l'Informe, i aleshores, mentre els meus companys em deien: «aquesta és la de la transacció», jo deia: «no, no; no és la de la transacció...», però, bé, efectivament, com sap vostè, és la de la transacció.

Bé, perdoni, senyor president, aquest llenguatge un xic arcà, però, en definitiva, el que volem dir és que nosaltres no farem un torn en contra d'aquesta esmena, perquè en aquest tema s'ha treballat, s'ha actuat, es pensa continuar actuant, però el senyor Madueño ha moderat la seva reivindicació, i aleshores això ens permet arribar a un acord, i, si vostè no hi té inconvenient, li faria arribar el text d'una transacció que, en definitiva, el que fa és que, en comptes de parlar d'«obres», es parla de «treballs» i, aleshores, quan es parla d'«execució» —com a conseqüència d'aquesta modificació gramatical—, se suprimeix la paraula «i execució».

Aleshores, amb aquest condicionat i si el senyor Madueño l'acceptés, el nostre Grup votaria favorablement aquesta transacció sobre l'esmena 237, que acaba de defensar el senyor Madueño.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Madueño accepta aquesta transaccional?

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. I passem a un altre grup d'esmenes...

El Sr. CARNICER: L'esmena 238, la defensarà el senyor Soto.

El Sr. PRESIDENT: Dos-cents trenta...?

El Sr. CARNICER: Vuit.

El Sr. PRESIDENT: Vuit. Molt bé. Jo la tenia defensada, aquesta. No? (*Remor de veus i pausa.*) Endavant, endavant.

El Sr. SOTO: Molt bé, senyor president. Defensaria conjuntament la 238 i la 239.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. SOTO: Són dues esmenes que fan referència a la inserció social i professional de determinats col·lectius: la primera, la 238, a la inserció social i professional dels joves que pateixen disminucions físiques, psíquiques o sensorials, i la 239, a un programa d'inserció social i professional per als joves, especialment per a les dones joves i per als joves amb un menor nivell d'estudis. I el que demanen és que determinats crèdits del Departament de Presidència —crèdits que fan referència a la promoció cultural i econòmica— siguin destinats parcialment a l'elaboració i a l'aplicació d'aquests programes.

Aquestes esmenes són d'aquestes que se'n diuen «relativament tradicionals» —són esmenes que hem presentat altres anys—; les tornem a presentar aquest any, probablement també amb la convicció que aquest any aquestes esmenes són encara més pertinents. La primera, molt especialment després de l'esforç que va fer el conjunt de la societat catalana en relació amb els Jocs Paralímpics, que és un esforç que hauria de tenir continuïtat. Potser el senyor Escudé em dirà que en altres departaments es preveuen una acció i uns recursos a aquest efecte, però si el senyor Escudé s'ha estudiat detingudament els pressupostos, especialment els pressupostos de Benestar Social, observa-

ra que el que hi ha és pràcticament una congelació dels recursos destinats a aquest efecte, i, en alguns casos, fins i tot, en algunes partides, una disminució relativa dels recursos. Per tant, nosaltres creiem que seria pertinent, per tant, que els crèdits que fan referència a promoció cultural i econòmica de la Secretaria General i el Consell Executiu de la Generalitat es destinessin parcialment als joves que pateixen disminucions físiques, psíquiques o sensorials i, especialment, a la seva inserció social i professional.

I el mateix en el segon cas: ens trobem amb un any que serà un any econòmicament difícil, en el qual totes les previsions —amb relatives diferències, però totes les previsions— coincideixen que hi haurà un augment substancial de l'atur l'any vinent. I, com és obvi, aquest augment substancial de l'atur probablement se centrarà entre els joves i, especialment, entre les dones joves i els joves que tinguin un menor nivell d'estudis i un menor nivell de preparació professional.

Per tant, ens semblaria que és pertinent, extraordinàriament pertinent, fer aquest esforç addicional en el proper període pressupostari.

Res més i moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soto. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Com sap perfectament el senyor Soto, la resposta és idèntica als altres anys: nosaltres entenem que és una situació típica, el que pretén el senyor Soto, que és que, unes partides del 02.01, doncs, que..., o del 02.05 —en definitiva, partides de Presidència—, que es vulguin assignar a altres funcions o a funcions que no són les específiques d'aquestes partides, i, en certa manera, pròpies del Departament de Presidència, ja que hi ha tractaments especialitzats. Tot i així, dintre del Departament, del macrodepartament de Presidència, hi ha també la Secretaria General de Joventut, que també realitza activitats, i per això la resposta és la de sempre.

Quant a l'esmena 238, a part de les necessitats que té aquesta partida, que ja té les seves destinacions concretes, val a dir que el Departament de Benestar Social, fins i tot dintre d'aquesta modèstia de recursos que apuntava el senyor Soto, i la Secretaria General de la Joventut ja duen a terme actuacions específiques en aquestes qüestions, i, fins i tot, en l'esmena 239, en aquests moments existeixen convenis de col·laboració entre el Departament de Treball i la Secretaria General de Joventut per fer front a aquestes necessitats de la inserció social i professional d'aquest tipus de persones amb problemes de col·locació, que és el que preocupava, i ens preocupa, evidentment, també, però que preocupava especialment, en aquests moments, el senyor Soto.

Per tant, votarem en contra d'aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 240 i següents?

El Sr. CARNICER: La senyora Utgés.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Utgés, Maite Utgés.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Per defensar les esmenes 240, 241, 242, 243, 244, 245, i per anunciar la retirada de la 249.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Gràcies.

La Sra. UTGÉS: L'esmena 240 tracta que part del crèdit es destini a accions de prevenció del consum de drogues, fent una

especial atenció a la prevenció del consum entre els joves. Aquest tema, ja el vam tractar fa poc en aquest Parlament, a través d'una proposició no de llei, en la Comissió de Política Social, que va ser retirada en favor d'una altra presentada per tots els grups parlamentaris. En aquell text ja dèiem que les estadístiques ens revelen com un 90% dels drogodependents són joves i que l'edat d'inici al consum de drogues és anterior als vint anys i, per tant, les drogodependències són un trastorn que es dona fonamentalment entre la joventut. Per això és absolutament fonamental dur a terme accions de prevenció en aquest col·lectiu i això ho hem d'aconseguir, bàsicament, donant la importància que es mereix a l'educació sobre les drogues i els programes comunitaris i, per tant, cal accelerar aquesta educació per la salut i en el seu contingut hi ha de contemplar, precisament, la prevenció a les drogodependències.

També hem de dir que cal incorporar aquests programes dins d'aquestes activitats, dins dels centres escolars i que es puguin desenvolupar també juntament amb les associacions, centres sanitaris i serveis socials.

Per tant, nosaltres pensem que aquesta partida cal dotar-la amb uns majors recursos i, per tant, hem de posar un èmfasi molt, molt, molt important en aquells joves que tenen un nivell d'estudis més baix, en els que estiguin amb desocupació laboral i els que tinguin unes condicions de vida més dolentes, perquè és un fet que en aquestes condicions aquests joves presenten un índex de severitat molt superior a la resta de població.

L'esmena 243 i 244 tracten sobre la necessitat d'elaborar un programa de tractament de drogodependents que són interns als centres penitenciaris de Catalunya. I la 244, sobre l'elaboració d'un programa de millora de l'assistència sanitària als centres penitenciaris. Aquesta qüestió també la vam plantejar en la nostra proposició no de llei i volem dir que ja fa tres anys que el Consell Executiu es va comprometre a endegar programes de drogodependències a les presons de Catalunya, concretament el Decret 184/90, del 20 de juny, precisament, creava un programa d'atenció especialitzat per al tractament de conductes addictives adreçat als interns dels centres penitenciaris de Catalunya. Actualment, encara hi ha molt poques presons on es realitzin aquests programes i l'oferta assistencial per a aquesta població és clarament insuficient. Per tant, nosaltres creiem que, a més, cal generalitzar després d'aquests tres anys aquests programes, ara també cal afegir una altra necessitat, que és la necessitat d'atendre les patologies orgàniques que presenten els drogaddictes, tant els que estan a les presons com els que estan en llibertat.

Així vostès ja hauran pogut llegir aquests últims dies a la premsa que hi ha un augment molt important de les taxes de tuberculosi que està arribant a dimensions epidèmiques, que també un 80% de drogaddictes per via intravenosa està infectat per l'hepatitis B, que un 60% és seropositiu i, per tant, es fa necessari un primer camp d'actuació absolutament prioritari i és la necessitat de posar en funcionament de manera generalitzada aquests programes pel que fa a la detecció de sida, hepatitis i tuberculosi amb l'objecte de millorar, precisament, el seu diagnòstic precoç.

I, finalment, també, aquests recursos que estem demanant han de permetre la generalització dels programes substitutius d'opiacis, en aquest sentit, intervencions com els programes de manteniment amb metadona, pensem i s'han de considerar com un recurs prioritari.

L'esmena 244 tracta sobre la necessitat que el Departament de Sanitat i Seguretat Social estableixi mesures de lluita contra la sida. Aquí hi ha una transaccional que ja li anunciem al senyor Escudé que li votarem favorablement. Nosaltres considerem que ara que fa just uns dies que vam celebrar el dia mundial de la sida, que hem commemorat el dia 1 de desembre, en el qual l'Organització Mundial de la Salut el va dedicar, precisament, a les comunitats i al paper important que elles poden i han de jugar en la lluita contra la sida, i l'OMS també ens ha dit que d'aquí a l'any 2000 de 12 a 18 milions de persones infectades per la sida esdevindran malalts i tindran necessitat d'atenció i de suport de la seva comunitat...

El Sr. PRESIDENT: Quin número d'esmena està defensant la senyora Utgés?

La Sra. UTGÉS: 142, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 242.

La Sra. UTGÉS: Ai!, perdó, 242 sí.

El Sr. PRESIDENT: És que havia dit un altre número abans..., segueixi, segueixi.

La Sra. UTGÉS: No. Sí?, 142 potser?

El Sr. PRESIDENT: 242.

La Sra. UTGÉS: 242, senyor president. Per tant, és evident que la comunitat té un paper important, no tan sols en matèria d'atencions, sinó en tot allò que fa referència a la prevenció, però evidentment aquesta comunitat, ja sigui des del barri o l'escola o les associacions professionals, necessiten tot un suport administratiu i tot un suport que, precisament, han de fer les administracions. Per tant, demanem i entenem que la informació sobre aquesta matèria no és suficient i és molt mínima, just quan les úniques mesures per reduir la propagació del virus són, precisament, preventives i, per tant, aquestes mesures són absolutament indispensables.

L'esmena 245 tracta sobre la necessitat que el Govern de la Generalitat elabori un programa per acabar de materialitzar tota la reforma de l'assistència primària de salut, d'acord amb allò previst en la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya. Actualment, el procés d'implantació de la reforma d'assistència primària només s'ha assolit en 155 àrees bàsiques, que representa un 36,7% de les 335 del total previstes per al 1996. Per tant, entenem que estem a un terç de la reforma de l'atenció primària des de la publicació del Decret 84/1985, de 21 de març. Si en set anys hem aconseguit un terç de la reforma, nosaltres calculem que fins a l'any 2013 no s'acabaria aquesta reforma i, per tant, d'alguna manera sobrepassaria els límits que vostès mateixos van proposar, que era l'any 1996. Per tant, és absolutament indispensable una acceleració, i no es pot aconseguir aquesta acceleració amb els pressupostos que enguany se'ns han presentat. No volem insistir més en la importància de fer una reforma total d'aquesta assistència, perquè entenem que si no avancem en atenció primària tampoc, evidentment, s'avançarà en la reforma sanitària.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 240, és la continuació lògica de les dues esmenes que ha defensat prèviament el senyor Soto, perquè també pretén destinar a la prevenció del consum de drogues unes partides del Departament de Presidència i la resposta és exactament igual o

similar a la que li feia al senyor Soto, que ja hi ha departaments i ens especialitzats que tenen aquesta dedicació i que estan dotats de les partides corresponents.

És clar, quant a l'esmena 241, en principi, hi hauríem d'estar d'acord, ara el que passa..., és clar, la senyora Utgés demana que entre les actuacions del Departament de Benestar Social que és allà on hi ha un dels aspectes importants administratius de lluita de prevenció del consum de drogues, diu: «Seran prioritàries aquestes accions». És clar, aquí toquem una altra vegada amb aquella formulació que he fet prèviament de l'existència d'unes actuacions concretes dintre del Pla d'actuació social, el Pla d'actuació social contempla com a prioritàries aquestes accions, però també d'altres, altres situacions, altres marginacions, doncs, també de la màxima transcendència, que no podem perdre de vista, no tot acaba amb el consum de drogues. Li recordo que el Pla d'actuació social preveu també com a prioritàries la vellesa, els disminuïts, l'atenció primària, la infància amb risc, la marginació social, etcètera. Per altra banda, com dèiem, el Departament de Benestar Social té un programa de drogodependències dotat amb partides pròpies i també amb partides transferides del *Plan Nacional de Drogas*. Per tant, tal com demana vostè, dintre de les possibilitats o dintre de les disposicions pressupostàries, doncs, això ja es fa i no veiem la necessitat d'incloure una disposició addicional específica.

Pel que fa a l'esmena 243, quan parla —que és una esmena que ja va sortir l'any anterior, com a mínim—, quan parla del tractament d'aquest tema, d'aquesta xacra, específicament en els centres penitenciaris, jo li tornaré a dir que el Departament de Justícia ja porta a terme aquestes actuacions i que concretament les partides pressupostàries destinades a nodrir aquest Programa de tractament de drogodependències als interns de les presons, són la 12.03.228.04, per al funcionament del DAE, i la 12.03.228.02, de «Funcionament de Centres», que també va dedicat en part a aquestes atencions.

Pel que fa a l'esmena 244, entén el Departament..., aquesta millora de l'assistència sanitària dels centres penitenciaris, i això va ser objecte d'interpellació no fa massa dies en un debat amb el senyor conseller de Justícia, el Govern entén que la posada en marxa de l'hospital penitenciari culmina les seves actuacions en aquest camp. I m'estalvio de repetir tota la favorable descripció de les activitats d'aquest centre penitenciari que va fer el senyor conseller.

Pel que fa a l'esmena 245, bé, la senyora Utgés ha calculat que això acabaria l'any 2013 —si no ho recordo malament—, bé, això no serà així perquè el Departament complirà al peu de la lletra els preceptes i el calendari de la Llei 15/90, i que, en tot cas, abans de l'any 96 o poc abans de l'any 96, tal com està previst, doncs, es culminarà això, comptant —potser és optimisme— que, ultra els recursos i partides que ja s'hi posen aquest any, s'obtindran els recursos aliens, externs, llegeixi's Administració central, de cara al compliment ple i absolut de les previsions de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya.

He deixat específicament o especialment per al final l'esmena 242, perquè voldria cridar l'atenció, voldria justificar una possible crítica, de dir: «és que vostè és incoherent», que «jo», no vostè, senyora Utgés, que jo sóc incoherent, perquè, és clar, jo repetides vegades —i espero, amb una mica de sort, encara poder-ho tornar a fer al llarg d'aquest debat— vaig explicar: «no, tot això, el Departament ja ha fet això, ja no cal posar-ho, ja no

cal fer-ho o no serveix per a res aquesta disposició addicional perquè no és una matèria pressupostària...», dic això perquè, és clar, la senyora Utgés ens demana que el Departament de Sanitat i Seguretat Social establirà unes mesures de lluita contra la sida, i la mateixa senyora Utgés, afanyant-se a «telescopiar» els tràmits parlamentaris, doncs ja ha explicat que hi havia una esmena transaccional i que ella l'acceptava. I, efectivament, aquesta esmena transaccional, que el portaveu del Grup Socialista podrà fer arribar a la Mesa, no fa altra cosa que respectar el text que proposa la senyora Utgés, que, en definitiva, pressupostàriament té una virtualitat molt escassa, i amb l'afegit o amb la modificació que a molts de vostès els sonarà una mica la música a través de les esmenes que han presentat a moltes mocions, substituint a l'expressió «el Departament de Sanitat i Seguretat Social establirà», per comptes de dir «establirà», «continuarà establint».

Per què, malgrat això, i entenem que no és una incoherència, presentem i ens congratula que la senyora Utgés hagi pogut acceptar aquesta esmena? Perquè entenem que trencant una mica la política i la tradició pressupostària, com alguna altra qüestió, que de tant en tant surt i que encara crec que encara en queda una per sortir..., excepcionalment, hi han circumstàncies que per les seves característiques ens fa creure que malgrat que no hi afegeix res al text, al projecte, a la llei pressupostària és una crida, és una crida a la societat. I, realment, aquesta lluita contra la sida, que el Departament de Sanitat hi té unes dotacions importants, i agraeixo el reconeixement que fa el Grup Socialista, acceptant que digui que continuï això, és una decisió que em va comunicar l'honorable conseller de Sanitat, de creure que políticament, socialment, de cara a sensibilitzar la nostra societat a l'entorn d'aquest tema, que la senyora Utgés ens explicava els detalls més punyents i més que hi podríem afegir entre tots, doncs, que fóra bo, i per això, doncs, nosaltres estem disposats que en el text articulat del Projecte de llei de pressupostos per a l'any 93 hi figuri aquest recordatori a la societat i el compromís, mútuament adquirit, Govern i oposició, d'acceptar que aquest Departament fa coses però que n'ha de continuar fent, perquè el tema de la sida és un tema paorós.

I, per això, doncs, senyor president, anuncio el nostre vot favorable a aquesta transacció que hem ofert. Per al que resta, per a les altres esmenes, per les argumentacions que he donat, doncs, a totes elles votarem de forma negativa.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Accepta, suposo, la senyora Maite Utgés aquesta transaccional? (*Pausa.*) Moltes gràcies. És transaccional a la 242.

La presidència presumeix que les següents esmenes, les defensarà el senyor Font. És així?

El Sr. CARNICER: Bona presumpció, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FONT: Efectivament, senyor president, per defensar conjuntament la 246 i 247, que són les dues que resten sobre Salut...

El Sr. PRESIDENT: Sanitat.

El Sr. FONT: ...Sanitat. Fan referència al perfeccionament de l'assistència sanitària, ambdues, i en relació amb alguns compromisos establerts per la cambra, en el marc de la Llei 15 —que és la que es cita en les dues esmenes— de 1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària, en la qual s'introdueixen una sèrie

d'acords de la cambra en matèria de desenvolupament de l'assistència sanitària.

Ens ha semblat que era útil introduir aquesta referència aquí, *maxime* pel fet que alguns d'aquests acords que contenen una referència temporal, des del punt de vista de l'anàlisi pressupostària de 1993 ens semblava a nosaltres que ballaven, des d'algun punt de vista, i, consegüentment, que era bo mirar d'introduir, a través d'alguna disposició addicional, la referència a aquests acords, que són, en síntesi i ràpidament, els següents: s'havia de garantir la reforma de l'atenció primària de tot Catalunya en un termini de sis anys, des de 1991; s'havia de garantir la implementació de l'atenció socio-sanitària, d'acord amb els barems internacionals, en un termini de cinc anys; s'havia de produir la integració de l'assistència psiquiàtrica en el sistema general, i s'havia de reformar la planificació familiar en un termini, a comptar des de la promulgació de la Llei, de tres anys.

Aquests són els compromisos i aquests són els objectius que, des del nostre punt de vista, es tractaria de garantir amb la introducció d'aquestes disposicions addicionals, perquè, des del punt de vista pressupostari, els recursos a esmerçar-hi el 1993 garanteixin el percentatge, la part percentual d'aquests objectius establerts en termes temporals en la Llei d'ordenació sanitària.

Aquests són els motius d'introducció de les dues esmenes, i, per aquesta raó, demanaríem una votació favorable.

Gràcies, senyor president.

El PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. De fet, les esmenes 246 i 247 estan en la línia de l'esmena 245, que ha defensat fa poca estona la senyora Utgés. És el tema del compliment o el reflex pressupostari del compliment de la Llei d'ordenació sanitària. Per tant, no tinc res a afegir al que ja he explicat abans, en el sentit que la Generalitat compleix els seus compromisos, que tenen reflex pressupostari en allò que fa a aquest any i que coneixem i compartim aquests criteris que el senyor Font ens explicava o aquests compromisos de compliment en exercicis futurs, amb unes dates límit finals.

Per això entenem —com hem dit en algunes altres ocasions— que aquesta situació de previsió d'exercicis futurs seria trencar aquesta famosa unitat temporal que tantes vegades ens acusa el senyor Martí Carnicer de trencar, i, per tant, tampoc acceptaríem aquestes dues esmenes, perquè hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 248?

El Sr. CARNICER: La senyora Rosa Martí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Rosa Martí té la paraula; en defensa alguna altra?

La Sra. MARTÍ I CONILL: No, senyor president; només la 248.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: L'esmena 248 és una esmena que ja han presentat altres anys i que va en el sentit d'aconseguir que, per part del Govern, s'elabori un pla de sanejament de purins, dins de les previsions pressupostàries de l'any 93. Perquè és de tothom conegut que els problemes de contaminació de les aigües del nostre país, a part de venir de

la contaminació urbana —i, per tant, provinent d'ús domèstic— i de la contaminació industrial, doncs hi ha també dos altres camps molt amplis i que també produeixen una contaminació, a les nostres aigües, important: una part són els abocaments provinents de l'activitat agrícola; una altra part, de l'activitat ramadera, i una altra, també, l'activitat minera. Voldríem avui, amb aquesta esmena, ressaltar la importància dels abocaments dels purins i de la incidència que tenen sobre la contaminació de les aigües dels rius, perquè són una font molt considerable de contaminació.

No repetiré aquí la xifra que altres vegades ja hem dit del nombre d'individus que constitueixen el col·lectiu —només per posar un exemple— del sector porcí de Catalunya, que és un nombre bastant important i conegut per tots els il·lustres senyors i senyores diputades..., i saber que, davant d'aquest nombre tan important, el Govern destina molt pocs esforços a corregir la problemàtica que genera aquest col·lectiu. Sabem i tenim coneixement que es fan, s'han fet un parell d'intents d'estudis, però que no passem d'aquí, d'estudiar, de discutir, de fer algun paper, però no passem mai a la pràctica, i també tenim coneixement que en el Pla director de sanejament de Catalunya n'hi ha una lleu referència, i hagués valgut la pena que aquest document tan important, doncs, per al país, hi fes una referència molt més àmplia. Però, al marge d'això, el que considerem imprescindible és la redacció i l'aplicació d'aquest Pla, per la incidència i la importància que té.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. M'ha sorprès un xic aquesta individualització del gènere *sus scrofa*, en individus; no sé si hi ha alguna intenció oculta en l'explicació de la senyora Martí, però, bé... Quant al tema de purins, com ella ja ha dit, té ja antecedents, en l'exercici anterior, si més no. Jo recordo que l'any passat li vaig fer una explicació llarguíssima de tots els projectes i plans, i plans pilot que s'havien fet en una sèrie de comarques —si no ho recordo malament, a Osona—..., bé, la senyora Martí, que m'ha fet gestos dient: «sí, apa, el rotllo de sempre»... No li faré el rotllo de sempre, senyora Martí; vostè ja el coneix perfectament. I el que sí que li indicaré de nou..., i vostè crec que alguna referència en deu tenir, perquè algun company seu, si no ho recordo malament, el senyor Joaquim Nadal, ahir, quan parlava de la crítica de l'Administració, parlava —que ho vem comentar— que criticava fins i tot els projectes de llei, que hi ha un projecte de llei —que ell coneix i suposo que vostè coneix— que afecta aquesta matèria. En definitiva, és això: el Departament està elaborant una nova normativa que incidirà en la regulació legal —entre moltes altres coses— dels purins, i, un cop aprovada, si arriba a aprovar-se, ja es fixaran els objectius a assolir en aquest tipus de residus. Per tant, a mig termini rebrà vostè satisfacció quant a l'elaboració i aplicació progressiva —vostè perfectament ho diu— d'un pla de sanejament de purins.

Per tant, mentrestant, a l'espera d'aquesta normativa a presentar a la cambra —esperem que ben aviat—, nosaltres hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 249 ha estat retirada. La 250, la defensarà...?

El Sr. CARNICER: El senyor Madueño.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Madueño, té la paraula. Sospito que en defensarà diverses, no?

El Sr. MADUEÑO: Sí, senyor president. Defensaré la 250, retirar la 251...

El Sr. PRESIDENT: Retirada?

El Sr. MADUEÑO: La 251, retirada.

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. MADUEÑO: Defensaré la 252, 253 i 254.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MADUEÑO: Bé, totes aquestes esmenes fan referència al tema dels espais protegits, i les faig d'aquesta manera perquè és difícil poder defensar un projecte de pressupost alternatiu al tema dels espais protegits, perquè és tanta la dispersió que existeix entre les diferents conselleries que és impossible, pràcticament, presentar una proposta que sigui coherent en aquest aspecte. I això força..., malgrat que el senyor Escudé, doncs, a vegades digui que presentem esmenes que no s'adiuen, que haurien d'estar en un altre lloc, aquestes, crec jo que no es poden fer d'una altra manera, perquè és impossible fer-ho en la resta de pressupost.

Crec que seria necessari —i això s'ha dit moltes vegades des d'aquí— per poder discutir fins i tot aquest pressupost, que existís un organisme que unifiqués la direcció de tots els espais protegits, avui dispersos a Agricultura, a Medi Ambient i a Presidència.

Recentment, s'ha aprovat el Pla d'espais d'interès natural, el PEIN; després de set anys de demanar-lo, afortunadament ja s'aprova, malgrat les grans discrepàncies que hi ha en el contingut, i, això, ja tindrem oportunitat de discutir-les. Però veiem que s'ha passat, s'ha passat de protegir —que hi havia en aquests moments, per als diferents organismes, el 6%—, s'ha passat a protegir el 20% del territori. I la protecció del 20% del territori es fa en un moment en què els pressupostos de la Generalitat ja estaven presentats i pràcticament decidits. I això ens porta a preguntar-nos com es pensa cobrir, amb pressupost nou, aquesta important diferència que hi ha entre el que estava protegit, que és el 6%, i el 20%. Si no hi ha una aportació nova de pressupost, una aportació nova de diners, estem fent allò que jo crec que no s'hauria de fer i que jo ja denunciava en l'última sessió del Parlament, quan deia que, si anàvem a aprovar el PEIN sense diners nous, més valia no aprovar-lo, perquè podíem, més que protegir, fins i tot carregar-nos aquests espais que pretenem, amb bona intenció, doncs, protegir. Per què? Perquè hem de veure que, si estem intentant protegir les zones de més valor ecològic de Catalunya, si no hi ha una suficient dotació econòmica, realment, no sé què volem dir amb això de protegir les zones de més valor ecològic, perquè llavors la resta del territori, si no hi destinem el pressupost suficient, com estarem, allò, protegint-lo, no?

I, és clar, un queda astorat en veure que diuen que s'hi destinaran —això es diu a la premsa— 2.156 milions de pessetes del PEIN. La veritat és que jo no sé si és amb aquesta característica de crèdits ampliables que ens parlaven de l'EAJA, l'altre dia, que possiblement surti una cosa nova; doncs, possiblement, això de l'EAJA vagi cap al PEIN, no? Però és que, la veritat, jo ho dubto, que sigui per aquí, i, per tant, és clar, com que hi ha aquest marasme en el tema de la gestió, en el tema dels espais protegits, és raonable que es pugui dir això, perquè és difícil,

després, de trobar on són aquestes partides, on són aquests 2.156 milions de pessetes?

I, és clar, quan un analitza els pressupostos i veu que en la Direcció General del Medi Natural, d'Agricultura, és evident que ha fet un gran esforç, aquest any, d'inversió: ha passat de 170 milions de pessetes a 418, és a dir, ha duplicat pràcticament la inversió, però, paral·lelament, la Direcció General duplicada que hi ha a Medi Ambient, que es diu del Patrimoni Natural, ha reduït de 200 milions de pessetes el seu pressupost, l'any que es vol aplicar el PEIN, la Direcció General del Medi Natural redueix 200 milions de pessetes el seu pressupost; d'on sortiran, llavors, aquests 2.156 milions de pessetes? Ja els ho preguntarem —si ara no ens responen—, ja els ho preguntarem oficialment, per escrit —i jo suposo que la resposta vindrà algun dia—: d'on surten? Perquè voldríem saber-ho per poder, realment, recolzar aquesta iniciativa, malgrat que és petita, no?

I, llavors, és clar, les nostres esmenes van en la direcció de dir: escoltin, estem intentant protegir les zones de més valor ecològic de Catalunya. Per tant, aquelles zones que podríem considerar que són els signes d'identitat del nostre país, perquè són les de més valor ecològic, i en aquells signes d'identitat —que n'hi ha d'altres—, doncs, ens gastem en alguns molts diners. I estan potser ben gastats; possiblement, s'hauria de vigilar una mica més en alguns d'aquests que ens gastem bastants diners, com pot ser la Corporació de Ràdio i Televisió, que ens gastem 36.000 milions de pessetes de pressupost, encara que vénen d'altres llocs... Per què a les zones de més valor ecològic, que són un dels signes d'identitat de Catalunya, no sabem ni el pressupost que se'ls destina?

I d'aquí ve que nosaltres diguem que no es pot continuar —com deia Ramon Folch— dedicant uns pressupostos ridículs per protegir les zones de més valor ecològic de Catalunya. Perquè, entre altres coses, molts ciutadans que viuen en aquestes zones, quan vegin que el PEIN no serveix per impulsar noves activitats econòmiques —que beneficiïn la protecció dels espais, però que també beneficiïn els ciutadans que viuen en aquestes zones—, possiblement, més que estar a favor del PEIN, poden estar en contra del PEIN. I estarem fent un mal servei al nostre país. I d'aquí que les nostres esmenes plantegen, no números, però sí criteris molt clars. Perquè els números no es poden posar, possiblement per la forma que es fa el pressupost, però les alegacions que vam presentar al PEIN sí que ho deien ben clar: que no es pot, amb els números que he dit, que jo discuteixo bastant, però bé, acceptant-los, no es poden destinar tres-centes pessetes per hectàrea com destinen avui dia —amb els seus números; no amb els nostres—, quan, normalment, qualsevol administració està destinant aproximadament unes vint mil o trenta mil pessetes per hectàrea, si descomptem que al Collserola destina 93.000 pessetes/hectàrea. És a dir, xifres que poden ser potser molt elevades en alguns llocs, però no poden ser tan ridícules en el nostre pressupost, perquè estem fent mal a un dels signes d'identitat del nostre país.

I d'aquí que nosaltres demanem —demanem— que reconsiderin el fet de no només fer plans, com pot ser el PEIN, que era necessari, de cara al paper, per fer un mapa on situem els espais verds, colorats verds, perquè correm el risc, d'aquí a un temps, que aquest mapa, en lloc de verd, sigui vermell; és a dir que llocs que ara estan més o menys amb una gran qualitat els tinguem deteriorats. Per tant, hem de fer un gran esforç, i no és un

esforç només per tenir uns espais, allò..., com a reserves, eh?, reserves d'indi, sinó que són espais integrats en el territori i que, per tant, han de servir per impulsar activitats econòmiques, d'acord amb l'interès de la protecció. I les nostres esmenes —ho torno a dir— fan dues coses; una, dir: hem de dedicar uns recursos als espais ja protegits, hem de dedicar uns recursos per potenciar activitats econòmiques que beneficiïn els ciutadans d'aquelles zones, perquè vegin els espais com a coses pròpies, i, després, no es pot fer un pla d'espais, sense recursos, perquè sense recursos més valia no fer aquest Pla d'espais. I ho hem dit i ho direm, i, potser, aquí alguns diguin: «Oh!, vostès demanen durant set anys aquest Pla d'espais, i ara que el tenen no el volen.» No és això; sempre hem dit el mateix: volem un pla d'espais que protegeixi el nostre territori, que conservi un dels signes d'identitat del nostre país, però amb recursos econòmics. I si demanem 10.000 o 20.000 milions de pessetes, poden dir: «oh!, quina quantitat més elevada»; quina importància donen vostès als espais naturals en relació amb la importància que donen a una cosa tan important com són els nostres mitjans de comunicació en la nostra llengua per potenciar un signe d'identitat com és el nostre idioma, com és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió? És que és menys important protegir els nostres espais de més valor ecològic, que tenen el gran signe d'identitat del nostre país? Bé, vostès sabran per què opten per una línia i s'obliden de l'altra. Jo els faria reconsiderar que les nostres esmenes van en una línia oberta, no van en una línia tancada d'unes xifres concretes, però sí que apunten una alternativa de com s'haurien de protegir els espais i no com s'està fent en aquests moments.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquí hi ha un conjunt d'esmenes que fan referència a qüestions de parcs naturals i del PEIN. Aleshores, jo voldria comentar que el senyor Madueño no s'ha pogut abstenir de fer comentaris sobre l'EAJA; ja sé que és un dels *leitmotiv* de la seva vida política... (*Remor de veus.*) Tangencialment..., jo també, tangencialment, li diré: és clar, potser vostè el dia que vam comentar aquest tema, si no ho recordo malament, amb la senyora Barenys, a l'esmena 58, d'un crèdit ampliable, jo li vaig explicar, em sembla recordar que a la senyora Barenys, que la destinació d'aquests recursos addicionals de l'EAJA va per als centres de dia, no van, efectivament, per als espais naturals. Per tant, resol el tema.

Concretant les esmenes que vostè ha defensat, o que el senyor diputat socialista, senyor Madueño, ha defensat, senyores i senyors diputats, les anirem comentant una darrere l'altra.

Pel que fa referència a l'esmena 250, quan parla dels actuals parcs naturals, que demana que hi hagi unes partides, la resposta és evident: aquestes partides ja hi figuren, ja existeixen. Aquestes figuren en la Direcció General del Medi Ambient i li donaré el text exacte de les partides pressupostàries: la 10.04.221.089, «Funcionament de parcs naturals»; la 10.04.667.02/3, «Parcs i espais naturals»; la 10.04.673.01/7, «Indemnitzacions per danys i perjudicis en espais protegits», i, finalment, la 10.04.761.01/9, «Subvencions a corporacions locals per afavorir les comunitats rurals en àrees naturals protegides». A part d'aquestes partides específiques, com és lògic, en partides més genèriques del Departament doncs també hi ha figures

pressupostàries relacionades amb els parcs naturals. Per exemple, en l'apartat de vehicles, lògicament un vehicle que vagi destinat a un parc natural figura aquí.

D'acord, senyor Madueño, poden ser xifres insatisfactòries, almenys al seu entendre, però, és clar, aquí no demana que siguin més grans, sinó que digui que s'habilitaran partides; les partides hi són i estan habilitades. És clar, aleshores, el que evidentment no podem acceptar..., ja vostè, doncs, que no era present quan vam discutir aquest reguitzell, aquest conjunt de cinquanta i tantes esmenes a l'article 6, doncs, és el que vostè a continuació hi afegeix, tir en el que ja vam debatre, torna a sortir el tema que diu vostè, que «aquestes partides es consideraran ampliables en funció dels programes que s'aprovin.» Això, evidentment, ja vam explicar del dret i del revés per què no podríem admetre el caràcter d'aquelles i, per tant, ara, per afegitó, d'aquestes partides específiques.

Per a l'esmena 251, el Departament... (*Remor de veus.*) Ah!, perdó, sí, sí, té raó, que n'he pres nota. No, és millor que no la contesti, senyor Martí Carnicer, en interès mutu.

L'esmena 252, que torna a insistir en el tema del Programa de desenvolupament econòmic de les àrees protegides i els municipis de la zona d'influència dels parcs, li haig de dir, senyor Madueño, que tot això ja s'inclou plenament a l'apartat dels programes i actuacions i foment de millores socio-econòmiques, que figura al punt 2.2 del Programa de desenvolupament del PEIN. Vostè ha dit: «bé, finalment s'ha aprovat el PEIN»; efectivament, el dia 14 s'ha aprovat i espero que aviat sortirà i amb totes les dificultats lògiques d'un inici d'un exercici, com sabem, de màxima austeritat, com és el nostre, per a l'any 93, confiem que doni mínimament, almenys, satisfacció a tothom, aquest desenvolupament. Però voldria dir una cosa, que és una filosofia —potser vostè no hi estarà d'acord; per algunes manifestacions que ha fet em sembla que no hi estarà d'acord— que és que el PEIN, entenc, no és ni una cosa a part ni és una frontera, per tant, les partides destinades a activitats d'aquest tipus no és intenció del Departament dir que si és PEIN va a una partida i si és d'altre tipus va a una altra partida. Les actuacions són del Departament i les actuacions són per a activitats i no en funció d'aquesta classificació.

Per tant, continuant, i ja ho anirem desplegant i descabellant en el debat, però vostè difícilment veurà, si continua aquesta política que li explico, unes partides desglossades exclusivament de PEIN, com si fos un món a part de la resta del món de l'agricultura, ramaderia i pesca de casa nostra. (*Remor de veus.*)

Bé, per això dic que ja m'imaginava que aniria per aquí, però jo també amb tota franquesa li explico quina és la política, ja li dic que no se'n sorprengui que es continuï per aquí. I per això, per exemple, a l'esmena 253, doncs, ja es diu que..., és clar, vostè diu: «és que s'ha aprovat ara»; sí, efectivament, es va aprovar el dilluns; el Decret portarà data del 14 de desembre, del mes que som, però el Departament d'Agricultura tenia ja la previsió des de feia molt de temps d'això, i per això en les partides, concretament, a la Direcció General de Medi Ambient del Departament ja hi ha dotacions de cara a això, però —hi insisteixo— no dotacions diferenciades, sinó perquè formen part de l'actuació global d'aquesta Direcció General del Departament.

I, finalment, pel que fa a l'esmena... Ah, bé, a l'esmena 252 també s'hi feia l'afegitó, que ja he comentat prèviament, de de-

manar que les partides fossin ampliables i, per tant, la negativa continua en peu.

I, finalment, per a l'esmena 254, tornar a insistir que en el punt 2.2 del programa de desenvolupament del PEIN..., és clar, ara jo li demano, senyor Madueño, la fe del carboner. Jo a vostè li explico una cosa a la qual vostè, probablement, no ha tingut accés, ja en tindrà ocasió —m'ho imagino— quan tot això es tiri endavant, però concretament hi ha un volum, el volum cinquè d'aquest programa de desenvolupament, que ja preveu l'aplicació de beneficis comunitaris, l'establiment de contractes i convenis de conservació, actuacions en àrees forestals amb risc de degradació, estudis de pacte ambiental, ajuts prioritaris, programes d'actuacions de foment i millora socio-econòmiques, i redacció, concretament —vostè no ho demana, però li explico el que hi ha—, d'un pla pilot, precisament per a l'àrea del Pallars Sobirà.

Per tant, doncs, per tot aquest motiu d'explicacions, senyor Madueño, no s'estranyi que el nostre vot sigui negatiu a l'adopció d'aquestes esmenes que vostè acaba de defensar.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 255.

El Sr. CARNICER: Serà defensada per la senyora Dolors Torrent, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Dolors Torrent té la paraula. Quines defensa?

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president, agruparé les esmenes números 255, 256, 257, 258 i 325.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: Aquestes esmenes que he agrupat constitueixen un paquet orientat a cobrir mancances de la ciutat de Barcelona en temes de competència del Govern de la Generalitat. Fan referència a necessitats de barris de Barcelona, dels barris de la capital de Catalunya. Voldríem que fossin resoltes favorablement, i les portem al Parlament perquè, com he dit, depèn del Govern de la Generalitat que puguin ésser esmenades les mancances que tot seguit explicaré.

Primer voldria dir un principi: l'equilibri territorial de Catalunya depèn de la política que facin les diferents administracions, però, en darrera instància, depèn del Govern de la Generalitat. Altres companys han intervingut en aquesta direcció i altres companys i companyes seguiran insistint-hi al llarg del debat dels pressupostos, per tal de millorar la qualitat de vida dels ciutadans de Barcelona. Reclamem la seva atenció per garantir els serveis bàsics per a tots els ciutadans de Barcelona, i el conjunt d'aquestes esmenes van en aquesta direcció.

La número 255 fa referència a equipaments; es demana la construcció de dos CAP, un al barri barceloní de Trinitat Nova, en concret, al carrer Chafarinas —i ho aclareixo al senyor Escudé perquè sàpiga en concret el CAP que demanem—, també del districte barceloní de Nou Barris. Com que no m'escoltava, li ho repetiré. M'escoltava? (Pausa.) Doncs, un CAP al barri barceloní de Trinitat Nova, i en concret al carrer Chafarinas. L'altre al districte de Sant Martí, també li diré el carrer, al passeig de Maragall, xamfrà Pare Claret. I també li vull dir al senyor Escudé que, en ambdós casos, el Govern de la Generalitat disposa dels terrenys cedits per l'Ajuntament de Barcelona.

I, a més a més, vull aclarir el següent: ho presentem com a esmena a l'article pel següent. Comencem a estar cansats que el

Govern, en els diferents pressupostos d'anys enrere, promet en el Pla d'inversions un seguit de CAP, alguns dels quals mai s'han arribat a concretar, mai s'han construït. Creiem que, si s'admet en l'articulat, pot tenir un major compromís de compliment.

Les esmenes números 256 i 257 fan referència a problemes d'habitatge, i ja veuran que són ben coneguts per vostès. Es tracta..., demanem la construcció, dins d'aquest any, de les conegudes «Vivendes» del Governador, al districte barceloní de Nou Barris, i la segona fa referència a la rehabilitació i construcció dels habitatges afectats pel que es coneix popularment com a aluminosi, del barri també del districte barceloní de Nou Barris, el barri del Turó de la Peira. En ambdós casos no crec que hagi d'apel·lar la sensibilitat dels diputats i diputades; hom ja suposa que la tenim sobre aquests temes. Els diré que en el cas dels habitatges anomenats «Vivendes» del Governador, que la superfície actual dels habitatges és entre 22 i 27 metres quadrats. Sé, conec, que s'iniciarà d'immediat, perquè els terrenys..., també vull clarificar una qüestió, per si de cas al senyor Escudé se li acut dir-me que estan pendants de l'Ajuntament, que l'Ajuntament cedeixi els terrenys; doncs, bé, per a les «Vivendes» del Governador no es necessiten altres terrenys, i li ho explicaré. A les «Vivendes» del Governador sí que es necessiten altres terrenys que ha cedit l'Ajuntament per fer-ne 14, però les «Vivendes» del Governador es fan en el mateix bloc, lloc on hi ha els edificis actuals. I vostè em pot dir: «home, però amb 22 metres quadrats, o entre 22 i 27 metres quadrats com es poden construir els nous habitatges?» Doncs, bé, hi ha molts espais morts, a més hi ha rentadors comunitaris, els pisos seran de més alçada; evidentment, es pot construir. Allí, el que cal és que el Govern de la Generalitat, a part de dedicar-hi aquesta partida de 152 milions que la dedica en l'estat d'inversions, en aquests pressupostos n'hi dediquem molt més, perquè, sap quants habitatges són els Habitatges del Governador? Doncs són 900, i, és clar, amb 152 milions no es pot fer res.

Doncs bé, respecte a aquest tema crec que amb 152 milions el que no es pot fer..., vostè em pot dir, es pot fer la primera fase, però el que crec que aquest tema el que fa és allargar els problemes, és no donar una resposta als habitants, als ciutadans que viuen en aquestes males condicions en habitatges de 22 o 27 metres quadrats.

La segona esmena fa referència als habitatges del Turó de la Peira. Vostès, el Govern, hi dediquen als pressupostos per a l'any 93 una partida de 200 milions. No sabem, tampoc, si per rehabilitar o per a nova construcció. La xifra, clarament, és insuficient.

Vostès saben també que hi ha més o menys uns 5.000 habitatges al barri del Turó de la Peira. Cal, en primer lloc, que es faci un estudi tècnic sobre quines són les necessitats reals, bé sigui rehabilitació, bé sigui nova construcció. La Generalitat només hi dedica dos tècnics, a fer aquests estudis. Conseqüència d'aquest tema: endarreriment del procés i angoixa general en el barri. Jo crec que aquesta és la situació, aquesta és la situació personal dels habitants del Turó de la Peira, aquesta i no una altra. No saben quins seran de rehabilitació i quins seran per construir de nou. Sembla, de tota manera, que ben aviat començarà la construcció de 130 habitatges, d'un total de 370 que ja s'han classificat «de nova construcció». Ja hi ha solars, cedits per l'Ajuntament de Barcelona, i tot seguit —vostès també ho

saben— se cedirà un nou terreny per a uns 160 habitatges més. Amb els 200 milions que vostès hi dediquen, que ja li ho dic, si són per a construcció, no arriben a res, tindran els terrenys, tenen els terrenys, però no hi ha partida pressupostària per a construir. Per tant, el procés s'allarga sense saber quin és el calendari i es perpetua la situació d'angoixa.

Li volia dir un tema, per si de cas vostè també em contesta «que estem pendents de negociacions o que el Ministeri, que a Madrid ens digui, ens doni...» Doncs, bé, referent al tema de la rehabilitació els voldria dir el següent: el Ministeri d'Obres Públiques ha pactat amb el Govern de la Generalitat concedir 200.000 milions a parts iguals per al tema de la rehabilitació dels diferents habitatges arreu de Catalunya afectats pel que es coneix per «patologies estructurals» o el que popularment es coneix pel tema de «l'aluminosi». Ara bé, això exigia que la Generalitat, el Govern de la Generalitat fes un pla d'actuació, perquè el pla d'actuació podia perioditzar, o sigui, fer un calendari, d'actuacions, de quan es farien, de terminis, de quan s'aniria construint, doncs, bé, aquest pla d'actuació està pendent. Per tant, li dic tot això, senyor Escudé, perquè ho tingui present a l'hora que em respongui.

Volia clarificar un tema, a més a més: jo quan he parlat de l'esmena, he dit..., o sigui, l'esmena que figura en el *Butlletí*, l'esmena que figura en el *Butlletí* respecte a les «vivendes» del Turó de la Peira, només parla de «construcció». Això ha estat un error nostre, o sigui, ha estat un error del Partit Socialista. De tota manera jo m'he assabentat que si l'esmena fos aprovada, si jo en la meua argumentació plantejo que no es tracta només de la construcció, sinó també de rehabilitació, l'esmena quedaria aprovada amb aquesta definició. Per tant, aprofito per corregir aquest error del Partit Socialista. Demanem, en definitiva, sensibilitat i prioritització en els criteris polítics en la direcció de corregir aquelles problemàtiques que incideixen en els drets exigibles per tots els ciutadans en tota societat moderna; el dret a un habitatge digne és primordial, senyors de la majoria.

I, per acabar, les esmenes 258 i 325; aquestes esmenes fan referència, bé, a la millora dels accessos o de les instal·lacions del metro de Barcelona, a estacions com Fontana, Sants, Diagonal-Provença, Passeig de Gràcia, o bé a les necessitats de transport públic de barris com Canyelles, a Nou Barris; Ciutat Meridiana, també de Nou Barris; Bon Pastor, del districte de Sant Andreu, i de Zona Franca, que d'això ja ens en parlarà el meu company de Grup, senyor Joan Ferran. Tots aquests barris reclamen que es tinguin presents les seves necessitats de transport. La modalitat de transport públic que se'ls ha de facilitar depèn de l'aprovació de l'informe tècnic del Pla intermodal de transports, que està pendent d'aprovació per part del Govern de la Generalitat. La no-aprovació d'aquest Pla manté aquests barris en la incògnita de si seran escoltades les seves peticions i la sospita que no es prenen les mesures que calen, pendents de l'aprovació d'aquest Pla.

Que serveixin, aquest conjunt d'esmenes, per contribuir, reivindicant políticament que es tinguin presents aquestes necessitats i s'urgeixi —d'urgir, d'urgència— l'aprovació del Pla intermodal de transports, i s'obrin vies per tal de donar sortida a les demandes de la població d'aquests barris, que justament demanen el que necessiten i esperen de qui els representa la sensibilitat traduïda en solucions administratives i econòmiques que els tregui de la incertesa en què se'ls manté.

Moltes gràcies, senyor president, i espero que siguin escoltades les meves peticions.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. De fet, estic una mica trasbalsat amb la intervenció de la senyora Torrent perquè de bell antuvi demanava un CAP, i pensava que demanava el meu cap, senyora Torrent. Després, m'ha semblat entendre que no demanava el meu cap. Aleshores, també per art d'encantament —fa la sensació que hagi llegit les meves respostes— ja m'explica que no li digui el que li pensava dir i que vostè sap que li haig de dir. Per tant, estic una mica trasbalsat. L'única cosa que tinc clara és que aquest error que deia la senyora Torrent sí que és un error, perquè vostès tenien dues esmenes: l'antiga numeració: 267 i 270; vostès en comissió van dir que retiraven aquesta que ara és la 257, que era la 270, i, en canvi..., perdó, que mantindrien aquesta..., millor dit, que deixarien sense efecte l'esmena 267 i no la 270, i ho han fet exactament al revés i és allà on parlava de «construcció». Però, bé, la resposta és idèntica i aquesta no l'ha ensopegat gaire, senyora Torrent; espero.

Bé, en definitiva, aquí tenim un exemple més d'aquesta actuació de reivindicació, de reclamació, que coincideixo —com deia el senyor Nadal aquest matí— que també és una manera de defensar el país, ho hem dit diverses vegades; però és que, fixin-se, senyores i senyors diputats, senyora Torrent, que ja hem arribat a un grau alarmant de defensa del país a nivell micropatriòtic, perquè vostè ja defensa carrers, no comarques o ciutats... Home, m'ha parlat del carrer de les Illes Chafarinas. Per tant, bé, dintre d'aquesta línia general d'oposició que he mantingut, li voldria manifestar a la senyora Torrent que aquest CAP del Passeig Maragall, que em sembla que en una altra terminologia és l'Horta-Guinardó, hi ha prevista una despesa plurianual amb una dotació de 184,3 milions de pessetes.

Quant a l'altre —que ja sé que suscita les ires..., bé, més ben dit, la contrarèplica, d'entrada, de la senyora Torrent—, el tema de la Trinitat Nova, la informació que em dona el Departament és que encara no hi ha cessió de terrenys per part de l'Ajuntament. Vostè deia que sí; bé, tindrem ocasió, suposo, o tindran ocasió amb el Departament de discutir si efectivament hi ha cessió o no hi ha cessió. La informació que a mi em donen és que no hi ha cessió. Bé, en definitiva, en qualsevol cas, per aquests motius nosaltres no acceptaríem aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 256, tota aquesta explicació molt extensa i interessant que ens ha fet vostè sobre els habitatges del Governador, al districte de Nou Barris, és clar, aquí del que parla és que «s'accelerarà» o, més ben dit, demana «que s'acceleri». Aleshores, la resposta que li haig de donar és que la rapidesa —i aquí tornem a topiar amb un tema de terrenys—, és en funció de l'existència de sòl a aportar per l'Ajuntament de Barcelona, que permeti el real·lotjament de part de les famílies afectades en zones alternatives del barri. Vostè, sí, ens ha explicat d'espais morts; és clar, espais morts, què vol dir «espais morts»? Potser des d'una altra perspectiva urbanística diria que aquests són uns espais d'esponjament ciutadà essencials per a la vida comunitària. Bé, en definitiva, l'explicació que se'm dona

és aquesta: que manca aquesta cessió de terrenys perquè permeti el reallotjament en zones alternatives. Per exemple, es necessiten terrenys fora del barri per a uns cent habitatges —almenys aquest és l'estudi tècnic a què té accés o que hi participa el Departament afectat— i, per tant, és imperatiu comptar amb aquests terrenys, que per ara no s'hi compta, i, per tant, poc es podrà accelerar. El calendari previst per a aquest procés de rehabilitació està fet d'acord amb l'Administració de l'Estat, segons un conveni entre el Ministeri d'Obres Públiques i la Generalitat.

Sobre aquest tema ja m'ha dit vostè: «no em parli de Madrid». Bé, no sé si parlaré de Madrid; és clar, bé, jo li parlaria d'una esmena dedicada a aquesta mateixa activitat, presentada pel nostre grup bessó a Madrid, el Grupo Parlamentario Catalán al Congreso de los Diputados, que tinc entès que, malauradament —de 250 milions—, crec que ha estat rebutjada.

Quant a l'esmena del Turó de la Peira, aquí sí que, senyora Torrent, jo crec que, encara que fa poc, vostè hauria pogut veure una disposició publicada en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya* del dia 18 de novembre, el mes passat, al número 1671 hi ha una disposició de data 11 de novembre del 92 que va obrir el termini per a la licitació de la construcció d'exactament 130 habitatges per als veïns sobre l'únic solar cedit fins a la data per l'Ajuntament, per acord del Ple —hi ha un acord del Ple—, però no s'ha materialitzat aquesta cessió. Potser aquella mica de picabaralla, que teníem vostè i jo abans, de si hi havia cessió o no és que potser parteix de la base del principi jurídic d'una cessió nominal, que acabarà sent efectiva, però no s'ha materialitzat. I realment sobre un acord municipal poca construcció s'hi pot fer.

Passant a una altra esmena, bé, aquí tinc unes dades addicionals sobre que, quan es disposi de més terreny, es podrà fer una nova contractació per 370 habitatges, que afecten les illes..., els blocs A i B d'aquesta zona, però, bé, això ja és addicional i, en definitiva, per aquest motiu també votariem, pel que he explicat, votariem en contra de l'adopció d'aquesta esmena.

Pel que fa referència a l'esmena 258, és clar, vostè demana que —com ho diu això?— «realitzarà actuacions necessàries per millorar accessos a unes determinades estacions», i vostè les ha esmentades, i per què aquestes i no unes altres? Home, jo podria coincidir amb vostè que aquesta estació Diagonal-Provença, que quan no vinc a peu des del despatx aquí al Parlament, també la utilitzo, home, em sembla que és una estació normal, però, bé, entrar en aquest terreny de quines estacions s'han de rehabilitar i quines no, quan vostès, com tantes vegades els he tirat en cara, manifesten aquest desig de la programació que hi ha, doncs, el famós PIT en projecte, crec que és molt arriscat, molt lleuger començar ara a especificar via pressupost de la Generalitat quines estacions de metro rehabilitarem i quines no.

Finalment, pel que fa referència a l'esmena 325, l'esmena 325..., ah!, bé, és idèntica. Vostès volen cobrir unes necessitats de transport públic en determinats barris; alguns d'aquests barris..., bé, podríem fer un debat polític sobre alternatives del metro, però em sembla que no és un moment de fer-lo. En tot cas, com en l'esmena anterior, jo la remeto a les necessitats i prioritats que s'han de debatre en la relació del Pla intermodal de transport i, per tant ara és superflu voler anticipar i concretar a través d'una disposició addicional al pressupost. Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup vo-

tarà de forma negativa aquest conjunt de cinc esmenes que ha defensat la senyora Torrent.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 259 i següents. Per defensar-les, té la paraula...

El Sr. CARNICER: Senyor president, la 259 està defensada, segons les meves anotacions, i hauríem de passar a la 268.

El Sr. PRESIDENT: Sí, la 268...

El Sr. CARNICER: Que la defensarà el senyor Riera, el senyor Santiago Riera.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor president. Sense ànim de trasbalsar més el senyor Escudé, no fos cas que se'ns quedi aquí a l'escó garratibat i, per tant, no voldria pas que fos culpable d'una situació com aquesta. De tota manera els trasbalsaments, el senyor Escudé, els porta molt bé, eh?, diguéssim, no?

Senyores diputades, senyors diputats, aquesta esmena la portem de nou al Parlament; em vam parlar ja l'any passat i llavors, en aquella ocasió, l'honorable conseller de Política Territorial, que ens honora amb la seva presència, m'havia dit, en resposta a una pregunta —i ho vam comentar, això, en el Ple aquell dia—, que aquesta reparació i ampliació de la B-142 de Polinyà a Sentmenat pensava actuar-hi, precisament, l'any 92 i 93. Bé, com que el 92 està ja pràcticament a les acaballes i no s'ha començat a fer cap obra en aquesta carretera —el 93 està per començar— no se'ls escapa a vostès que el que voldríem nosaltres era confirmar que al 93 realment s'hi actuï i, per tant, aquesta esmena, doncs, pretén això, precisament —no?—, que l'any 93 s'actuï en aquesta carretera ampliant i reformant el seu ferm, tota vegada que es va fer una primera fase des de Santa Perpètua a Polinyà i va quedar la resta, de Polinyà a Sentmenat, en una situació, doncs, que requereix aquesta actuació ja que el trànsit està augmentat notablement cada dia més, atesa una zona industrial que hi ha a l'entrada de Sentmenat per la qual també demanariem iniciar la primera fase del cinturó de circumvallació per poder entrar directament en aquesta zona industrial i no haver de passar pel mig del poble.

Per això, senyores i senyors diputats, demanaria al senyor Escudé, sense voler-lo trasbalsar més, que ens voti a favor d'aquesta esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Tranquil·litzar el senyor Santi Riera —bon amic, per altra banda—, que no em trasbalsen les seves crítiques, no diré justificades, però sí ben motivades, com sempre, en totes les seves intervencions, i també, a la vegada, espero que el senyor Riera no es trasbalsi quan jo li digui que no res, d'aquesta actuació que demana per al seu poble.

El Departament, almenys la Direcció General afectada..., ja sap vostè que en aquests temes hi pot haver variacions en un sentit o en un altre, però la informació oficiosa, millor dit, oficial que a través de la Direcció General se'm fa arribar és que aquesta iniciació de la primera fase del cinturó de circumvallació de Sentmenat i aquesta reparació d'aquest tros no està previst fer-ho l'any 93.

Moltes gràcies, senyor president.

(Pausa.)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 269?

El Sr. CARNICER: Serà defensada pel senyor Joan Ferran.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Ferran té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Jo sumaria a aquesta esmena, la 269, la 287 i la 320, senyor president.

Aquestes esmenes fan referència a tres barris que envolten la muntanya de Montjuïc: Can Tunis, Zona Franca i Poble-sec, que, com vostès saben, pertanyen al districte de Sants-Montjuïc. Tots vostès saben i han pogut comprovar la gran transformació que ha tingut la ciutat de Barcelona i, concretament, aquest espai de la muntanya de Montjuïc. Al voltant d'aquesta muntanya, contrasta la situació de les tres zones que acabo d'esmentar i per a les quals el nostre Grup ha fet esmenes al respecte.

La primera esmena, l'esmena 269, planteja una necessitat que han vingut reivindicant al llarg de molts anys el moviment veïnal d'aquell barri i també els sindicats i les organitzacions de treballadors que hi han a tota la Zona Franca. L'esmena 269 planteja la necessitat de fer arribar el metro a la Zona Franca; el metro o qualsevol altre tipus de transport d'unes característiques similars, però es demana l'arribada del metro a la Zona Franca.

M'explicaré, senyors diputats i senyores diputades: els veïns de la Zona Franca varen somniar —com era lògic— que la celebració dels Jocs Olímpics, a més de millorar els accessos al seu barri, els enjardinaments, les infraestructures generals, facilitaria la construcció del metro a la Zona Franca; els veïns van tenir, durant una sèrie d'anys, durant una sèrie de temps, el caramel a la boca molta estona, i hi va haver un determinat moment que se'ls en va treure; segurament —i no vull ser mal pensat— se'ls en va treure perquè ningú capitalitzés políticament aquell fet. Jo penso que ara estem en un moment oportú, aprofitant les esportives, podríem dir-ne, de la pau olímpica o de la *pax olímpica*, estem en una situació d'una certa serenitat, i jo crec que fóra bo per a aquest barri barceloní garantir-li des d'aquest Parlament, des d'aquests pressupostos, un bon servei de transport, que evidentment no aniria destinat tan sols a un barri de la Zona Franca —al barri de la Zona Franca i als treballadors de la Zona Franca—, sinó a tot el conjunt de la ciutat; perquè —contradient el senyor Escudé— quan aquí es plantegen qüestions puntuals d'un barri, d'una zona, aquest barri no es pot quedar aïllat; evidentment, representa tota la ciutat i és la ciutat que es comunica amb el barri i el barri que es comunica amb la ciutat. Jo crec que seria una bona situació aquesta, perquè els ciutadans de la Zona Franca recuperessin la credibilitat, en certa forma, en aquelles persones que per no donar satisfacció a l'adversari van condemnar a la distància, a la distància del centre, un nucli important de ciutadans de Barcelona, i van condemnar-ne uns altres a fer servir les seves hores d'oci per als desplaçaments. Seria una bona ocasió, senyores i senyors diputats, per reparar una certa injustícia, per reparar i per donar satisfacció a aquesta reivindicació històrica del moviment veïnal i de milers de treballadors de la Zona Franca.

L'esmena següent, l'esmena 287, fa referència a la rehabilitació social urbanística i econòmica de Ciutat Vella i Poble-sec. És una esmena que sembla repetida, perquè el molt honorable —i company— diputat senyor Armet va defensar molt bé aquí ahir el tema de la Ciutat Vella, però jo voldria fer esment, en concret, al tema del Poble-sec.

Respecte a la rehabilitació del Poble-sec, jo els voldria dir als senyors diputats una cosa: el Poble-sec és una Ciutat Vella en potència; el Poble-sec és un barri amb molta gent gran; és un barri amb serveis deficients; és un barri on hi han moltes cases que no tenen aigua corrent; és un barri amb molts problemes. Però, malgrat això —i no voldria ser alarmista—, crec que és el moment que s'hi és a temps, en aquest barri s'hi és a temps d'intervenir-hi, i, per tant, jo crec que, si l'Administració catalana fos capaç de tenir una política preventiva al respecte, al tema del Poble-sec, s'hi podria arribar a temps i s'hi podria actuar a temps per aturar aquest procés de degradació que pot produir-se en aquest barri. Em consta que l'Ajuntament de Barcelona ho ha començat a fer, que ho fa, però tots vostès saben que no n'hi ha prou, que la Generalitat ha de col·laborar també per evitar situacions irreversibles.

I, per acabar, senyores i senyors diputats, l'esmena 320 fa referència a la recuperació de Can Tunis. Can Tunis ja és un barri degradat, en aquests moments; hi han problemes greus de salubritat; hi han problemes greus per la proximitat de les «vivendes» al cementiri de Can Tunis; és un barri que necessita un pla de reallotjament; i el senyor Escudé segurament em dirà que ja està fet, però jo el que li diré al senyor Escudé és: necessita la posada en marxa d'aquest pla de reallotjament, necessita el compromís concret del Govern de la Generalitat per superar la seva crisi com a barri.

Senyor Escudé, quan ha contestat a la meua companya senyora Torrent dient-li que estàvem fent qüestions puntuals, jo li voldria dir el següent: aquestes problemàtiques apuntades no són puntuals; aquestes esmenes pretenen el reequilibrament de la ciutat, exigeixen una actuació decidida del seu Govern als seus barris —als nostres barris i als seus també; als nostres barris—, que vagi més enllà dels «petits ajuts», entre cometes, repartits per aquell conseller que vostè ens va demanar ahir que no anomenéssim i que jo no anomenaré, senyor Escudé.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Bé, el senyor Ferran ha defensat tres esmenes; la 269 i la 320 fan referència a temes de transport i a temes de metro —més específicament la primera, i l'altra de caràcter general de transports— d'unes zones de la ciutat, i n'ha citat algunes de molt concretes, millor dit, són les que pretén exactament.

El senyor Ferran ha parlat de pau olímpica. És una llàstima que per a molts ciutadans de casa nostra els Jocs Olímpics, tan brillants, que fa molt pocs mesos que es van acabar, s'hagin perdut ja en la llunyania, i de cara al pessimisme que està envaint el país no estaria de més que anéssim pensant tots en el bon resultat d'aquella operació global del país, que ens permetria potser afrontar amb més optimisme —o a alguns els permetria afrontar amb més optimisme— algunes situacions que ens vindran a la vora.

Però, per aquest esperit olímpic —que jo sí que encara intento mantenir— no li diria ni li recordaré —i el senyor Ferran somriu; ja ho coneix— el que li podria dir en tot aquest tema de metros i línies i funiculars i totes aquestes coses..., i la Zona Franca i Nou Barris i aquestes coses... No en parlarem; jo em limitaré a explicar-li el que ha dit abans en algunes intervencions: aquestes dues esmenes pretenen ja identificar, concretar,

mediatitzar aquest famós PIT que està en elaboració, perquè d'aquesta manera potser arribarem a la conclusió entre tots que aquesta prioritat no és tan forta com sembla i que hi ha altres prioritats; esperem l'estudi, el programa, la planificació, i en funció d'això es prendran les decisions dintre d'aquest equilibri —que tots hi estem d'acord— de la ciutat de Barcelona, quins mitjans de transport i quins recorreguts s'han de potenciar més que altres o amb caràcter prioritari.

Per tant, doncs, nosaltres, a l'espera d'aquest treball, d'aquest estudi, d'aquest acord sobre el PIT, no donarem suport a aquesta esmena.

Quant a l'esmena 287, aquesta permeti'm..., sí, senyor Ferran, que és una esmena especial, perquè en certa manera és esmena sobre esmena. Vostè diu «el molt honorable senyor Armet»..., és clar, aquí no parlem d'honorabilitats reals, sinó que parlem de títols, títols protocol·laris; el senyor Armet no és «molt honorable», però jo no perdo les esperances que al llarg de la meua directiva ocupi algun dels dos càrrecs que tenen en aquest país el títol de «molt honorable». Tot arribarà, senyor Armet. *(Rialles.)*

Però, bé, amb el senyor Armet i algun altre diputat del Grup hem comentat —i em sembla que no fa gaire, també; no ho sé, perquè fa tantes hores que parlem, que no sé si era ahir o avui o demà—, d'aquest tema de la Ciutat Vella. Aleshores, és clar, vostè em diu: «no, és que el meu company defensa la Ciutat Vella; jo defenso la Ciutat Vella i el Poble-sec», i encara com no surt un altre ciutadà, perdó, un altre diputat i demana un altre barri. És clar, la Ciutat Vella..., que hi ha un programa, que hi ha unes actuacions contingudes en el primer, interessat, lògicament, per raons de proximitat i d'autoritat sobre el territori, que és l'Ajuntament, i que hi ha uns pactes i uns convenis i uns compromisos i unes operacions, doncs, ara imagini's en aquesta altra zona de la ciutat, que no existeix res de tot això, com podem fer-ho?, com podem fer-ho, a més a més, des de la Generalitat, i —si no ho recordo malament— durant l'any 93? Vull dir, ni la vareta màgica aquella que parlàvem fa un moment, ens permetria fer això.

Per tant, doncs, comprendrà que, tot i compartint la preocupació de vostè, tampoc en aquesta ocasió podem acceptar aquesta esmena número 327, em sembla que era, que vostè..., perdó, 325... No, no; sí, sí...

El Sr. PRESIDENT: La 325 és de Can Tunis.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, sí, és de la senyora Torrent. No, no, és que m'he equivocat de línia. La 320, la 320. Sí, era l'altre barri que jo parlava.

Per tant, votarem en contra, senyor president, també, d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Ferran.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 270; per a la seva defensa...

El Sr. CARNICER: El senyor Manuel Nadal.

El Sr. PRESIDENT: ...té la paraula el senyor Manuel Nadal.

El Sr. MANUEL NADAL: Defensaré les esmenes 270, 274, 275 i 327.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MANUEL NADAL: Bé, aquest conjunt d'esmenes fan referència a un dels temes de política territorial que, d'algun manera, s'estan enfocant amb les diverses lleis que hi ha en aquests moments aprovades, però que encara no han estat resolts. És el problema de l'abastament d'aigua en molts dels

municipis del nostre territori. És a dir, hi ha zones urbanes a Catalunya que encara no tenen resolt el problema de l'abastament d'aigua.

En aquest sentit, jo voldria plantejar —i aquesta és una de les esmenes que aquí apuntem— que hi ha una àmplia zona en el nostre territori molt pròxima a Barcelona, que és el Vallès, que té problemes d'abastament d'aigua en els seus municipis. El fet és que amb la creació de l'Ens d'Abastament d'Aigua es possibilita la creació d'un aqüeducte que comuniqui les aigües procedents del Ter amb les aigües procedents del Llobregat, i que quan això estigui completament realitzat permetrà tenir cabals sobrants per abastar aquesta zona del Vallès que encara no disposa d'aigua.

Però aquest és un problema que no s'ha resolt i que nosaltres volem cridar l'atenció, en aquest Parlament, al Govern, per tal que disposi els cabals —en aquest cas, monetaris— per poder resoldre els problemes d'abastament en aquests municipis del Vallès que encara no tenen aigua, i molt concretament en un municipi que el problema és més greu que a la resta de la comarca, que és el municipi de Sentmenat.

Una segona qüestió que nosaltres volem plantejar també és que aquests problemes d'abastament d'aigua no estan resolts encara en molts municipis de la zona de la costa. Vostès saben que la qualitat d'aigua en els municipis de la costa, en molts casos, encara té una quantitat de sals que fa que, en realitat, el que consumeixen els ciutadans —o que potser no consumeixen, perquè no té qualitat suficient per ser consumida, sinó que només utilitzen per a usos domèstics, sense ser-ne el consum diari— té una quantitat de sals que no fa possible utilitzar aquesta aigua per a aquests usos que dèiem de consum.

Per tant, caldria un pla per resoldre aquests problemes d'abastament en els municipis costaners que s'abasten encara d'aigua amb alt contingut de sals. Hi ha zones de Catalunya en què això s'ha anat resolent; amb la portada d'aigües de l'Ebre cap a la zona de Tarragona, això s'ha anat resolent; però, més cap al nord, entre les comarques de Tarragona i Barcelona, encara hi ha municipis que tenen una qualitat d'aigua que no és la suficient per a aquests usos.

També plantejem tres casos concrets de municipis que no tenen resolt el problema d'abastament: un, a la zona nord de Catalunya, a Portbou; l'altre, més cap al centre, a l'Empordà, a Sant Miquel de Fluvià —encara a la zona nord, però a l'Empordà, vull dir en zones interiors de Catalunya—, i, finalment, a Osona, a la comarca d'Osona, el municipi de Vic, la zona sud, doncs, té problemes d'abastament. Són tres casos puntuals, d'aquests que el senyor Escudé considera que això ha de formar part de la programació, però, precisament, a base d'assenyalar-los que hi ha aquest problema, esperem que vostès l'incorporin a la programació del Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Nadal. Tom en contra? (Pausa.) El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. La primera esmena que ha defensat el senyor Nadal és un prec al Departament de Política Territorial; les altres són a la Junta d'Aigües. De fet, la resposta ve a ser idèntica, però diferenciem-la, encara que només sigui formalment. És clar, en les obres que ha d'efectuar el Departament durant l'any 93 —ni tan sols iniciar, ja les ha de fer íntegres l'any 93—, són —recordo el text—: «Resoldre la problemàtica d'abastament de tots els municipis del

Vallès que són deficitaris en aquest recurs, i, molt especialment, el de Sentmenat.» (Pausa.) Com és això, senyor Riera, aquesta intromissió de territoris? Bé, broma a part, senyor Nadal, senyor Riera, m'acceptaran que és una dificultat molt considerable incorporar una clàusula tan mirífica com aquesta en un pressupost d'un organisme com la Generalitat, sense cap altra base que aquesta de dir: «la necessitat de l'abastament..., tots», quins són tots? Aleshores, qui ens dirà quins són aquests, i qui és que calibrarà quins són els que tenen problemàtica d'abastament? Vostè, senyor Nadal, ha citat uns casos concrets, però no precisament en aquesta esmena.

Per tant, doncs, està molt bé, comparteixo i agraeixo aquest estímul, que vostè mateix indica que és, en certa manera, el motiu de fons d'aquestes esmenes, de cridar l'atenció al Departament, per al cas —que no suposo que sigui així— que no hagi també detectat aquestes deficiències, però, com a text formal a incorporar en els pressupostos de la Generalitat, no ens sembla vàlid.

Quant als altres, són, doncs, peticions a la Junta de Sanejament, que també dintre de l'any 93 es facin obres a uns municipis concrets que apareixen a les esmenes 274, 275 i 327. Bé, per dir una resposta lleugerament diferent de l'anterior —en el fons és idèntica—, només recordar-li que, és clar, només es poden incloure en les actuacions de la Junta de Sanejament, que té una mecànica i té una normativa legal sobre el seu funcionament, obres que tinguin projecte aprovat, terrenys disponibles i recursos, tant de la Generalitat com dels ajuntaments. Per tant, doncs, sense l'acreditament del compliment de tot aquest requitzell de situacions d'aquests municipis amb totes aquestes característiques, òbviament, no té virtualitat l'aprovació d'aquestes disposicions addicionals. En tot cas, se m'informa que la Junta de Sanejament ha nomenat ja una comissió de seguiment mixta, amb entitats locals, de tota aquesta problemàtica, i potser aquesta comissió és el lloc on plantejar aquesta reivindicació.

En tot cas, per aquests motius de falta de concreció i d'enquadrament... (*remor de veus*), no, excessiva concreció, senyor Riera, quant a la zona geogràfica, al municipi afectat, ara, la valoració de la necessitat dels terrenys disponibles, de la col·laboració —que se suposa que serà entusiasta— de l'ajuntament corresponent, també en la part que he comentat, d'aportació econòmica, etcètera...

El Sr. PRESIDENT: És el senyor Nadal el seu interlocutor, en aquest cas, eh?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, perdoni'm, senyor president, té tota la raó. És que el senyor Nadal està una mica hieràtic, aquesta tarda, i el senyor Riera, en canvi, doncs, estava molt expressivament donant-me instruccions contràries a les meves explicacions. Dispensi'm, de nou, senyor president, però, bé, en definitiva...

El Sr. PRESIDENT: És el llenguatge de signes, que va penetrant en aquest Parlament. (*Remor de veus.*)

El Sr. ESCUDÉ: Sí, per això jo parlava abans, fa molta estona, que el progrés tècnic un dia ens farà un diari de sessions àudio-visual, i aleshores tindrem aquell debat que deia amb la senyora Martí.

(*Remor de veus.*)

Bé, en tot cas, senyor president, per aquests motius, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquestes quatre esmenes que ens ha defensat el diputat senyor Nadal.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 276...

El Sr. CARNICER: No, la 276 està defensada ja, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Ho celebro.

El Sr. CARNICER: ...i, per satisfer les peticions del senyor Escudé, a continuació la senyora Rosa Martí, que defensarà la 277.

El Sr. PRESIDENT: 277.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, em sembla que no està defensada la 276, tampoc.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència no en té...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Però la defensaré, eh?

El Sr. PRESIDENT: No s'espanta per res, vostè, eh?

La Sra. MARTÍ I CONILL: No. Per què? No cal. Jo sempre he dit que de por no en tenia. De vergonya, sí; però de por, no. (*Rialles i remor de veus.*)

Crec que agruparé, senyor president, per satisfer-lo a vostè, també...

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

La Sra. MARTÍ I CONILL: ...l'empresa..., ai! (*rialles*), l'esmena 276, la 277, 278, 314, i també la 313, l'agruparé perquè està lleugerament relacionada amb aquestes esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Totes les quatre esmenes que he anunciat al començament tenen un redactat molt semblant, i tenen com a objectiu aconseguir que per part del Govern durant l'any que ve s'aconsegueixi el sanejament integral dels següents rius: del Foix, de la Muga, de la Tordera, del Besòs, del Llobregat i del Francolí. Evidentment, és un nombre molt important de rius, pràcticament un gran nombre dels que existeixen a Catalunya. Són unes esmenes d'un contingut econòmicament important, però m'agradaria recordar als senyors de la majoria que aquesta és una feina que ja hauria d'estar feta en aquest país, que aquest Govern ja hauria d'haver resolt el sanejament d'aquests rius. Per tant, que ho hàgim integrat i que les proposem com a esmenes noves no fa més que recordar-los uns deures que no han fet, perquè el Pla de sanejament s'acabava el 92, i aquests rius havien de tenir totes les inversions fetes, totes les obres fetes, havien d'estar sanejats i no ho estan. Jo sé que és possible que el senyor Escudé en la rèplica em digui: «Senyora Martí, vostè vol que ho arreglem tot en un any.» No, no, escolti, és que han tingut molts anys per arreglar-ho; aquest any haurien de fer només l'*affinamento*, però com que no podem fer l'*affinamento* perquè encara hem de passar l'escombra de bruc en aquests rius, doncs, escolti, fem-ho tot, perquè són uns deures que vostès encara tenen per fer.

Abans m'ha dit el senyor Escudé que en el tema de purins estaven fent projectes, lleis, projectes, previsions i més projectes; a mi tampoc m'agradaria que em digués que aquí segueixen també fent projectes i propostes, perquè jo crec que aquest Govern ha de deixar de parlar un dia dels contenidors i parlar dels continguts, ha de deixar de parlar dels contenidors, és a dir, dels marcs, i parlar dels continguts, d'una vegada.

Nosaltres presentem tot aquest conjunt d'esmenes. En qualsevol cas, senyor Escudé, li acceptaria, si no es poden votar totes favorablement, pel problema que segurament vostè exposarà, que tot no es pot fer en un any, doncs, almenys, voti'n alguna a favor, perquè suposo que sí que podrem arribar a

aconseguir tenir, almenys, un riu modèlic a Catalunya, per ensenyar quan ens visitin, primer, per a tranquil·litat nostra, i després per ensenyar quin és l'objectiu que volem aconseguir en la resta dels rius. No estaria gens malament. A més a més, aquesta és una petició que reiteradament alguna vegada ha fet el president de la Generalitat als seus propis consellers: «Sanegi'm un riu, senyor conseller» —li deia una vegada a un conseller—, «perquè el tinguem com a mostra i després veiem el que hàgim de fer amb els altres, i ho puguem explicar, doncs, a tot Catalunya.»

I l'esmena número 313 és una esmena que va paral·lela amb la del sanejament dels rius, i que proposa que s'elabori un pla de neteja de sòlids de les lleres i dels marges dels rius. Jo crec que aquesta és una esmena que, a més a més, econòmicament, es diferencia de les altres, aquesta, econòmicament, és amb un pressupost molt baix, i que tindria un doble efecte molt important si s'aprovés l'esmena i s'apliqués, perquè permetria que, si es recollissin els sòlids i les deixalles que hi ha als marges dels rius —sobretot en la part baixa—, aconseguiríem, primer, una solució estètica als nostres rius, i, en segon lloc, aconseguiríem que aquesta quantitat important de residus anés a parar al mar, després estigués per les nostres platges per allà escampadet, i ens costés molts més diners treure-ho de les platges i de l'aigua, quan s'ha portat a mar, que no pas ens costaria si realment es fes un projecte i un pla de recollida abans. Em sembla que aquesta esmena, econòmicament, repeteixo, és poc important, i tindria una repercussió i uns efectes al paisatge i als rius del nostre país molt importants.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra? (Pausa.) Senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, moltes gràcies, senyor president. Pel que fa referència a l'esmena darrera que ha defensat la senyora Martí amb la seva energia habitual, l'esmena 313, m'informa el departament corresponent que aquestes actuacions ja es preveuen en el Projecte de llei de pressupostos. (Pausa.) Bé, la senyora Martí diu que totes no. Em creuria que gairebé totes, senyora Martí? Tampoc? Bé, doncs, la majoria. (Remor de veus.)

En tot cas, em sembla que dintre de les possibilitats de les previsions pressupostàries que acostuma a demanar vostè en aquestes disposicions addicionals, doncs, sí que efectivament es fa, perquè realment no es pot fer tot en un any, i encara que fossin certes —que no ho són— aquestes afirmacions que fa vostè que no s'ha fet res durant una pila d'anys.

La resta d'esmenes són totes idèntiques: l'únic que canvia és el nom del riu. I jo tinc una satisfacció: que la defensa que ha fet la senyora Martí d'aquestes esmenes em permet fer una rectificació a una intervenció anterior meua, perquè el senyor Nadal ha tingut l'amabilitat, *sotto voce*, d'indicar-me la meua ignorància o error que, pel que sembla, sense adonar-me'n, a cada moment anava parlant de la Junta de Sanejament, i era la Junta d'Aigües, a les esmenes del senyor Nadal. I ara sí, per això, ara sí que parlem de la Junta de Sanejament.

Bé, en tot cas, tots i cadascun d'aquests rius estan programats, estan previstos. Vostès coneixen, almenys a nivell de programació —en això no es podran queixar—, la tasca gegantina que ha estat portant a terme l'honorable conseller de Medi Ambient, de les previsions concretes, i, només a tall d'exemple, en el primer se m'ha donat la referència concreta: en el riu Foix,

que és el que vostè ha tingut especial interès a defensar, doncs, la Junta de Sanejament, en les seves previsions pressupostàries ja inclou les actuacions corresponents a aquest riu, i això està precisament aprovat —dels altres no conec les dates; d'aquest, li puc dir—, la del riu Foix està aprovada pel Consell de Direcció de la Junta el dia 1 de novembre d'enguany —i espero que no em digui que va ser a conseqüència de l'esmena presentada pel Grup Socialista—, com a objectius del Pla de Sanejament de la zona A, precisament per a l'any 93.

Bé, en definitiva, comprendrà que la nostra posició en aquest conjunt d'esmenes de sanejament serà adversa, i, per tant, així ho anuncio.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Senyor Martí Carnicer, continuï subordenant el debat.

El Sr. CARNICER: El senyor Madueño és el que defensarà l'esmena que segueix, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Madueño té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. Per defensar la 280 i la 281. Es refereixen aquestes esmenes al tema dels residus industrials, que fa uns dies vam tenir ocasió de discutir àmpliament en aquest Parlament, i nosaltres plantejàvem, al seu moment, que hi havia tota una sèrie de qüestions que s'haurien de resoldre, i ara és el moment de plantejar-les amb claredat, és a dir, el moment de fer els pressupostos per veure si el que fem simplement és un discurs que estem plantejant amb seriositat el tema dels residus industrials, o realment ens estem plantejant solucions concretes, i és l'esperit d'aquestes dues esmenes, és a dir, el tema dels residus industrials necessita que ens plantejem amb profunditat el que es diu el programa de «les tres erres», és a dir, reduir la producció, reciclar i reutilitzar els residus industrials per fer una política progressista en el tema dels residus industrials, però és evident que amb això sol no basta. Hem de fer el que diu també la legislació que tenim aprovada, que és el que hem de fer amb el que queda després de fer tot això, i és que queden uns residus que s'han de tractar correctament, i fer el possible per aconseguir la seva eliminació.

I és per això que la nostra proposta és que si bé la Llei de mesures urgents que es va aprovar en aquest Parlament plantejava que les infraestructures s'havien de fer durant cinc anys, han passat dos anys, i, que sapiguem, no existeix cap tipus d'infraestructura —com vaig demostrar a bastament en la meua intervenció en la interpellació passada—, i ens agradaria que, com a mínim, es pogués aprovar que existeix un programa —d'aquests cinc anys, n'han passat dos— per veure com es pensa abordar aquest gravíssim problema, com és la solució dels residus industrials, després d'haver fet el programa de les tres erres de què tant parla el conseller de Medi Ambient. Bé..., tres, quatre o cinc, com vulgui, més val que en facin cinc que tres, però jo ja amb tres em conformaria, senyor Escudé. Però el tema és que crec que cap de les tres «erres». Jo crec que ni un «regular» podríem posar en el tema dels residus industrials, perquè realment no fan gaire cosa. I per això demanem que es faci un programa, un programa concret, per veure quines instal·lacions, quines infraestructures es fan per fer complir el que el Parlament de Catalunya va proposar en aquests cinc anys.

I és evident que no només falta tot això, sinó que falta una cosa que en el nostre país es veu molt clarament. El president

de la Generalitat de vegades ens parla que quan un viatja amb l'helicòpter, doncs, veu fumejar tota una sèrie de residus escampats, que veu els residus escampats i que això s'hauria de vigilar, doncs què millor que fer un pla de vigilància i control dels residus industrials? Perquè després de fer propostes progressistes hi ha d'haver també un programa, un pla de vigilància i control de tot tipus de residus, no només dels residus industrials sinó de tot tipus de residus. I en aquests moments tenim que els diferents organismes de vigilància i de control estan repartits; moltes vegades no existeixen, en aquests moments, per als temes de vigilància i control existeixen diversos cossos, i que fins i tot el senyor conseller de Medi Ambient es va avançar que crearia un cos de vigilants de medi ambient, cosa que no hem vist per enlloc; aquests cossos deuen estar invisibles perquè en aquests moments no els veiem, i per això demanem que hi hagi un pla, un pla i després, en el pla aquest, es contempli la creació del cos que sigui necessari i dels vigilants que siguin necessaris.

Per tant, és l'esperit de les nostres esmenes, que després en l'esmena a la totalitat de la Junta de Residus ampliarem més clarament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Madueño mateix s'ha referit a una interpellació que ell mateix va fer a l'honorable conseller de Medi Ambient; jo vaig presenciar, com molts senyores i senyors diputats, aquest debat; almenys, a mi em van plaure molt les explicacions que va donar el senyor conseller i jo creia que això hauria bastat al senyor Madueño per retirar aquestes esmenes, perquè em sembla que s'ajusten plenament. Ara, el senyor Madueño, com ens ha demostrat, «erra que erra», doncs, va insistint i ens en torna a parlar. Jo, per estalviar el temps que tots necessitem per intentar accelerar aquest debat, donaré per produïdes totes les manifestacions que va fer el senyor conseller, però en tot cas sí que dir-li des de la vessant estrictament pressupostària que, pel que fa a l'esmena 280, que parla d'un pla per a la vigilància i control de residus industrials, jo no diré si és un pla satisfactori o no, si és un propòsit que vostè considera que és un pla, però sí que li puc dir que es porten a terme actuacions en aquest camp —i es portaran— d'acord amb les partides pressupostàries que apareixen en el pressupost d'aquest departament.

Per l'altra esmena no demana vostè un pla sinó un programa. Bé, serà considerat programa o no serà considerat programa, però el projecte de pressupost que estem intentant tirar endavant contempla dotacions per un import de 3.280 milions de pessetes per dur a terme un programa de creació d'infraestructures de tractament de residus, i per tant em sembla que amb aquesta explicació comprendrà el senyor Madueño la negativa per part del nostre Grup a acceptar la incorporació al Projecte de llei de pressupostos de les dues esmenes, millor dit, d'aquestes noves disposicions addicionals que hi pretenia introduir.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 285.

El Sr. CARNICER: La senyora Rosa Vandellós.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Vandellós, té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president. Si li sembla bé, ajuntaria la 285 i la 340.

El Sr. PRESIDENT: 340.

La Sra. VANDELLÓS: 340, sí senyor.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. VANDELLÓS: És un tema semblant.

El Sr. PRESIDENT: Em sembla molt bé.

La Sra. VANDELLÓS: Bé, senyor Escudé, fa ja una bona estona que no parlem de coses territorials i, com vostè pot veure, aquestes dues esmenes se ceneixen també..., fan referència a llocs puntuals del territori català. Potser l'explicació caldria cercar-la en el repartiment desequilibrat que, un any més, ha fet el Govern de la Generalitat en el seu pressupost, la qual cosa ens obliga a parlar, un cop també, d'aquells indrets poc afavorits i, fins i tot, oblidats en aquest pressupost.

Tal com ja vàrem manifestar en la presentació d'una interpellació i com a resultes la subsegüent moció que es veurà i votarà durant la celebració d'aquest Ple, queda raonada i ben palesa la nostra voluntat i desig de la creació d'un institut de desenvolupament de les terres de l'Ebre, ja que creiem que és l'eina bàsica de treball i motor de potenciació d'aquest territori, tant pel que fa a les seves infraestructures, que encara manquen i que són moltes, com per la distribució equilibrada de les inversions a realitzar i per la coordinació de les diferents administracions i institucions socials i econòmiques de la zona que intervinguin en aquest procés, bé siguin administracions governamentals o bé siguin administracions comarcals i locals.

La creació d'aquest institut, contemplada en l'esmentada moció i que, segons diu la premsa d'avui, serà anunciada personalment pel president de la Generalitat en els propers dies, ha de comportar també la corresponent partida pressupostària per a donar-li realitat i, sobretot, credibilitat. És per això que hem presentat aquesta esmena d'addició dintre del pressupost de l'any 93; una esmena que permeti obtenir el seu compliment en una part necessària i bàsica del seu contingut, com és el que fa referència al seu finançament. Hi hem inclòs conjuntament l'esmena d'addició que fa referència també implícita a una elaboració d'un pla de desenvolupament del delta que preservi la seva riquesa tant humana com natural, tenint en compte que el delta constitueix una unitat dintre del context de les terres de l'Ebre.

I la nostra voluntat en aquest tema, també, és una continuació dels raonaments ja alludits, en el sentit de dotar la partida pressupostària corresponent per a la seva redacció. Per això creiem que seria bo —bo i a la vegada convenient— que s'acceptessin aquestes dues esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Vandellós. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Les esmenes 285 i 340 tenen una destinació molt concreta; una molt genèrica, la 285, la creació de l'institut de desenvolupament de les terres de l'Ebre; la 340 és molt més específica.

Bé, jo podria dir-li moltes coses, senyora Vandellós, però n'hi diré poques, perquè, com vostè apuntava, hi ha dues mocions que un dia o altre, suposo, dintre d'aquest any natural o quan correspongui, veurem, sobre la interpellació que vostè mateixa, per part del Grup Socialista, i el nostre company —meu company— senyor Marià Curto van presentar al Govern. Jo he vist que aquest és un tema que té molt interès; vostè haurà observat —suposo—, també, que s'han presentat un munt, una pila

d'esmenes a totes i cadascuna de les mocions que, pràcticament, com sap —em sembla que llevat d'una paraula—, són idèntiques. Jo confio que quan arribem a aquest debat d'aquesta moció, doncs, podrem arribar —així és el nostre desig—, no sols vostès i nosaltres sinó també amb el Grup d'Iniciativa i el Grup Popular i crec que també el Grup d'Esquerra, que també hi han presentat esmenes, i fer una cosa conjunta que configuri aquest institut de l'Ebre, doncs, en tota la seva plenitud.

Per tant, a mi em sembla sobrer i, fins i tot, inoportú que ara jo volgués fer amb vostè un debat a nivell d'una esmena d'una disposició addicional al pressupost. Per tant, nosaltres votarem en contra d'això i, aleshores, segons com es configuri aquest institut, serà el moment d'actuar per via pressupostària. Però, avui encara ens sembla que és prematur.

Quant a l'esmena 340, que ja, com deia, és una cosa molt més específica, perquè parla de la preservació del delta de l'Ebre i la regressió de la salinització: aquest és un tema que s'ha debatut diverses vegades en aquest Parlament. Jo recordo el senyor Abelló, que en exercicis anteriors sempre ens plantejava aquesta esmena. Jo li puc dir que les activitats aquestes s'inclouen en un pla, el Pla de desenvolupament equilibrat, actualment en elaboració, i que el pla inclou un apèndix econòmic de valoració dels recursos pressupostaris necessaris per dur terme aquestes actuacions. Per tant, al nostre entendre, caldrà esperar la finalització d'aquest Pla i veure la dotació que pugui obtenir a través d'aquest annex.

En tot cas, ja des d'ara, en aquest moment, hi ha unes partides específiques que, parcialment, es dediquen a aquestes atencions que vostè demana. Concretament, m'informa la Direcció General de Ports que té una sèrie de partides, concretament, la 09.06.660, sobre «Inversions d'obres d'estabilització de l'hemi-delta del nord»; hi han 100 milions de pessetes. I que també la partida 09.06.680, «Estudis i projectes d'estabilització del delta de l'Ebre», hi ha 40 milions de pessetes, i val a dir..., no sé si vostè coneix que respecte a aquest tema concret hi ha una col·laboració —una possible col·laboració, perquè encara està en fase de negociació— amb el MOPU, que podrà aportar també —o així també ho esperem— alguna quantitat.

Per aquest motiu, doncs, també nosaltres ens oposarem a la incorporació d'aquesta disposició addicional, i estem a les resultes —que esperem que siguin positives i reeixim tots a aconseguir un acord— del que puguem obtenir mútuament a través d'aquestes mocions de les quals parlava.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Seguim amb l'esmena 289.

El Sr. CARNICER: La senyora Dolors Torrent, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Dolors Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Senyor president, senyores diputades i senyors diputats, si em permet el president, acumularé l'esmena 289, 292, 293 i 294, que, si bé no són temes comuns, per economia de temps em sembla que és més beneficiós per a tots.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. TORRENT: La 289 i la 294 fan referència a temes d'ensenyament, i la 292 i la 293 a temes de consum.

Començaré per les d'ensenyament. En els pressupostos presentats pel Consell Executiu per a l'any 93 desapareix la partida

d'altres anys que feia referència als equipaments per a centres de formació professional. Es parla de construccions de centres en general, però no hi ha pressupost per dotar-los de mobiliari i equipament; no hi veiem cap lògica política racional a aquest fet. Primer, perquè el Govern sovint parla de la importància de la formació professional; segon, perquè realment la formació professional té importància; tercer, perquè la LOGSE possibilita, amb la nova concepció de la formació professional, que deixi de ser una opció educativa presa com a darrera solució; quart, perquè una bona formació professional té a veure amb la capacitat de la societat per tal de donar sortida professional real al conjunt d'alumnes que fan aquesta opció.

Doncs, bé, no hi ha partida per a formació professional que vagi en aquesta direcció. Els socialistes ho hem parlat molts cops i no entenem per què no és una prioritat dels pressupostos d'ensenyament, del Departament d'Ensenyament. Una bona formació professional té a veure amb els tipus d'ensenyaments que han d'estar vinculats a instruments reals d'aprenentatge que veritablement preparin per al món del treball. Pretenem esmenar amb aquesta disposició addicional el que el Govern sembla que no ha previst. (*Remor de veus.*)

Ja hem manifestat aquí, en aquest Parlament, les previsions que el Departament d'Ensenyament feia en el Mapa escolar de Catalunya distribuït abans de l'estiu; la manca de definició del Departament —ho han manifestat— respecte als objectius i centres per a la formació professional; constatem de nou la manca de planificació econòmica. Massa coincidències per creure que veritablement es vol potenciar la formació professional. Demanem que s'aprovi aquesta disposició perquè permetrà al Govern esmenar aquestes mancances i possibilitarà un major entusiasme del conjunt de la comunitat educativa sobre la formació professional. Si no, creurem que les paraules de lloança que el Govern fa respecte a la formació professional són cortines de fum. (*Persisteix la remor de veus.*)

La segona esmena sobre ensenyament es refereix al que a continuació explicaré. Abans de l'estiu vam formular una pregunta per escrit al Consell Executiu...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Reguant, dissolgui aquesta tertúlia, que és una falta d'atenció a la senyora diputada. (*Pausa.*) Segueixi, segueixi.

La Sra. TORRENT: Deia que abans de l'estiu havíem formulat una pregunta al Consell Executiu perquè ens informés sobre el conjunt de centres educatius que, bé parcialment o bé totalment, impartien les classes en el que es coneix per «caracoles» o mòduls prefabricats. La resposta fou la següent: 82 centres amb alguns serveis amb mòduls prefabricats i 17 centres amb tots els serveis amb mòduls prefabricats. Vàrem esperar els pressupostos presentats pel Govern per a l'any 93 per tal de veure quines eren les previsions del Departament en el pla d'inversions per tal de poder esmenar aquesta fórmula, que nosaltres creiem que té el nom..., més que de mòduls prefabricats, li hauríem de donar el nom de barraquisme escolar. La sorpresa ha estat gran: del conjunt de les xifres esmentades que feien referència a la pregunta que havíem formulat, només 30 figuren en el pla d'inversions, perquè, bé sigui parcialment bé totalment, puguin ser modificades les condicions que els confereixen aquest caràcter de provisionalitat.

No entenem, no comprenem com encara es pugui ensenyar a Catalunya d'aquesta manera. La majoria d'aquestes aules es

troben en el conjunt de les comarques de Barcelona, en especial al Baix Llobregat; també n'hi ha a Girona i Tarragona. Se sumen als desequilibris d'aquestes zones.

Creiem, senyors de la majoria, que és de qui depèn que s'aprovi aquesta esmena addicional, que situacions com aquesta diuen ben poc a favor de Catalunya; diuen ben poc a favor del Govern que té la responsabilitat d'ordenar l'ensenyament arreu del territori; diuen ben poc a favor d'aquesta imatge de modernitat que pretenem donar del nostre país. Més que modernitat és endarreriment, jo diria, àdhuc, semblança amb situacions de països en vies de desenvolupament.

La lectura de les xifres que els he donat al principi, suposo que els farà coincidir amb nosaltres en aquesta percepció. Demanem un esforç al Govern per esmenar aquestes situacions deficitàries, perquè ens gastem molts diners a promocionar la imatge de Catalunya, però estem donant una imatge falsa, desdibuixada.

A Catalunya hi ha encara barraquisme escolar. Cal fer un esforç prioritari per canviar aquesta situació, que ve de lluny, que no és d'ara. El que és incomprensible és que no hi hagi una previsió política clara en aquest sentit. (*Remor de veus.*) I per il·lustrar tot el que els he dit, permetin-me que els llegeixi alguns paràgrafs d'una carta que m'ha estat adreçada pel claustre de l'extensió de batxillerat de Vila-seca - Salou. Entre d'altres coses, diu el següent: «Actualment»... (*Remor de veus. Pausa.*) Demanaria, senyor president —jo crec que això els interessa a molts dels senyors diputats i diputades—, que...

El Sr. PRESIDENT: Té tota la raó, senyora Torrent...

La Sra. TORRENT: Que es fes silenci, perquè ja veuran que és important. Ja li he dit que aquesta carta que m'ha estat adreçada fa referència a una extensió de batxillerat de Vila-seca i Salou. Entre d'altres coses, diu el següent: «Actualment» (*remor de veus*) —sí, llàstima que no hi sigui—, «actualment, al centre hi ha matriculats 434 alumnes. És el sisè any que reclamem que se'ns construeixi un edifici, ja que en la actualitat estem instal·lats en mòduls prefabricats, pràcticament uns enganxats al costat dels altres. De dins l'aula estant, se sent perfectament què passa a l'aula del costat. A l'estiu hi fa una calor insuportable, i a l'hivern, fred. Any rere any s'han anat amuntant els mòduls i reduint-se cada cop més l'espai central, fins al punt que els alumnes d'educació física es veuen obligats a córrer entre els barracons i fora del centre.» Segueix: «Les condicions higiènico-sanitàries no són les més adequades» (*remor de veus*) —no, sí que és interessant, senyor Rigol—: «quan plou s'inunda tot; al voltant del centre és freqüent veure-hi rates ofegades; quan es desratitza el centre, les rates, amagades sota els barracons, hi moren, i amb la calor sentim la pudor insuportable dels seus cossos putrefactes, encara més quan plou; hi ha degotalls en algunes barraques, cosa que és del tot inadmissible.» Segueix: «No hi ha ni vestidors ni dutxes; abans ja hem parlat de quin era el circuit pedestre de l'educació física...» I, ara, això sí que, a l'alcalde, segurament li agradaria que ho digués: «El lloguer i els preus de manteniment d'aquests mòduls prefabricats són desorbitats i totalment prohibitius: cada any, els ajuntaments de Salou i de Vila-seca fan lliurament d'una partida importantíssima en aquest concepte. I, per acabar, cal dir que estem farts que se'ns assegurí constantment, any rere any, que les obres del nou centre estan a punt de començar. Ens sentim, professors, personal no docent, pares i alumnes, enganyats i ignorats.»

Crec que és suficient. Passaré ara als temes de consum. Es tracta de l'esmena número 292 i número 293.

La 292 diu: «El Govern de la Generalitat aplicarà parcialment el crèdit 14.02.680.01 a la configuració d'un pla indicatiu per a la millora de la disciplina de mercat a Catalunya». La 293 diu: «El Govern de la Generalitat complementarà els serveis d'inspecció per tal de portar una eficient vigilància dels serveis i béns destinats als consumidors, així com disposar d'una xarxa de laboratoris suficients per al control de béns i serveis destinats als consumidors, dins de les previsions pressupostàries per a l'any 93».

Molt bé, aquestes dues esmenes pretenen, primer, tenir un pla per millorar la disciplina de mercat a Catalunya, basat en els estudis pertinents dels sectors comercials, turístics i de serveis de Catalunya, a fi i efecte de portar una política global eficient sobre el conjunt del territori, per tal de garantir la vigilància i el control dels béns i dels serveis que s'ofereixen a Catalunya, i garantir-ne, a més, la seva qualitat.

Creiem que això hi manca, a Catalunya. I cal fer-ho tenint present el següent: el volum de població, la tipologia de l'oferta comercial, turística i de serveis existent a cada àmbit geogràfic, la coordinació institucional, especialment amb els ajuntaments de Catalunya, els sectors que s'ofereixen i que intervenen en un àmbit geogràfic concret, mitjans de control disponibles en un àmbit geogràfic concret, tipus de queixes i de reclamacions que s'hi deriven, la inspecció que es garanteix...

Senyors de la majoria, l'afer del clembuterol a Catalunya ha vingut a demostrar que no estem preparats per garantir la qualitat de tot allò que es consumeix. La descoordinació, la manca de mitjans, la insuficient inspecció, la insuficient dotació tècnica i de laboratoris, no cal que els ho recordi, va quedar ben palesa quan parlàvem de l'afer del clembuterol. Afers com el del clembuterol no poden tonar-se a repetir. Cal un esforç de coordinació institucional i un esforç per tal de situar els possibles problemes. Un esforç que garanteixi el control, tant amb xarxa d'inspectors com amb mitjans tècnics, la qual cosa vol dir, també, xarxa de laboratoris equipats.

Considerin aquestes esmenes des d'aquesta òptica. Els consumidors, que som tots, hem de ser cada cop més exigents amb allò que se'ns ofereix, i l'Administració de la Generalitat, garantint el principi de coordinació institucional amb les corporacions locals, en concret amb els ajuntaments, ha d'assegurar que el que se'ns ofereix a tots els nivells —béns, productes, serveis— ens arriba amb les suficients garanties de qualitat i de seguretat. Facin un esforç perquè es garanteixi la inspecció i la xarxa d'infraestructures necessàries perquè això sigui possible.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Agraeixo l'agilitat que ha imprès al debat la senyora Torrent agrupant temes d'ensenyament, d'una banda, i temes de consum, per una altra —i no és ironia, senyor diputat del meu Grup.

La senyora Torrent jo diria que en la llarga explicació que ens ha fet sobre la problemàtica dimanant de la política del Departament d'Ensenyament crec que ha anat bastant més enllà del que són les seves pròpies esmenes. Jo diria que ha fet una crítica més aviat global —si no total, molt important— de l'actuació del Departament d'Ensenyament. Aleshores, jo no voldria

cansar a tots vostès passant revista a totes i cadascuna d'aquestes crítiques que ha fet i, doncs, rebutant-les —almenys des de la nostra òptica, rebutant-les—, perquè, per altra banda, sap la senyora Torrent que un dia o altre tot arriba, en aquest món: un dia o altre arribarem, espero, a les esmenes de totalitat, hi ha una colla d'esmenes de totalitat al Departament d'Ensenyament, i, per tant, preferiria que moltes de les coses que vostè ens ha explicat fossin objecte del debat entre vostè i el meu company senyor Jaume Jané, que és el responsable de portar aquest debat de totalitat. Jo em limitaré a dir, en aquest aspecte estrictament..., estrictament pressupostari, de l'esmena 289 i 294, que, pel que fa a l'esmena 289, aquest pla de modernització —una altra vegada la fixació del pla—, entenem que no cal un pla formal, redactat, sinó que cal una actuació constant i perseverant en aquest terreny, que tots estem d'acord que és necessari, modernitzar els equipaments dels centres. Nosaltres entenem que fa una bona tasca, el Departament d'Ensenyament, i per això el Departament, entre les partides de pressupost previst per a l'any 93, inclou una sèrie de partides per a equipaments d'aquest ordre, que suposo que vostè considerarà que són insuficients, però, bé, en definitiva, com hem dit en alguna altra ocasió, fa alguns minuts, entenem que la panacea de les dificultats no és de fer programes, sinó d'actuar.

Pel que fa a l'esmena 294, aquí sí que ja li faig l'argumentació una mica diferent, perquè aquí sí que existeix un programa: el Departament té elaborat un programa de noves construccions, i d'acord amb aquest programa s'actua —i, evidentment, d'acord amb les disponibilitats econòmiques. Vostè consulti aquest programa, demani informació i, per tant, veurà que existeix i que no cal, doncs, adoptar aquesta disposició addicional que vostè pretén amb l'esmena 294.

Pel que fa a les esmenes que la senyora Torrent ha defensat en relació amb la temàtica del consum, la 292, jo li diria que la dotació corresponent a aquesta partida s'aplica a la realització de campanyes informatives prop dels consumidors i usuaris per tal que coneguin llurs drets. Hi tornem a ser, una altra vegada: aquesta és la realitat, aquesta és la partida, entenem que..., tornar a insistir a transformar això en la panacea d'un pla indicatiu ens sembla innecessari. Sàpiga, senyora Torrent, que aquestes accions d'informació estan estructurades en un programa, que contempla diverses facetes: mitjans de comunicació, edició de guies i opuscles i, fins i tot, una cosa molt concreta i que hi té posades esperances considerables el Departament, que és la difusió del telèfon gratuït del consumidor.

Pel que fa a l'esmena 293, que demana una activitat determinada dels serveis d'inspecció, el Departament considera que els actuals serveis d'inspecció són suficients, tal com demostra el compliment correcte de les campanyes d'inspecció que regularment es van fent, i també ho demostra el fet que s'hagin atès absolutament totes les denúncies formulades.

Vostè també parla de laboratoris, i de cara als laboratoris, si vostè no hi té parat esment, doncs jo li explicaré algun detall més. Els laboratoris, es disposa d'una xarxa suficient, entén el Departament, perquè, per un cantó, per conveni amb l'Institut Nacional del Consumo, la Generalitat té accés al laboratori de Barajas, pel que fa als productes industrials, i al laboratori de Cabriels, pel que fa als productes alimentaris, i, en tot cas, en cas d'emergència, d'urgències, es pot utilitzar el laboratori d'assaigs de Bellaterra. Per tant, entenem que queden cobertes ple-

nament aquestes finalitats que vostè demana que es concretin en aquesta disposició addicional i, en definitiva, també a aquesta esmena 293, com a la resta que vostè acaba de defensar, hi votarem en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

El Sr. CARNICER: El senyor Santiago Riera, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. El senyor Riera, per a l'esmena 296 i les que ell vulgui obsequiar.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies, senyor president. Obsequiarem a la cambra amb una altra esmena, a més a més, que serà la 305. Dues esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Moltes gràcies. Senyores diputades, senyors diputats, la 296 pretén, aquesta esmena, aquesta disposició addicional que pretenem que s'incorpori al text que estem treballant, pretén que una sèrie de partides de crèdits consignats en el Departament d'Indústria i Energia, concretament en el Gabinet del Conseller i Secretaria General, s'apliquin prèvia presentació i aprovació per la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme del Parlament d'un programa d'objectius a assolir pels ens públics beneficiaris d'aquestes subvencions. És a dir, pretén, ni més ni menys, que els 4.651 milions que representen aquests crèdits puguin ser aprovats prèvia presentació i aprovació per part de la Conselleria d'Indústria d'un programa d'objectius en els quals esmerçar aquests diners.

Pensem que són unes partides molt importants, que van a parar totes a les empreses participades de la Generalitat —el Cidem, el Lgain, l'Idiada, l'Institut Català d'Energia, etcètera—, que nosaltres estem sostenint en el Parlament —i segurament tindrem més temps per parlar-ne amb els companys del Grup de Convergència i Unió en el si del debat del Departament d'Indústria—, estem sostenint que aquestes importants partides no tenen la rendibilitat que haurien de tenir en benefici del teixit empresarial de Catalunya. Per això pensem que seria bo que la Comissió d'Indústria pogués discutir, pogués reflexionar, sobre el bon fi i els objectius d'aquestes partides i poder, lògicament, intentar arribar a consensuar un programa d'aplicació d'aquestes importants quantitats.

Aquest és el sentit d'aquesta disposició addicional que pretenem que la cambra l'aprovi.

En segon lloc, i, si em permet, passo ràpidament a l'esmena 305, d'una nova disposició addicional, que diu el següent: «Atesos el creixement del parc de vehicles del país, així com l'escurçament dels períodes d'inspecció tècnica que estan implicant l'aplicació de la normativa de la Comunitat Europea en aquesta matèria, el Consell Executiu presentarà, per a la seva aprovació, a la Comissió d'Indústria i Energia, Comerç i Turisme del Parlament un pla d'ubicació d'estacions d'inspecció tècnica de vehicles, ITV, a portar a terme en un període de dos anys, que amplii la xarxa d'estacions actuals, dins les previsions pressupostàries».

Aquesta proposta d'addició, no l'hauria de presentar realment el meu Grup, i no l'hauria de presentar perquè va ser una de les poques aprovades l'any passat, és a dir, es van aprovar tres, quatre esmenes de grups de l'oposició, una va ser aquesta. Per què la tornem a presentar? Doncs, molt senzillament, senyores i senyors diputats, perquè no se n'ha fet cap cabal d'aquesta votació unànime de la cambra.

El senyor Subirà, malgrat acceptar que aquesta proposta de disposició s'incorporés al pressupost, doncs, que jo sàpiga no ha fet gran cosa per poder-la complir, i la Comissió d'Indústria encara espera que li presenti... Senyor Subirà, potser no sap de què va perquè acaba d'entrar, li ho explico molt breument... *(Pausa.)* Sí?, ho sabia, doncs perdó. Es tracta d'aquest programa de les noves estacions d'ITV que requeria portar a la Comissió d'Indústria per tal de poder-ho discutir i aprovar.

Això és més greu, perquè el conseller d'Indústria, el senyor Subirà, ja no va complir ni les seves pròpies afirmacions quan, en ocasió d'una pregunta en aquest Parlament el 14 de novembre del 91, sobre el tema d'aquestes estacions i parlar-me llavors de la possible ampliació o no d'una estació d'ITV a la comarca del Vallès, va afirmar dient que no es podia fer perquè, primer, i abans que tot, calia fer estacions d'ITV a un radi de cinquanta quilòmetres perquè cada persona pogués tenir a disposició una estació en aquest radi, i va assegurar, deia així mateix: «Senyor president, efectivament el programa d'ITV estableix, en un termini determinat, que hi ha d'haver almenys un ITV o una assistència igual o inferior a cinquanta quilòmetres per a qualsevol ciutat de Catalunya. Aquest és un programa que s'acabarà de complir a principis de l'any que ve» —que era el 92—, «a tot tardar el gener o febrer haurem inaugurat la xarxa d'ITV.» Doncs, bé, encara en queden quatre per inaugurar, segons confirmació del diputat d'Unió Democràtica senyor Pérez-Moreno al conseller d'Indústria, fa pocs dies en ocasió de tornar a parlar també de l'ampliació del Vallès. És a dir, tenim realment dos incompliments: un del mateix conseller a les seves paraules, que al cap d'un any no s'han complert, i l'altre el mateix mandat d'aquest Parlament per a la presentació d'aquest programa, que tampoc s'ha complert.

Pensem que és necessari que això es faci, els escurçaments que ha significat la normativa de la Comunitat del període d'inspecció de vehicles realment és important, per tant, cal que aquestes instal·lacions estiguin a l'abast dels ciutadans i també, d'una altra manera perquè, d'alguna forma, caldria que no passés el que va denunciar el mateix conseller, que es queixava a la premsa que un terç dels vehicles que haurien d'haver passat l'any 91 no havien passat la inspecció, i ell mateix es feia ressò que això era una qüestió que s'havia d'arreglar. Doncs, bé, poc podem arreglar, poc podem queixar-nos que aquestes coses no funcionin quan ni fem compliment de les nostres pròpies disposicions, en aquest cas pressupostàries, ni el conseller, doncs, compleix la seva paraula en aquest Parlament, en aquesta qüestió; no sé si en altres, però en aquesta, evidentment, ha quedat palès que no ha complert.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 296 parla de tota una sèrie de crèdits, que tots aquests crèdits, demana el senyor Riera, s'aplicaran prèvia presentació i aprovació per la Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme, del Parlament de Catalunya. Tornem a estar, malgrat la molta explicació aparentment diversa que ens ha fet el senyor Santiago Riera, amb un dels temes clàssics d'oposició, debat i confrontació entre el Grup Socialista i el Grup de Convergència i Unió, que crec que —i no m'equivocaria i la història ens ho dirà, si al-

gú es pren la molèstia de repassar els diaris de sessions— de produir-se una situació inversa en l'ocupació del Govern de la Generalitat, m'imagino que nosaltres demanaríem el que demana el senyor Riera i el senyor Riera s'hi oposaria com jo m'hi oposaré, perquè és tornar a insistir en el tema de la preeminència que es pretén del legislatiu a través d'una comissió del Parlament sobre l'aplicació d'unes partides concretes, i que no són unes partides, com sap perfectament el senyor Riera i per això ho demana, doncs, unes partides de menor quantia, perquè, precisament, és tot allò que fa referència a transferències d'organismes dependents dels departaments: el Cidem, l'Eai, la Copca i l'Icaen, per tant és una esmena de molta profunditat, però, bé, en definitiva, nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena.

Per altra banda, els objectius a assolir, etcètera, i tot això que demana el senyor Riera, jo recordaré que fa molt poc de temps l'honorable conseller senyor Subirà va mantenir amb els grups de l'oposició un debat intens i em sembla a mi interessant i força interessant sobre la política industrial a casa nostra. Jo crec que el senyor Subirà va explicar molt més bé que amb una presentació prèvia, que necessita l'aprovació —hi insisteixo— per part d'una comissió; per tant, votarem en contra d'aquesta esmena.

Continuant amb el senyor Riera i també amb el senyor Subirà, tenim l'esmena 305: el senyor Riera té raó, té raó en la primera part de l'exposició; evidentment, per una sèrie de circumstàncies, en l'any anterior potser les esmenes de vostès hi van ajudar, com deia el senyor Riera, es van acceptar poques esmenes, moltes menys que enguany, que jo no les he repassades, però n'hi ha més de vint, ja en portem d'esmenes acceptades o transaccionades. Realment hi ha una obertura de criteris sorprenent, veritat, senyor Riera? *(Remor de veus.)* Bé, aleshores...

El Sr. PRESIDENT: Es refereix al tràmit de comissió...

El Sr. ESCUDÉ: No, no, al tràmit de comissió..., perdó, sí, senyor..., ja sé per on va, senyor president, perquè s'han aprovat, però hi ha unes intencionalitats política, moral i verbal...

El Sr. PRESIDENT: És que els meus comptes no sortien, sap?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Doncs a l'esmena 305 ens deia el senyor Riera, i per això deia que tenia tota la raó, que va ser una de les esmenes, un text similar, jo fins i tot li diré que era la disposició..., bé, és la disposició addicional vint-i-setena del Projecte, millor dit, que no és Projecte, de la Llei de pressupostos de l'any 92. Jo li recordaré aquella, no diré filosofia, sinó doctrina jurídica sòlida i coherent, que he explicat en diverses ocasions al llarg d'aquest debat a algun dels companys de vostè i del Grup d'Iniciativa, en el sentit que tot-hom, tots els analistes, millor dit, tots els tractadistes del dret pressupostari i la jurisprudència així ens ho diu, també, estan d'acord que aquestes disposicions pressupostàries que no tenen una temporalitat concreta continuen vigents encara que no estiguin recollides. Per tant, el Govern està exactament obligat, tant si hi ha o no aquesta disposició vint-i-setena, perquè enlloc s'ha derogat, i tant és així que el Departament m'ha informat —i suposo que l'honorable conseller ho ratificarà— que en compliment, per donar compliment a aquest compromís adoptat en la disposició addicional vint-i-setena del pressupost de l'any 92, ben aviat el Departament presentarà a la Comissió el Pla d'ubicació d'estacions d'ITV per al període d'anys 1993-1994.

Per tant, entenent que és supèrflua la reiteració del text en els pressupostos d'enguany, nosaltres votarem en contra també d'aquesta esmena.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 297, senyor Riera.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Si em permet, per retirar la 305, ateses les paraules del senyor portaveu de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: La 305, que ja havia estat defensada en el... (Pausa.) Molt bé... (Remor de veus i rialles.) Això és Versalles... (Remor de veus i rialles.) 297?

El Sr. GIBERT: Moltes gràcies, senyor president. Amb el seu permís, defensaria conjuntament les esmenes de la 297 a la 301, ambdues incloses. Són cinc esmenes que és també el cinquè any que presentem i el cinquè any que espero que seran enèrgicament rebutjades per la majoria (*remor de veus*), la qual cosa comporta un cert avantatge perquè no són idèntiques, és a dir, les anem perfeccionant, les modulem i hi afegim coses i guanyen en qualitat, jo diria, no?

Des d'ahir tinc plena consciència que si no s'han aprovat en els anys anteriors ha estat per la poca convicció o el poc convenciment que hem aconseguit incorporar en els nostres arguments, perquè fins ahir —el senyor Escudé ja ens ho va aclarir— ens pensàvem o teníem la percepció que les esmenes s'aproven o es rebutjaven en funció del que deien des de les conselleries, no?, ahir el senyor Escudé ens va aclarir que hi ha una clàusula de consciència interna del Grup, amb la qual cosa ens hem d'atribuir la culpa que no s'hagin, evidentment, aprovat, per falta d'argumentació prou convincent, m'imagino, no? També l'argumentació en contra ha estat poc convincent i la prova és que seguim presentant aquestes esmenes...

El Sr. PRESIDENT: Torní a la qüestió, torní... (Remor de veus.)

El Sr. GIBERT: El que pretenen aquestes esmenes és introduir uns criteris, no són esmenes ni de diners, ni localistes, ni d'aquest tipus, són d'introduir uns criteris en la gestió dels pressupostos, uns criteris que pretenien dos objectius, el de transformar realment l'oferta turística i de recuperar, amb base en aquesta transformació real, credibilitat, que entenem que hem perdut, i consisteixen —alguns senyors diputats que hi hagin prestat atenció potser ho recordaran— a introduir unes *ratio* de metres de sòl/plaça per als casos que hi hagi ajuts de la Conselleria per a noves instal·lacions, compromisos de reconversió en els casos que hi hagi ajut per a modernització d'establiments, homologació d'ofertes especialitzades i segmentades, una promoció orientada a comunicar aquesta transformació i a comunicar, doncs, també una defensa al turista com a consumidor real per recuperar aquesta credibilitat. Per tant, uns criteris de gestió —simplement això— que em sembla que seria bo d'introduir.

Jo no sé si aquestes esmenes marxaran del senyor Escudé cap a la classificació de tradicionals o d'insòlites o de vaporoses o de no sé quina, en qualsevol cas, el que sí que és cert és que el senyor Escudé ens parlava fa poca estona, contestant algunes altres esmenes, el que entén el Govern per determinades qüestions; jo, la veritat, és que el que entén el Govern, el que pensa el Govern d'aquestes esmenes ens interessa molt, moltíssim, però, vaja, això ja li ho podem preguntar directament, diguem-ne, al Govern, no?, el que ens interessa en aquest moment és l'opinió del Grup de la majoria, i voldria dir també

al senyor Escudé i al Grup de la majoria que no estem massa preocupats pel vot d'aquestes esmenes, que no serà cap trasbals si ens voten que no, perquè en realitat és que preferiríem l'aplicació d'aquests criteris en la gestió, encara que fos sense aprovar les esmenes, que no pas al revés, que no pas que s'aproveessin les esmenes i després, a la millor, no s'apliquessin aquells criteris en la gestió dels pressupostos, ja que, empíricament, podem constatar que a vegades el compliment de les coses és més nominal que real i, per tant, no renunciem fins i tot —i m'agradaria que hi hagués aquí el senyor conseller, que sé on és i que és una obligació que segurament interessa més, no que interessa, sinó que és més important—, sinó que nosaltres esperem que aquests criteris siguin aplicats, fins i tot si no s'aproven les esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gibert. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré un torn en contra de les esmenes 297 a 301, que el senyor Gibert ha tingut l'amabilitat d'agrupar. Quant a la petició que hi hagi una destinació determinada d'una partida, que és l'esmena 297, la informació a l'usuari, al turista, el consumidor, per tant, s'instrumentalitza, fonamentalment, mitjançant la Direcció General de Consum i Disciplina de Mercat, amb la dotació econòmica que entenem adequada, i amb el suport tècnic de la Direcció General de Turisme. Per tant, la confluència d'aquestes dues direccions generals amb les seves respectives dotacions pressupostàries ens sembla que ja compleixen aquesta finalitat que demana que s'apliqui la partida en qüestió i, per tant, no hi donarem suport.

Pel que fa a l'esmena 298, voldria indicar-li al senyor Gibert que existeix un pla d'actuació —aquí sí que estem en la línia d'acceptar un pla i d'elaborar i propulsar un pla—, un pla d'actuació del Consorci, aprovat per l'òrgan col·legiat rector, amb participació de zones i sectors turístics.

Per altra banda, el Departament aplica com a norma de política turística des de fa més d'un exercici la promoció especial mitjançant les marques turístiques de caràcter consolidat.

Finalment, els drets dels consumidors en matèria turística no són tema promocional i, per tant, entenem que estan tractats en el lloc que els correspon i, per tant, també votariem en contra d'aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 299, el Departament ja ha legislat sobre les condicions d'infraestructura mínima que han de tenir els negocis turístics, especialment hotels i càmpings, i entén que no té atribucions per portar a terme unilateralment aquesta tasca normativa que demana vostè, ha de fer-se, en tot cas, amb els sectors privats afectats, perquè vostè demana una capacitat normativa que va molt més enllà de les competències que té el Departament.

Pel que fa a l'esmena 300, entén el Departament que ja té..., perdó..., bé, doncs, sí, sí, 300; entén el Departament que ja té en vigor normes sobre la reclassificació del sector, que és el que es demana, i un programa de línies de subvenció, amb les dotacions corresponents, sobretot la línia de modernització dels allotjaments turístics i que..., programa que ofereix ajuts que la reclassificació fa forçosament necessaris.

Finalment, en relació amb l'esmena 301, que demana un desplegament d'una gestió d'unes determinades partides, el De-

partament considera que aquestes partides..., no es pot aprovar, no es pot acceptar la petició que fa el representant del Grup Socialista perquè aquestes partides són destinades a atendre específicament la diversificació de l'oferta turística i la seva vertebració fonamentant la cooperació entre els empresaris del sector que tractin especialitats compartides. Per altra banda, entre les programacions per a l'any 93, la previsió que fa el Departament és que l'aprofitament d'una partida, la 761.02, per a les actuacions a què fa referència l'esmena, doncs, hi serà, efectivament, amb la condició lògica i natural..., sempre que siguin presentades per entitats públiques.

Per tots aquests motius, senyores i senyors diputats, el nostre Grup no donarà suport a aquest conjunt de cinc esmenes que sobre matèries de turisme o de promoció turística ha defensat l'il·lustre diputat senyor Gibert.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 315?

El Sr. CARNICER: El senyor Daniel Font, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Daniel Font té la paraula.

El Sr. FONT: Gràcies, senyor president. Agruparem la 315, la 317 i la 318, que són esmenes que van en la mateixa direcció. Es tracta de disposicions addicionals relacionades amb el foment dels nivells de lectura de la població, dels nivells de lectura de llibres i de premsa escrita, particularment, en llengua catalana. En general, podem dir que es llegeixen pocs llibres a Catalunya i que es llegeixen també pocs diaris —això ho podem dir atenent l'anàlisi comparativa, per exemple, amb altres països—; si atenem la lectura en llengua catalana, aquesta situació és pitjor, és més preocupant, potser fins i tot dramàtica si veiem els nivells de tirada de les editorials. Els llibres en català tenen una tirada realment curta i els diaris en català, també; encara que de vegades és difícil esbrinar les tirades dels diaris, però sabem que és curta. I aquesta situació, ens sembla a nosaltres que s'origina en els primers nivells d'accés a la cultura, és a dir, segurament s'origina a l'escola i en els mètodes que respecte a la lectura s'utilitzen a l'escola. A l'escola es crea l'hàbit de llegir, però probablement s'hauria d'emfasitzar i s'hauria d'establir aquest hàbit de llegir amb una metodologia superior, més enfàtica, i particularment l'hàbit de llegir en llengua catalana.

Les esmenes, aquestes disposicions addicionals, van adreçades a garantir un triple objectiu, que està detallat en el text d'aquestes. En primer lloc, un programa de subscripcions de premsa escrita en llengua catalana per distribuir a les escoles, per al seu ús escolar. En segon lloc, un programa de subscripcions de premsa escrita en llengua catalana per distribuir a les biblioteques de Catalunya, per a l'ús del públic. I, finalment, garantir un sistema integrat, territorial, de lectura pública a Catalunya. I en aquest sentit podem dir que la Llei de biblioteques, que està a la cambra en aquests moments, doncs, és un pas en aquest sentit d'instituir un sistema integrat de lectura pública d'accés de la gent als llibres i als diaris, és un pas en aquest sentit, però ens sembla a nosaltres, també, que caldria fer un pas complementari des del punt de vista del debat pressupostari en el terreny de garantir les dotacions pressupostàries necessàries.

Aquest és l'objectiu, aquest és l'interès, incrementar els nivells de lectura a Catalunya i, consegüentment, per a aquest tri-

ple objectiu demanaríem la votació favorable a les tres disposicions addicionals: 315, 317 i 318.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Font. Senyor Escudé, per al torn en contra, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 315, se centra a l'entorn de la disposició d'una partida concreta, la 07.01.226.12 —almenys això és el que defensa l'esmena que ens ha explicat el senyor Font—; això no és possible fer-ho perquè aquest crèdit és un crèdit molt concret, té per finalitat fer front al conveni que anualment fa el Departament amb la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió per donar suport administratiu-televisiu a nombroses iniciatives culturals d'entitats i grups d'arreu de Catalunya. Tots sabem perfectament l'impacte importantíssim que té la televisió; hi ha moltíssimes iniciatives culturals que tenen un component de folklore tradicional o d'activitat comarcal, o d'activitat minoritària que per raons òbvies econòmiques no tenen accés al mitjà televisiu, i aleshores això es canalitza a través del conveni que el Departament té establert amb la Corporació, amb càrrec a aquesta partida.

Pel que fa a l'esmena 317, val a dir que les ajudes a biblioteques es fan mitjançant allò que està establert en la Llei vigent de biblioteques i convenis bilaterals amb ajuntaments. Quan la nova llei, que està en tràmit en aquest Parlament, hagi estat aprovada i es procedirà al desplegament reglamentari, aleshores seria el moment de parlar de les dotacions pressupostàries. Per ara, pel que sembla, és encara una mica prematur. Per altra banda, jo volia cridar l'atenció del senyor Font que vostès en aquesta disposició addicional també hi regulen l'actuació i capteniment de l'Administració local catalana. No sé fins a quin punt nosaltres podríem, a través de la regulació del sistema territorial de lectura pública de la Generalitat, incloure-hi —sense atemptat a la seva capacitat d'assentiment o de negativa— els ajuntaments, o, més ben dit, el que vostè diu, les administracions locals catalanes.

Finalment, pel que fa a l'esmena 318, tornem a incidir en aquest tema de la confecció d'un pla de difusió. Nosaltres som sempre —ja ho hem dit moltes vegades— preferentment defensors d'un sistema d'actuació concreta, que no pas de planificació, que, en definitiva, ens sembla que moltes vegades no porta massa a res. I per això només indicar que els dos departaments que en certa manera tenen competències i realitzen actuacions en aquest camp, el de Cultura i el d'Ensenyament, doncs tenen les seves dotacions pressupostàries, si bé val a dir que el Departament de Cultura s'especialitza o s'adreça, preferentment o de forma exclusiva, a les empreses periodístiques, mentre que la referència a altres, als usuaris, doncs, és més aviat competència d'Ensenyament; Departament que té, a través del Servei d'Ensenyament de Català, un programa d'ajuts, sota el títol de «Premsa escrita en català a l'escola», de cara a centres d'EGB i de batxillerat. Per tant, doncs, també entenem supèrflua aquesta esmena número 318, i hi votarem en contra, com la resta de les esmenes que acaba de defensar el senyor Font.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 316: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Dalmau.

El Sr. DALMAU I RIBALTA: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena, que demana que es creï un sistema territorial

de difusió del teatre, dansa i música amb aportacions de la Generalitat i de les administracions locals, és el tercer any que se substancia, és el tercer any que la presentem. El primer any el senyor Escudé li va dir al meu company Xavier Soto —que és el que la va explicar— que no havien tingut temps d'estudiar-se-la, que potser anys a venir, perquè era nova, que anys a venir hi hauria alguna esperança. L'any passat li va dir una cosa diferent —també per no admetre-la-hi, naturalment—, dient-li que no podien prejutar quina seria l'actitud de les corporacions locals a l'hora de fer aportacions a aquest sistema de difusió. Jo tinc una certa curiositat per saber què és el que ens dirà aquesta any, perquè aquest argument que no sap què farien els ajuntaments, que l'ha insinuat en la seva intervenció anterior, em sembla que, sincerament, senyor Escudé, no s'aguanta gaire.

Jo estic segur que els ajuntaments i les corporacions locals, en general, de Catalunya, si es tracta d'associar-se amb la Generalitat per aconseguir uns sistemes de difusió del teatre, la dansa i la música, estaran disposats..., i, a més a més, en qualsevol cas, si s'avança la Generalitat a posar-hi recursos, crec que serà el pas definitiu perquè després els ajuntaments també s'hi puguin sumar. De manera que, entenent que aquesta és una aportació a la difusió de la cultura en el conjunt del territori de Catalunya, ens agradaria creure que, en tot cas, els arguments de la majoria per rebutjar-la hauran de ser més substancials.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Dalmau. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Jo voldria agrair al senyor Dalmau el fet que m'hagi indicat que em podia estalviar l'argumentació que ell, molt correctament, ha ensumat en una resposta anterior sobre l'Administració local, encara que val a dir que aquest optimisme, que vostè té, he sentit *sotto voce* a uns dels primeríssims alcaldes del nostre país que deia que «ni un duro». Però, bé, jo m'haig de refiar del que vostè diu, senyor Dalmau i, per tant, aquest argument, que existeix, no l'hi faré servir.

Què li diré? Doncs, miri, li diré que la regulació de les ajudes o subvencions al teatre, dansa, etcètera, tot això que vostè demana..., està regulat, en aquests moments, mitjançant un decret i diverses ordres de desplegament i que en funció d'això es fan convenis bilaterals amb les corporacions locals que ho desitgin. I, per tant, entén el Departament que ara com ara, en aquesta actuació necessària però respectuosa de la llibertat de negociació i d'actuació de l'Administració local, el nostre Grup continuarà un any més. Potser l'any que ve en aquesta política, que algun company de vostè parlava de «la gota malaia», potser algun dia arribarem a un camí d'entesa que, lògicament, diria jo, que no seria amb aquest redactat, sinó amb un altre, però en podem parlar en exercicis futurs o almenys així ho espero. Per tant, doncs, ara com ara, en l'exercici de l'any 93, el nostre Grup, si més no, hi votarà en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. L'esmena 321: per a la seva defensa, té la paraula...

El Sr. CARNICER: L'esmena 321 crec que està defensada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: No; la 320, sí, la...

El Sr. CARNICER: La 321 no està defensada.

El Sr. PRESIDENT: No.

El Sr. CARNICER: La donem per defensada, senyor president. Passaríem a la 322...

El Sr. PRESIDENT: La 322.

El Sr. CARNICER: ...que la farà el senyor Clofent.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Clofent, té la paraula.

El Sr. CLOFENT: Moltes gràcies, senyor president. Defensarem, si li sembla bé, la 322 i la 323. Aquestes són dues esmenes noves —apareixen per primera vegada en els pressupostos. Les raons perquè apareguin són les següents, senyor Escudé: la Conselleria, al llarg dels darrers quatre anys, des que és conseller el senyor Alegre, ha fet una colla d'actuacions adreçades al món del comerç, canviant l'orientació inicial que passava per entrar en un procés de reconversió, per entrar al que ha estat, en definitiva, un procés de modernització que s'ha demostrat, a grans trets, eficaç. Hi han actuacions que suposo que es poden valorar com a positives per al comerç o per al petit comerç tradicional del país. A continuació han fet actuacions que també..., o han anat suggerint al llarg de diferents exercicis pressupostaris, com ha estat el que nosaltres suggeríem, d'anar igualant les partides destinades a les administracions locals, ja que nosaltres argumentàvem que era més eficaç per al comerç esmerçar recursos a través de les administracions locals perquè l'urbanisme comercial urbà tenia efectes multiplicadors, molt més que no l'ajut individual del comerciant.

Volent perfeccionar totes les actuacions, queda un sector important del comerç que aquestes actuacions, aquests programes especials no tracten d'una forma suficient. I són aquells comerços ubicats en el país en zones que podíem considerar de recessió demogràfica. Als comerciants que tenen la desgràcia de viure en aquells indrets del país que veuen que es despoblen, cap dels programes en aquests moments existents a la Conselleria els serveix, perquè tenen el problema més greu i és la falta del mercat, i això no es resol ni modernitzant, ni informatitzant, ni de cap més manera.

En aquest sentit hem presentat dues esmenes. La 322 pretén, primer, fer un estudi de quines són aquestes zones i quines haurien de ser les actuacions més adequades, específiques per a aquest sector, però com que el fet de la recessió demogràfica no afecta només el comerç, ni podem pensar que es pugui tenir una actuació concreta només per a aquest sector, presentem la 323, en què diem que seria convenient, al nostre entendre, que si aquestes actuacions que es facin en aquestes zones, en el món del comerç, s'haurien de fer complementàries amb les que es puguin fer en el món de la..., amb les actuacions de turisme o en altra mena d'actuacions. Hi han polítiques endegades de cara al turisme interior, al turisme rural; cal que es complementin aquestes actuacions amb unes actuacions comercials per donar una oferta completa. Si adrecem visitants a certes zones del país, per atractius turístics, però no complementem aquestes actuacions amb els serveis complementaris, malament resoldrem el problema, o mala política farem. Però és que si, a més a més, el programa d'infraestructures que ha d'acompanyar el reequilibrament de Catalunya tampoc va coordinat, l'eficàcia es perd. I és en aquest sentit que en l'esmena 323 demanem que, un cop disposem d'aquest estudi d'actuacions concretes en zones amb recessió demogràfica, es coordinin aquestes actuacions en diferents àmbits que poden tenir influència per a resoldre aquest problema.

Esperant que aquestes esmenes les veiem per primera i darrera vegada d'aquest exercici pressupostari, per tant, esperant que vostès tinguin a bé aprovar-les, els dono les gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. A mi em satisfà que la paternitat de l'esmena 321 no hagi quedat massa clara, i per això s'ha donat per defensada, perquè realment em sembla que és una esmena una mica curiosa, perquè parla de la futura creació de l'Escola de Bombers, i això ha creat una perplexitat...

El Sr. PRESIDENT: No faci especulacions sobre això. És que l'havia de defensar un secretari i no podia baixar a la palestra perquè estava exercint les seves funcions en el Ple.

El Sr. ESCUDÉ: Perfectament. De totes formes, com que s'ha donat per defensada, suposo que puc fer un torn en contra.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

El Sr. ESCUDÉ: Molt bé. Aleshores, el torn en contra —com deia— és de sorpresa, perquè l'Escola de Bombers existeix des de l'any 86; no és cap futura escola. Depèn de la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis i Salvaments de Catalunya, les seves dotacions pressupostàries ja figuren a la Direcció General corresponent, i més específicament aquí en tinc un detall: la partida 04.06.226.07, «Formació i promoció», 25 milions; 04.06.226.05, «Reunions i conferències», 18 milions, i 04.06.221.04, «Queviures», 39 milions i mig. Per tant, doncs, nosaltres no acceptarem aquesta esmena.

Aleshores, entrarem a les esmenes que en definitiva ha defensat el senyor Clofent. Quant a la primera esmena, ell ha fet una defensa que ens ha semblat molt adequada. Per altra part, compartim la necessitat amb el Grup Socialista i amb altres grups que a través de diverses iniciatives han manifestat de poder comptar amb un estudi sobre les previsions de moviments demogràfics en el territori de Catalunya per aplicar al sector comercial, especialment en aquelles zones de recessió demogràfica. Existeixen —aquesta és la realitat— diversos estudis de moviments demogràfics, però d'aquesta naturalesa no. I, per tant, nosaltres coincidim amb el senyor Clofent i acceptarem, votarem favorablement aquesta esmena número 322.

No farem el mateix amb l'esmena 323, perquè, aquestes actuacions que demana, el Departament considera que ja actua d'acord amb uns programes interdepartamentals i que no es pot condicionar la política de comerç a l'elaboració d'aquests programes que demana intersectorials, i, per tant, això suposaria, òbviament, esperar que es fes tot aquest estudi, totes aquestes consideracions que demana l'esmena 323; suposaria un endarreriment en l'aplicació de les corresponents partides —que aquestes sí que hi són— en el pressupost del Departament de Comerç.

Per tant, doncs, senyor president, anunciar el nostre vot desfavorable a les esmenes 321 i 323 i, per contra, el nostre suport a l'esmena número 322.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 323?

El Sr. CARNICER: La 323 està defensada.

El Sr. PRESIDENT: Està defensada? 324.

El Sr. CARNICER: 324, la senyora Rosa Vandellós.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, la senyora Vandellós té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Perdó, senyor president. La presentació d'aquesta esmena rau en els límits de la reiteració, donat que es tracta d'un tema ja debatut en moltes ocasions i que té el seu punt culminant en l'aprovació d'una resolució per part d'aquest Parlament el dia 4 de juny de 1991 en el mateix sentit. Però, tot i així, segueix essent una qüestió no complerta dintre el llenguatge administratiu; això no només per part de la Generalitat, sinó que també per part d'aquest mateix Parlament.

Un any més, el llistat de catàlegs de llocs de treball del pressupost adjudica tasques concretes de feina de forma discriminatòria; conceptes com, per exemple, el de subdirector general, tècnic superior, administratiu, subaltern o secretari tècnic, com a exemples, segueixen vulnerant el compliment del Pla d'igualtat elaborat per l'Institut Català de la Dona, alhora que creen impediments en el mateix procés de normalització de la llengua. Però el fet més greu que generen és una mancança de sensibilitat força preocupant, una sensibilitat que fins ara s'ha anat reflectint en el seguit de mesures que de manera general s'han vingut assumint per a preservar-la, però que la realitat s'encarega de no dur-les a terme en les seves darreres conseqüències.

L'estil que reclamem —perquè en definitiva es tracta d'això, d'un estil— ha de propiciar aquesta igualtat dona-home, en aquest cas a través d'un llenguatge que representa els valors humans i dintre el contingut instrumental que té aquest mateix llenguatge d'apropar-lo a la realitat. Aquí tinc —com crec que tots vostès també ho van rebre en el seu moment— un tractat o reglament indicatiu per evitar la discriminació per raó de sexe en el llenguatge administratiu, editat pel Departament de Presidència, Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, amb el qual acompanyo aquesta esmena, sobretot per aprofitar i recomanar-los no ja la seva lectura, sinó també el seu compliment, donat que conté amb una acurada precisió aquest estil de llenguatge del qual els parlava abans.

Estic convençuda, senyor Escudé, que no s'oposarà a l'admissió d'aquesta esmena, tenint en compte que no només ja pel seu contingut en si, sinó que també pel fet que no representa cap despesa monetària que pugui desequilibrar el conjunt general dels pressupostos. De totes maneres, molt me crec que l'any que ve haurem de tornar-la a presentar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquest és un tema que ha sortit any rere any i, com sap —per comunicació, suposo, m'imagino, dels seus companys de Grup parlamentari— la senyora Vandellós, el nostre Grup sempre li havia donat suport; sempre començàvem dient: «Escolti, senyora diputada, aquest és un tema que està en vigor, perquè és un precepte pressupostari que no té un caràcter temporal i, per tant, encara que no hi figuri en un moment determinat és vàlid, és vigent exactament igual.» I així hem contestat en altres ocasions a altres matèries.

Vostè sap —si més no, per referència—, senyora Vandellós, que malgrat aquesta comentari, de la mateixa manera que feia una excepció fa una estona —una bona estona, ja— amb el tema de la sida, amb la seva companya de Grup, la senyora Utgés, nosaltres compartim aquesta necessitat d'anar amb persistència, amb tossuderia, anar insistint en un aspecte que potser no és dels més importants, però sí que és un aspecte visible, i si

més no dintre de l'Administració pública, aquesta discriminació sexual. I, per tant —hi insisteixo—, com en els anys anteriors, tot i que entenem que no és necessari legalment extrapolar-ho, per aquesta noció d'exemplaritat, nosaltres una vegada més votarem en contra, i esperem que si l'any que ve el Govern, mantenint aquest criteri de considerar que no tenint caràcter intemporal continua vigent, alguna diputada del Grup Socialista o de qualsevol altre sector de la Cambra la presenta, nosaltres hi tomarem a donar suport.

L'única cosa que lamentem és que sempre hagi de ser una diputada qui surti a defensar-ho. Potser un bon senyal seria que algun any arribés a sortir un diputat a defensar aquesta igualtat.

Moltes gràcies, senyor president. Per tant, anunciem el nostre vot favorable.

(Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT: A quina esmena? *(Pausa.)* La 324. Moltes gràcies, senyor Escudé. 326?

El Sr. CARNICER: El senyor Joan Maria Abelló.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Abelló té la paraula.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Sí, senyor president. En aquesta esmena el Grup Socialista el que demana és que el Departament de Justícia elabori per a l'any vinent un programa d'inserció social i professional dels menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil.

Nosaltres, quan es discutia en Comissió un conjunt d'esmenes que va presentar el Grup Socialista, que feien referència a programes de la Direcció General de Justícia Juvenil, consideràvem que era necessari que algun d'aquests programes, i en aquest cas el que considerem prioritari per al Grup Socialista, estigués dintre de les disposicions addicionals.

No hi ha dubte que si hi ha una tasca que és cabdal en el funcionament de la Direcció General de Justícia Juvenil i en els seus menors atesos és precisament la d'inserció social i professional. No hi ha dubte que aquesta Direcció General no tindria cap sentit si aquest no fos l'objectiu dels menors que té atesos. Per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres consideràvem que aquest era el programa prioritari, precisament per la problemàtica que tenen aquests menors.

Normalment, quan defensem aquesta esmena se'ns diu que aquests programes, si bé no tenen una partida pressupostària concreta, es troben en el conjunt del funcionament dels centres dels menors atesos per la Direcció General de Justícia Juvenil. De totes maneres, a nosaltres el que ens preocupa precisament és que aquesta Direcció General de Justícia Juvenil, any rere any, ha anat perdent pes en el conjunt del Departament, i, si bé és cert que en un primer moment, quan hi van haver els traspasos a Benestar Social, era lògic que el pressupost disminuís, el que no té tanta lògica és que en els anys successius el seu pressupost hagi disminuït. I aquest any ens trobem que dels 800 milions que hi havia l'any passat hem passat als 640, i, per tant, des d'aquest punt de vista, precisament per això, nosaltres el que volem és que hi hagi aquest programa concret amb la partida pressupostària també concreta.

Res més, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. El torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. En relació amb aquesta esmena, haig de manifestar al senyor Abelló que el Departament de Justícia —com sap ell— té endegats diversos pro-

grames d'inserció social i professional, i alguns d'ells en col·laboració amb el Departament de Treball; per tant, a l'hora de comentar els nivells pressupostaris de les partides als crèdits disponibles també caldria tenir present aquesta particularitat de col·laboració amb un altre Departament, que lògicament també compta amb les seves partides pressupostàries corresponents.

En tot cas, el Departament considera que no és adequat instrumentar aquest tema a través de la Llei de pressupostos. És una altra vegada aquesta qüestió de fer un programa que sembla que hagi de resoldre totes les qüestions. A través de l'acció constant i concreta, a través de la utilització i disposició d'unes partides, grans o petites, entenem que és la manera que cal treballar per atendre aquesta necessària activitat d'inserció social d'aquests menors.

Per tant, doncs, senyor president, nosaltres votarem també en contra d'aquesta esmena número 326.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 329. *(Pausa.)* No, la 29 ha estat defensada. La 28 no està defensada.

El Sr. CARNICER: Senyor president, la 28, que era el túnel de Bracons, a mi em consta com a defensada pel senyor Manuel Nadal, en el seu moment. La 29, no. Llavors, és a partir de la 29 que intervindrà el senyor Piella.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Piella.

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, amb el permís del president, acumularia la 329, 330, 331, 332, 333 i 334.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies per l'acumulació.

El Sr. PIELLA: Bé. En definitiva, l'acumulació de tot aquest conjunt d'esmenes té un factor en comú, que en el fons és tirar endavant un pla que possibiliti el desenvolupament del Ripollès, i que també podria fer-se extensiu a altres zones o a altres comarques interiors de Catalunya.

En el fons la funció d'un govern, la funció del govern d'una comunitat és fer una política que permeti el reequilibri, que permeti que hi hagi un cert anivellament de rendes entre les persones i entre els territoris. Així, a nivell europeu, evidentment, hi han els fons de cohesió, que serveixen perquè no quedin zones endarrerides; a nivell concretament espanyol també hi són, per tal que no hi hagin unes províncies o unes zones amb una renda diferent a la de les altres, i això també, evidentment, s'ha d'intentar fer i s'ha de fer a nivell de Catalunya.

A Catalunya, en definitiva, tenim dos tipus de comarques —en definitiva, estem fent una Catalunya a dues velocitats—: unes comarques del litoral, en què hi ha una renda per càpita elevada, una activitat econòmica considerable, una accessibilitat notable i un nivell d'ocupació també elevat; per contra, es presenten un seguit de comarques interiors en què aquesta renda està per sota de la mitjana, l'activitat econòmica és relativament baixa i l'atur també és sensiblement elevat; entre aquestes comarques, per citar-ne una, hi ha el Ripollès.

El mes de maig aquest diputat va fer una intervenció, i concretament la contesta que se'ns va donar va ser una contesta un xic curiosa, perquè, en definitiva, el que s'intentava fer és aplicar el que se'n diu el «couisme» als temes del Ripollès. Què és, en definitiva, això? Ho explicaré: a principis de segle un senyor, un doctor que es deia Coué va inventar un sistema terapèutic que consistia que als seus pacients els feia recitar cada

dia i d'una manera interminable un conjunt de jaculatòries, en certa manera, que els anava dient el següent: «Cada dia estic millor. Cada dia vaig més bé. Cada dia tinc més salut.» Evidentment, aquest tema..., al final va resultar que el «coueisme» no funcionava, i aquest senyor va acabar als tribunals, perquè, en definitiva, la teràpia tenia d'anar molt més enllà de demanar que hi hagués bona voluntat i d'anar recitant un seguit de frases que incitessin només a l'optimisme.

Per això, jo crec que en el cas de les comarques interiors es poden fer coses, i crec que la Generalitat té competències i crec que l'Estatut de Catalunya obliga la Generalitat a fer-ho. En aquest cas, crec que la Generalitat pot actuar en el sector primari, en el ramader, pot actuar en el sector industrial i pot actuar en el sector turístic. En el sector ramader, crec que s'està originant una situació en què moltes vegades el problema és de tipus estructural, en què hi ha una certa supeditació dels ramaders a altres sectors, com poden ésser els carnisers o els «rematants», i que el que s'ha de procurar és que els ramaders puguin arribar directament al mercat mitjançant escorxadors que ells mateixos, juntament amb els carnisers, juntament amb els consumidors i juntament amb els municipis, puguin gestionar. En definitiva, el que s'està demanant és fer una política d'escorxadors, similar a la que es fa a França, en què es faciliti que els ramaders puguin arribar directament al mercat i poder donar el màxim de valor afegit als productes que ells estan fent.

Respecte al sector industrial, hi ha proves evidents que s'han fet en el decurs de la història, i potser la més recent va ser el tema ZUR, que va afectar, l'any 1988, algunes comarques catalanes. Les actuacions ZUR, que es van aplicar principalment a les zones del voltant de la zona metropolitana, que, en definitiva, era una política de subvencions per a terrenys, per a edificacions i per a maquinària, i també una política de crèdits oficials, diguem-ne, «tous», van donar els seus resultats. Aquesta política també seria eficaç, en definitiva, també, si s'intentés aplicar a les zones interiors.

Respecte al turisme, crec que el que hauríem de tenir en compte és la importància que té el patrimoni d'aquestes comarques interiors —entre elles, el Ripollès—, i, concretament, crec que hem de ser conscients que, en el moment de plantejar-nos la restauració de monuments, crec que s'han de plantejar prioritats. En aquest aspecte, no es pot dir que sí, concretament, a Catalunya hi ha dos mil monestirs romànics, tots són exactament iguals, tots ells tenen la mateixa importància; crec que hem de ser conscients que n'hi ha quatre —que són els quatre monestirs reials, els que tenen les despulles dels comtes i dels comtes-reis de Catalunya—, que tindrien de tenir un tractament diferenciats, un tractament, concretament, singularitzat, i aquests monestirs són el de Ripoll, el de Poblet, el de Santes Creus i el de Sant Cugat.

Però, a més d'això, crec que hi ha un altre tema, que és molt poc conegut i que també serviria per rellançar en l'aspecte turístic aquestes comarques, que és l'aspecte de l'arqueologia industrial. Dissortadament, actualment, quan s'està parlant a Catalunya del patrimoni es parla purament del patrimoni arquitectònic i del patrimoni que fa referència, principalment, al patrimoni que és propietat de l'església. Crec que hi ha un altre tipus de patrimoni: el patrimoni, concretament, que prové d'uns enginyers, d'unes màquines, d'unes instal·lacions que, en el seu moment, van fer possible la revolució industrial al nostre país, i

crec que també mereixen la seva atenció i crec que també tenim l'obligació de conservar-los, millorar-los i mostrar-los, i que, al mateix temps que preservem aquest patrimoni, servirà, en certa manera, per fomentar el turisme d'aquestes regions interiors i d'aquestes comarques interiors de Catalunya.

En definitiva, el que s'intenta fer amb aquestes mocions és donar unes pautes que es poden aplicar a moltes comarques interiors de Catalunya, però que, en definitiva, s'ha fet una aplicació concreta per al Ripollès.

Espero, diguem-ne, d'aquesta cambra que tindrà la sensibilitat suficient per votar-hi a favor, per tal de fer de Catalunya una sola comunitat en què hi hagi millor equilibri territorial i que tots els catalans tinguin igualtat d'oportunitats.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Senyor president, jo faré un torn en contra d'aquestes esmenes del Grup Socialista que ha defensat el diputat senyor Piella i aniré explicant en cada una d'elles el motiu, perquè, és clar, es tracta de temes relacionats, rel·ligats territorialment, però que afecten conceptes molt diferenciats, des de monestirs fins a escorxadors.

Pel que fa a l'esmena 329..., que, de fet, hauria d'anar lligada amb la 330, perquè jo no he sentit que el senyor Piella ens expliqués perquè han presentat dues esmenes per separat, perquè, per un cantó, la 329 parla només del monestir de Ripoll, i, és clar, la resposta és dir: per què només el monestir de Ripoll?, però a continuació ve l'esmena 330, del mateix Grup, que aleshores ja inclou els quatre monestirs reials que ell ens descrivia. Quant a aquestes dues esmenes, per tant, val la resposta, i la resposta és conjunta perquè tots i cadascun d'aquests monestirs tenen en fases diverses —projecte o execució, etcètera— sengles compromisos d'actuació. Els corresponents patronats d'aquests monestirs han aprovat les actuacions en marxa, a base de partides que estan incloses en els pressupostos de la Generalitat, fonamentalment en el Departament de Cultura.

Pel que fa a l'esmena 331, de la mateixa manera, o per diferenciar-ho, però de la mateixa manera que he explicat al senyor Piella l'existència d'aquestes actuacions en aquests monestirs, doncs, hi insisteixo: amb la mateixa actitud, li dic que, malgrat..., malauradament, en aquesta partida, en aquesta petició d'adquisició i rehabilitació de la Farga de Palau, de Ripoll no està prevista cap actuació; el Departament considera que té, en aquests moments, una càrrega important, unes austeritats, com tots els departaments, pressupostàries, que està tenint en execució i en projecte immediat, com hem explicat, una pila d'actuacions en el patrimoni català i que no pot ampliar aquesta actuació amb més edificis o amb més instal·lacions de tipus monumental.

I, per tant, doncs, per això dic que aquesta esmena no l'acceptem, no perquè, com les altres, ja tingui actuacions, sinó perquè no està previst que hi faci cap aportació el pressupost de la Generalitat.

Pel que fa a l'esmena 332, el Departament entén que, a través de les partides assignades al Museu Nacional de la Tècnica i de la Ciència, ja es permet la realització d'aquests inventaris que vostè demana en aquesta esmena 332.

Pel que fa a l'esmena 333, és una esmena que entenem important, i per això m'he permès lliurar al senyor diputat un de-

tall, un resum d'un estudi que ha elaborat el departament corresponent en relació amb aquest tema dels escorxadors. Perquè aquí hi ha una discrepància radical, senyor Piella: el Govern de la Generalitat entén que en aquests moments hi ha un superàvit de capacitat dels escorxadors. En el document —que li prego que, quan li vagui, examini— veurà un estudi molt sintètic, però veurà les capacitats d'actuació dels escorxadors en les diverses especialitats, els diversos indrets, les diverses categories, i també la capacitat de caps de bestiar existents a Catalunya —que, en principi, són els que han de ser manipulats pels escorxadors—, i veurà que realment hi ha un desajustament. Per altra banda, també s'explica en aquest document —i en faig mercè a la cambra— l'existència comprovada de tota una colla de projectes en marxa, per part de diversos municipis que s'esmenten en aquest estudi, per a l'ampliació de la capacitat dels seus respectius escorxadors.

Per altra banda, sembla ser —se m'informa— que tots els analistes, els experts en aquesta temàtica creuen que no hi ha previst un increment de consum de carn de boví, i que els acords del GATT encara empitjoren aquestes perspectives. Per tant, variació futura d'aquest excedent, en un sentit de compensar amb un major consum, doncs, no sembla ser-hi.

Per altra banda, cal tenir present que amb el mercat únic ja hi comença a haver-hi —i hi serà, probablement, amb més intensitat, en un futur immediat— la competència per part d'escorxadors exteriors però membres —i, per tant, dintre de l'àrea de la Comunitat Europea—, fonamentalment els escorxadors danesos, holandesos i francesos. Per tant, entén el Departament que, per raons oposades a les raons econòmiques, per raons estrictament econòmiques, caldrà, si és possible, concentrar l'oferta per poder abaratir el cost per a un major dimensionament.

Finalment, es podria dir, bé, hi ha el tema de la devaluació monetària, que ha permès que la relació, l'índex de competitivitat exterior, expressada numèricament, monetàriament, doncs, ha millorat, és cert, però també cal tenir present que, per contra, s'ha encarat la importació de la maquinària i components necessaris, en tot cas, per a una major actuació dels escorxadors.

Per tant, per aquest motiu, que em sembla molt clar, molt net i molt objectiu, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquesta esmena.

Finalment, l'esmena 334 és una esmena que, en certa manera, però referida a una altra comarca —al Berguedà, si no ho recordo malament— i a una ciutat concreta —Cardona—, hem tingut fa una bona estona un debat amb el diputat senyor Roma, en les esmenes 303 i 304. És clar, aleshores, l'argumentació que ens feia servir el senyor Roma per a la comarca del Berguedà, ens la fa servir ara el senyor Piella per a la comarca del Ripollès. Per tant, la resposta, en principi, és la mateixa: ja n'he explicat el caràcter d'actuació global... De totes formes, el senyor Piella sap que en aquest debat de política industrial —que n'he fet referència en diverses respostes a companys seus— es van votar unes resolucions —em sembla que, fins i tot, unànimement— sobre el Pla de foment de la competitivitat 1993-1996, i sobre la intensificació de les actuacions i programes específics de política industrial per afavorir la implantació i el desenvolupament d'activitats industrials i les zones menys afavorides. Per tant, hi ha un recolzament addicional, no específicament, evidentment..., o, millor dit, nominativament, per a la comarca del Ripollès, però, òbviament, s'inclou en aquesta Resolució

aprovada pel Parlament, i, en compliment d'aquesta Resolució, el Departament d'Indústria i els altres departaments afectats per aquestes decisions insistiran més, si cal, incrementaran més, si cal, aquesta activitat que explicava al senyor Roma, que en aquests darrers anys, a través de la normativa d'una colla de decrets i a través de la utilització de partides pressupostàries, doncs, es dóna o s'intenta donar satisfacció, dintre de les possibilitats pressupostàries, a aquestes peticions.

I, per tant, també, en definitiva, aquesta esmena 334 no rebrà el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'esmena 347, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Aquestes esmenes que jo passo a defensar fan referència...

El Sr. PRESIDENT: Quines són?

La Sra. MAYOL: La 347, si m'ho permet, la 347, la 348 i la 349.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Fan referència, totes tres esmenes, a la situació de les dones en el món laboral. Hi ha unes dades, que repetidament posarem sobre la taula en aquesta cambra, que evidencien la situació de dificultat, de discriminació que viuen les dones en el món del treball. La taxa d'activitat dels homes supera d'un 60% la de les dones, lluny de la mitjana de la CEE. Pel que fa a la taxa d'ocupació, les desigualtats home-dona són encara més espectaculars, però esdevenen abismals quan ens referim a l'atur: la proporció de dones aturades és el doble que la dels homes. La dona és l'autèntica protagonista de la jornada parcial i de la jornada variable. Per tant, podem concloure que, malgrat que ha augmentat la taxa d'activitat i d'ocupació de les dones respecte al 1985, un percentatge notable d'aquestes dones, pel fet de ser dones i tenir escassa educació formal i baixa qualificació, tenen una posició només auxiliar en el treball productiu, segons demostra el tipus de jornada que realitzen. Quant a l'ocupació precària, un 22% de les dones de l'àrea metropolitana treballen sense contracte. Repetidament, he insistit que aquest percentatge, en el cas dels homes, és d'un 4%. Així mateix, també he dit en aquesta cambra —i suposo que ho hauré d'anar repetint durant aquests anys— que, per la mateixa feina, la dona rep un 25% menys del sou, i, en alguns casos, com és el tèxtil o l'alimentació, aquest percentatge, aquesta diferència salarial arriba a ser d'un 34 i un 35%.

Aquesta situació general que he descrit s'expressa també en moments de crisi o de reconversió de sectors importants de la producció, amb dos exemples, que són als que fan referència les esmenes que jo ara defenso. S'incrementa l'accés de les dones i dels homes a l'economia submergida; és a dir, tant les dones com els homes, quan hi ha una reconversió o una crisi, van més a l'economia submergida. També en això, però, les dones tenen més problemes: hi ha més dones a l'economia submergida, amb sous més baixos.

Així mateix, lligat a la manca de qualificació, és difícil, quan hi ha hagut un tancament d'una empresa, quan hi ha hagut un expedient de regulació de l'ocupació, que les dones puguin accedir a un altre lloc de treball en un altre sector. Per tot això, en aquest moment ens plantejem aquestes esmenes addicionals, que el que vénen a defensar és: en primer lloc, una campanya d'informació adreçada a les treballadores de l'economia sub-

mergida per tal que coneguin els seus drets, aquesta és una primera esmena que jo en aquest moment defenso. La segona és facilitar les mesures de reciclatge i requalificació professional a les dones que treballin en sectors industrials afectats per les situacions de crisi i expedients de regulació d'ocupació, per exemple en el sector tèxtil. En definitiva, el que estem dient és: quan hi ha situacions de crisi, quan hi ha situacions de tancament d'empreses, un dels sectors amb dificultats són les dones, per tant, anem a fer un programa especial de requalificació d'aquest sector de dones perquè puguin passar més fàcilment a altres sectors.

I, per últim, dir també que plantegem en aquestes esmenes que es faci un recolzament seriós a iniciatives empresarials o bé a treball associat que estiguin promogudes per dones. Ja sé que el senyor Escudé —ho intueixo si més no, permeti'm—, que vostè em dirà que ja fan coses de formació ocupacional, però jo crec que vostès si fan uns llistats que evidencien que és una realitat molt i molt insuficient i, en concret, no hi ha, no hi ha un pla per a sectors, com per exemple el tèxtil, on es plantegi una formació especial de reciclatge d'aquests sectors perquè passin a d'altres, puguin passar a altres sectors..., és a dir, això no em digui que ho fan perquè no ho estan fent. I el tema de la informació sobre l'economia submergida, tampoc. Per tant, espero que la resposta pugui ser una mica més satisfactòria de les que acostumen a ser habitualment.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup comparteix el diagnòstic que ha fet la senyora Mayol, la denúncia que ha fet d'una sèrie de situacions de discriminació laboral de la dona treballadora, en som conscients, no sols per percepció directa de molts de nosaltres, a l'igual que la senyora Mayol, sinó perquè en el nostre Parlament recordaré que durant una bona colla de mesos va existir una comissió d'estudi, vam rebre moltíssimes persones de molts sectors, des d'estudiosos, acadèmics fins a comitès d'empresa, i se'ns va explicar aquesta situació que ens denunciava la senyora Mayol, per tant, no tenim res a objectar al diagnòstic. El que sí que objectem, i la senyora Mayol ja deia que tenia la intuïció, intuïció certa, que la resposta seria que el Departament de Treball entén que ja fa coses. La senyora Mayol diu: «Oh, però, no m'ho digui, perquè això no ho fa», vol dir que m'accepta que les altres coses sí que les fa, un pla específic per al sector tèxtil. Desconec si es fa o no es fa, si vostè diu que no es fa, doncs, m'ho crec. Ara, en tot cas, el sector tèxtil específic no és objecte de cap de les tres esmenes. Jo recordaria..., però, és clar, fa molt de temps i, per tant, no és una base d'autoritat per justificar l'actuació del Departament, recordaria que el director general d'Ocupació va venir davant d'aquesta Comissió d'Igualtat d'Oportunitats Home-Dona i ens va explicar les moltíssimes activitats, programes o subprogrames que portava a terme el Departament i va especificar una sèrie de cursos de formació per feines, fins i tot feines que recordo que en la concepció usual de la nostra societat no es consideraven que eren pròpies o típiques de treball femení, pel seu caràcter, fonamentalment, recordo, vinculat a la construcció, al ram de la construcció. Ara, el tèxtil, no ho recordo.

Però, bé, en definitiva, la resposta global a aquestes esmenes és que el Departament de Treball, dins dels seus programes de

formació ocupacional, de foment del cooperativisme i d'altres similars, compta de manera específica amb aquest col·lectiu de dones com mirar de resoldre aquesta especial problemàtica; també hi ha altres col·lectius de joves, de no subsidiats, de joves amb dificultats d'integració social, etcètera. Però, bé, també existeixen unes partides. Aleshores, convindré amb vostè, senyora Mayol, que molt segurament és insuficient, aquest és un tema molt considerable. Té raó vostè quan apuntava, o si no ho apuntava jo he intuït que apuntava que la progressiva degradació de la situació econòmica, doncs, efectivament ho estimularà, si no hi ha altres mecanismes, que no són de ministeri o, en aquest cas nostre, de Departament de Treball, de control d'aquesta economia submergida. Jo procedeix com altres diputats, alguns d'ells del seu Grup, d'una zona en què es van fer estudis importants i difícils de poder instrumentar sobre l'economia submergida, realment, un factor important, i coincideixo amb vostè que aquesta situació, no excessivament falaguera de l'activitat econòmica, fa preveure un increment d'aquest... Ara, dintre de les previsions pressupostàries —li ho repeteixo—, el Departament de Treball intenta fer el que té a la seva mà per combatre aquests flagells que vostè denunciava.

Per tant, lamentant-ho, no podem donar suport a aquest conjunt d'esmenes.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto... Passem a l'esmena 350, també del Grup... (*Rialles i remor de veus.*) Ai!, senyor..., és una petita fixació..., el senyor Escudé. (*Remor de veus.*) L'esmena 350: per defensar-la, té la paraula el diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. A pesar que la meua companya diputada no ha tingut sort, jo estic plenament convençut que les esmenes 350, 51 i 52, que defensaré conjuntament, sí que n'obtindran. I dic això perquè l'únic que fem aquí és plantejar que algunes de les resolucions del recent debat de política turística a Catalunya les puguem contemplar pressupostàriament.

Molt breument, ja que el debat va ser fa poc temps i tots ho tenim prou present: vull recordar que a l'esmena 350 el que plantegem és que en les actuacions del Departament s'han d'incloure les de promoció i extensió del turisme en les comarques de la Catalunya interior, especialment d'aquelles que disposen d'una menor renda per càpita. Aquesta és una proposició que va ser votada a proposta d'Iniciativa per unanimitat de la cambra, per tant, la unanimitat és que vol dir que ho hem de tenir com una de les preferències.

La 351 diu: «El Govern prioritzarà la protecció i la recuperació de l'entorn turístic, elaborarà un pla horitzontal de turisme per progressar vers un model nou d'urbanisme turístic més ben integrat en el medi». És una proposició que va ser presentada i, lògicament, aprovada pel Grup de Convergència i Unió, la número 8, de les propostes presentades. Per tant, l'únic que fem és demanar una certa congruència entre les resolucions i els pressupostos.

I la 352 diu que: «El Govern aplicarà mesures per fomentar i incrementar la participació de la població local en els beneficis del turisme mitjançant l'impuls de figures de cooperació i donant especial rellevància a la de cultura local, a la d'identitat pròpia i l'única cosa que he posat com a collita d'Iniciativa és la d'integració en el medi, però que és també congruent amb la

proposta anterior, amb l'esmena 351, que era, com he dit, una proposta de Convergència. Aquesta, en aquest últim afegit, és coincident amb la proposta número 3 del Grup de Convergència i Unió. Per què ho presentem? Suposo que el senyor Escudé ens dirà que ja està contemplat adientment, que hi han els recursos suficients i que és innecessari. Ara bé, jo també li suggeriria que, en tot cas, l'any que ve ens facin un curset previ de desxifrar els documents dels departaments, perquè són tan obscurs, són tan difícils d'interpretar, són tan impossibles de desxifrar que no es poden trobar aquestes partides. Els únics llocs on dedueixo que podrien anar mig desfigurades són la primera, la del turisme de l'interior, a la partida de 487 milions, de l'oferta turística especialitzada, que hi ha un increment sensible respecte de l'any anterior, que hi havien 200 milions, ara n'hi han 487. Però si no diem que són específicament per a això, jo entenc que l'oferta turística especialitzada pot ser la que va dirigida cap a la neu, que els anys anteriors hi havien partides sensibles o notòries cap al turisme nàutic o, fins i tot, cap a un turisme emergent que des del Departament es mira amb molt bons ulls, que és el golfisme.

Llavors, per què, per què no hem de dir que aquests diners són específicament per al turisme interior si, realment, la voluntat és aquesta. Jo posar-los dins d'aquest grup sense saber quina part correspon al turisme d'interior i no surt enlloc a cap dels programes, no em quedo satisfet. Per això crec que és pedagògicament important poder contemplar-ho com una disposició addicional.

La segona, la del Pla horitzontal de turisme, és una certa innovació del llenguatge de turisme i que a l'única partida que la podríem trobar és en aquella que té 628 milions, de millora de la qualitat de l'oferta d'allotjaments, o a una partida de 130 milions, de millora integral de l'entorn, però dit de la forma que es diu tampoc no queda clar si és un turisme integrat en el medi, si és un pla horitzontal de turisme, si es promou un model nou d'urbanisme o simplement es tapen alguns forats. Tampoc no costa molt de dir que siguin en congruència amb una resolució presentada i aprovada pel mateix Grup Convergència i Unió.

I l'última, tot i que té un plantejament una mica ambigu, això dels beneficis del turisme mitjançant figures de cooperació, donant rellevància a la cultura local i a la identitat pròpia, però em semblava prou interessant que això es veiés reflectit als pressupostos, no trobem enlloc en quina partida pressupostària està, no sé si és part també d'aquesta oferta turística especialitzada, dels 487 milions, però no estaria de més també en congruència amb les altres dues que es contemplés. Per això, pel convenciment que, en definitiva, no estem reclamant més que allò que el Parlament ha aprovat i algunes coses per unanimitat, crec que seria pedagògic i interessant que s'aproveessin aquestes proposicions.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Jo diria que la intervenció del senyor Gimeno ha girat a l'entorn de dos eixos, un primer és les resolucions del debat sobre el tema, el debat de turisme, i un altre eix d'actuació és el de dir que no troba les partides i anava dient: «serà aquesta partida, no serà aquesta partida, potser sí que serà aquesta partida». (Remor de veus.)

Bé, quant al primer apartat, jo sí que li puc dir que, evidentment, les resolucions del Parlament, a les que feia referència el

senyor Gimeno, han estat objecte de consideració i compliment, com és lògic, per part del Departament de Turisme, a l'hora de confegir els seus pressupostos i, per tant, doncs, la resposta que li aniré donant a totes, és dir que ja hi són les partides, ara, la veritat, en aquest moment, les partides que vostè ràpidament ha llegit poder-li dir si afecta o no afecta l'activitat concreta o no, no estic en disposició de donar-li. Per tant, jo amb independència de la votació negativa, li ofereixo, si ho desitja, de fer-li el detall d'aquestes partides i, si més no, vostè sap també que té, d'acord amb l'article 13, apartat 2, del Reglament de la cambra, demanar la informació corresponent al Departament de Turisme, Comerç i Consum, que m'imagino que amb molt de gust la hi farà arribar.

En definitiva, doncs, la resposta global o conjunta, perquè en definitiva vaig veient que els textos són molt similars, és que en tots els casos, a totes les variants de promoció turística que vostè demana, el Departament en els seus programes té vies d'ajuts específics, en el primer cas, a comarques d'interior, de muntanya, una línia específica de foment d'agroturisme, que vostè també hi feia referència.

Pel que fa a l'esmena 351, hi ha una part de tipus urbanístic, que el Departament entén que no té competències legals per tenir aquest protagonisme en matèria d'ordenació del territori. Però que en tot cas els programes del Departament, específicament a través de la Direcció General de Turisme, té partides que permeten vies de subvenció, temes com la creació d'oferta tradicional i complementària a les zones de l'interior, comarques de muntanya o agroturisme, que ja n'hem parlat abans. Així com conjunts d'activitats incentivadores o correctores dels desequilibris del medi i de l'entorn.

I en l'esmena 352, també en la mateixa línia, en el marc de la política turística, existeixen diverses línies d'ajuts adreçades a entitats públiques, que és el que específicament demana vostè, d'àmbit territorial, que són les idònies per formalitzar aquesta col·laboració i aquesta participació que vostè demana de cara a la cultura local.

Per aquests motius, i reiterant l'oferiment d'intentar clarificar conjuntament, amb llapis i paper, a la vista dels pressupostos i programes d'actuació, que també hi ha un volum de programació, del Departament de Comerç i Turisme, anunciar, senyor president, el nostre vot negatiu a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que ha defensat el senyor Gimeno.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 359, del Grup d'Iniciativa: per defensar-la, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Jo defensaré, si m'ho permet, l'esmena 359 i la 360 conjuntament.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Totes dues esmenes fan referència a la problemàtica de la immigració. La primera planteja que es creï durant l'any 93 un programa per tal de finançar actuacions positives contra el racisme i la xenofòbia i de suport a projectes pilot amb la finalitat de millorar les condicions de coexistència entre treballadors estrangers i autòctons, dins les previsions pressupostàries, òbviament.

La segona planteja la realització d'un pla d'ajut i assistència als immigrants que hagin estat objecte d'agressions de caràcter racista. En aquest sentit, nosaltres pensem —i jo penso que ho

podem compartir tota la cambra— que el tema del racisme i la xenofòbia és un tema que pot ser, en els propers anys, un tema molt present a la nostra societat, conscients, evidentment, que són actituds minoritàries —en absolut pensem que és un tema que pugui afectar tot el conjunt de la població—, però el que sí que voldríem dir, i amb aquestes esmenes voldríem posar l'accent, és que igual que altres fenòmens que han succeït, per exemple el fenomen de la drogodependència en el seu moment, val la pena tenir una actitud per part dels poders públics, una actitud diguem-ne de prevenció, una actitud d'estar a l'aguait, d'intentar que no es produeixin els efectes negatius que en altres països d'Europa amb major presència d'immigrants estan succeint en aquests moments.

Llavors, aquestes esmenes volen ser això: un toc d'atenció, un esforç per part del Govern de tenir especialment en contra aquesta problemàtica i, fins i tot, fer programes positius, en positiu —diguem-ne—, de defensa de la diferència com un valor, de la diferència intercultural, no només com haver d'arrossegar un problema que ens ve i que se'ns tira a sobre, sinó poder valorar i poder aprendre a conviure amb gent de diferents cultures, que també, segur, aporta un paper positiu a la nostra cultura. Això era el sentit de l'esmena 359.

El sentit de l'esmena 360, com vostès saben, parteix d'un tema concret, però penso que es pot generalitzar. Com vostès saben, no fa gaire hi va haver una agressió a un ciutadà guineà, aquí a Barcelona. Quan el vam anar a veure, quan vam anar a veure aquest ciutadà, que portava vint anys convivint amb nosaltres aquí a Catalunya, a part de la situació —diguem-ne— de desfeta que tenia per l'agressió que havia patit, quedava en unes condicions diguem-ne físiques que l'impossibilitaven el treball, com a mínim durant un temps llarg, i en unes condicions, per tant, econòmiques molt i molt difícils de suportar. Pensem que de la mateixa manera que, quan altres tipus d'agressions en altres llocs, es dona un suport a la gent que queda afectada per problemes, diguem-ne, en aquest cas, del racisme, valdria la pena que el Govern estudiés la possibilitat, plantegés ja en el pressupost del 93 un pla per finançar aquelles persones que quedin realment en situacions de dificultats econòmiques a partir d'agressions que hagin patit per temes de racisme i xenofòbia.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. L'esmena 361... No: torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Lamentablement ens trobem en una situació paral·lela a la intervenció, abans, en rèplica a la defensa que ha fet la senyora Mayol d'una sèrie d'esmenes en relació amb la dona.

Estem totalment d'acord, senyora Mayol —no em voldria estendre més en el diagnòstic que ha fet vostè—, estem totalment d'acord que tant la previsió econòmica, però sobretot la previsió demogràfica de casa nostra fa creure que hi haurà a curt termini l'aportació, com en èpoques històriques hi ha hagut sempre a Catalunya —Catalunya és una terra de mestissatges, una terra de pas—, doncs, hi haurà aportacions d'immigració, de mà d'obra no europea o no europea occidental, amb totes les connotacions que això comporta i que vostè coneix i que no justifiquen, evidentíssimament, però que fan arrelar aquest sentiment en algunes persones, que bé, si bé és de caràcter minoritari, vostè sap perfectament, coneix perfectament les reaccions que arreu d'Europa, en països que tenen una taxa d'immigració

de persones no europees, d'extracció europea, doncs, França o Alemanya, sap vostè la problemàtica important i el recolzament, fins i tot, democràticament electoral que tenen aquestes opcions. Per tant, cregui'm, senyora Mayol, que nosaltres, el nostre Grup comparteix la seva preocupació i la preocupació d'altres grups de la cambra. Prova d'això és que recordarà vostè que unànimement vam decidir crear una comissió per a l'estudi d'aquesta problemàtica, comissió que espero que ben aviat tinguí bons resultats.

En tot cas, vostè en l'esmena 359 parla de programa i a l'esmena 360, parla de pla. Jo el que li explico no és ni un programa ni un pla, però és un mecanisme; un mecanisme molt recent. Concretament, hi ha un acord del dia 24 del mes passat. No sé si vostè ho coneix —suposo que sí, per la seva preocupació per aquests temes—, però el Govern de la Generalitat va constituir una comissió interdepartamental per al seguiment i coordinació de les actuacions en matèria d'atenció als immigrants i d'estudi d'aquesta temàtica. L'acord preveu, entre moltes altres finalitats, el fet que aquesta comissió interdepartamental elevi informes i recomanacions als diversos departaments de la Generalitat perquè cadascú, dintre de les seves atribucions, pugui contribuir a minorar, i si pogués ser que a casa nostra no tinguessin cap traducció totes aquestes conductes que em permetria dir gairebé criminals d'aquest racisme que vostè, molt justament, denuncia. Evidentment, està en una fase molt elemental, una fase molt inicial; encara no fa un mes que s'ha constituït i funciona i, per tant, ens sembla prematur parlar ara de dotacions pressupostàries. Falta veure quines recomanacions, quins informes eleva; aleshores seria el moment de parlar-ne.

En tot cas, jo voldria recordar que tradicionalment hi ha a Presidència de la Generalitat una partida per a «noves necessitats». No és el títol exacte, però en el cas d'adoptar-se «necessitats», o de veure necessitats pressupostàries de cara a alguna activitat nova, hi hauria, possiblement durant l'exercici, doncs, la possibilitat de dotar aquestes atencions. En tot cas, avui per avui, això és el que hi ha. Hi insisteixo: no hi ha ni un programa que demana vostè a la 359, ni un pla com vostè demana a la 360, però és un camí que esperem que puguem recórrer junts tots els grups de la cambra i, específicament, a nivell del legislatiu, a través de la tasca de sensibilització, d'estudi, d'aprofundiment que puguem portar entre tots en aquesta Comissió que vam crear fa molt poc.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 361, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya: per a la seva defensa, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Senyores i senyors diputats, aquesta esmena en aquest moment entenem que està un pèl descontextualitzada i es veu en un moment en un cert anticlímax, també, i el nostre Grup ha pres en consideració poder-la retirar, en tant que ahir es va substanciar en el debat del text articulat i en l'agrupació de les diverses esmenes al text articulat es va fer el debat monogràfic respecte al finançament municipal, però nosaltres hem decidit a última hora tirar-la endavant, en tant que ens sembla que el finançament de signe incondicionat als ajuntaments és fonamental per garantir l'autonomia municipal, i mentre això no sigui se seguirà produint endeutament i situació de xoc financer en els ajuntaments, la subsidiarietat no finançada

s'anirà produint, la política municipal, la política de curta distància en el temps i l'espai pesen com plom per a la presa de decisions, i, per tant, se seguirà també amb la subsidiarietat invertida i amb els convenis negociats o concerts negociats amb Benestar Social.

Tot això, tot el que sigui subvencions —entenem nosaltres— és un flac substitut al finançament incondicionat, perquè el finançament incondicionat dona una igualtat a la capacitat de gestió municipal i, en canvi, el que és subvenció podria, a voltes, no ser d'estricta equitat.

Nosaltres en aquesta esmena diem que ens semblaria que amb el 0,41% del que sol·licita l'Agrupació de Municipis, que s'han agrupat des del punt de vista de l'esquerra a Catalunya, que demana 17.000 milions de pessetes, més o menys..., nosaltres demanem 5.200 milions de pessetes, i és una quantitat molt petita, a fi i efecte de donar l'oportunitat a la majoria que accepti aquest modest gest, que per ser una quantitat petita, no és menys significativa, en tant que voldria dir un canvi substancial en la filosofia política de la visió de l'equip de govern respecte als municipis. Davant els municipis, l'equip de govern de la Generalitat, que té una majoria sòlida en el Parlament, es mostra dèbil, perquè només els contempla des d'una òptica clientelar i subsidiària.

Per tant, nosaltres ja sabem que vostès dediquen el 2% dels pressupostos consolidats, però de manera condicional, i això no ens satisfà. El que ens satisfaria seria que realment entenguessin que aquest Govern o un altre tindrà en un moment o un altre de destinar una part dels pressupostos de la Generalitat als ajuntaments, a fi i efecte que aquests puguin gaudir de l'autonomia municipal necessària.

Això pel que fa referència a l'esmena 377. No sé si el senyor president em permetria que també la 378 la pogués substanciar ràpidament...

El Sr. PRESIDENT: La 378?

El Sr. REGUANT: Del meu document, o 62 seria probablement en l'altre document. Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Ah, és la següent. És la 362.

El Sr. REGUANT: Si vostè m'ho permet, només diré, doncs, dos mots per dir que aquesta esmena respon que, realment, de la inversió que en els pressupostos d'enguany per al relleu dels diversos departaments productius la Generalitat dedica, que són 5.700 milions de pessetes, en dedica 2.000 al que és Indústria i Energia. Ens sembla que això no afronta la realitat de la crisi i de la fallida en cadena del nostre sistema industrial.

Per tant, ens sembla que atès que les comarques del Berguedà, el Ripollès, l'Osona, les Garrigues, la Garrotxa, l'Alt Empordà, el Baix Empordà, el Pla d'Urgell, el Priorat i la Terra Alta són les més afectades, es tindria d'arbitrar una partida de 40.000 milions de pessetes a càrrec del deute, atès que Catalunya és de les comunitats autònomes —que és tal com vostès assumeixen la denominació del nostre país—, doncs, és de les més baixes quant a endeutament, podria encabir-hi aquesta quantitat, que sembla, per altra part, astronòmica. Però em sembla que seria fàcilment assumible, perquè d'alguna manera 40.000 milions de pessetes és el 2,2% d'aquell 15% que està encara en el terrat de l'esforç fiscal de l'IRPF, que nosaltres demanem al Govern de Madrid i que encara de moment no en sabem res, a menys que el senyor Macià Alavedra ens porti notícies d'última hora.

També val a dir que, d'alguna manera, aquests 5.700 milions que deia per tirar endavant els departaments productius, ens sembla que realment és una caricatura a servir les necessitats del país, en tant que 12.000 milions de pessetes són els deutes que té una sola de les empreses que han fet fallida. Per tant, ens sembla que una cosa raonada seria aquests 40.000 milions, que almenys donaríem la sensació que el Govern vol tirar endavant la reactivació industrial del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Torn en contra: té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Reguant semblava primer que retirava l'esmena 361, parlant d'un anticlímax. Jo li vull assegurar que d'anticlímax, res. De fet, és la recta final, sembla ja, perquè em sembla que després d'un parell d'esmenes més ja només tindrem pendants aquelles esmenes a l'article 36 i 37, que havíem deixat pendants i que sembla que hi ha un principi d'acord i que podríem comentar i, doncs, considerar conjuntament.

Per tant, no és una situació anticlímax, no és una situació de relax després de moltes hores de discussió, sinó, com després, immediatament, el senyor Reguant ha explicat, aquesta és una esmena que està una mica descollocada, perquè aquest debat ja l'havíem fet. Aleshores, és clar, contestant estrictament a l'esmena, és clar, aquí la pretensió que té el Grup d'Esquerra Republicana, a través de la intervenció del senyor Reguant, que és eliminar, perquè en definitiva això és el que és, m'imagino, no he sumat els conceptes 226 i 230 dels pressupostos de tot els departaments, però m'imagino —perquè, si no, no té altra explicació— que aquests 5.200 milions que demana... No? (Pausa.) No corresponen, senyor Morera? Bé, doncs aleshores sí que és un argument addicional de crítica dir: escolti, per què 5.200 milions i no 6.000 o 3.400?

Bé, en definitiva, nosaltres, sigui quina sigui la quantia de la seva argumentació, entenem que els articles 226 i 230, per la seva naturalesa descrita en els índexs pressupostaris, en cada un dels departaments són necessaris —per això hi estan posats—, que no correspondria en absolut deixar orfes els departaments d'aquestes partides, i menys per dotar una altra cosa que ja no és ni el fons, sinó un pla de cooperació incondicionada, que és el que en deia ara el senyor Reguant, amb la qual cosa no hi estem d'acord. Estaríem, una vegada més, en el debat que ja vam fer amb les esmenes 157, 150, i que en alguns altres llocs de les esmenes que han anat sent objecte de debat per part nostra.

Per tant, nosaltres entenem que hi ha un fons de cooperació amb l'Administració local, destinat essencialment als consells comarcals; que hi ha un fons de cooperació municipal, dotat amb càrrec a la secció corresponent, que ja hem examinat en el seu moment i que és merament, com dèiem, una transferència a fons de l'Estat i que, per altra banda, no sent incondicionats —aquest n'és un—, no sols la quantia, aquest és el concepte, una mica el cavall de batalla de tot aquest debat que hem anat fent, no sent incondicionat —ho repeteixo—, doncs, ja vaig explicar que existeix, es constata que més de 54.000 milions de pessetes, al pressupost d'enguany, destina la Generalitat a la cooperació, a l'aportació a l'Administració local. Per tant, per coherència, fins i tot, amb les esmenes a què anteriorment hem anunciat el nostre vot negatiu, aquesta també la votaríem negativament.

Pel que fa a l'esmena 362, aquí es tracta d'una ampliació, encara més gran, de les esmenes que sobre reindustrialització o reactivació econòmica s'han anat substanciant al llarg d'aquesta tarda amb el senyor Piella no fa gaire, i abans amb el senyor Roma, en la comarca del Berguedà, en la vila de Cardona, en la comarca del Ripollès, i ara vostès doncs hi afegeixen l'Osona, les Garrigues, la Garrotxa, l'Alt Empordà, el Baix Llobregat, el Pla d'Urgell, el Priorat, la Terra Alta, etcètera. Totes les argumentacions que he donat als seus companys, millor dit, als seus companys, als seus companys d'hemicicle i companys meus d'hemicicle, a l'igual que vostès, doncs, em sembla que es podrien repetir de cara a l'esmena del senyor Reguant, en tant que, a més, ja es xifra en 40.000 milions de pessetes, que és una xifra molt bonica, com diu el senyor Carod-Rovira, potser modesta, però molt rodona, i que, per altra banda, tampoc se'ns ha justificat en absolut quin és el detall, perquè m'agradaria veure com han arribat vostès a la concreció de les necessitats de reindustrialització de tot aquest esplet de comarques de reindustrialització.

Per aquest motiu, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, també votariem en contra —per coherència amb les manifestacions anteriors, si més no— d'aquestes dues esmenes que acaba de defensar el senyor Reguant.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Popular té l'esmena 364; per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Montserrat.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies, senyor president, només per donar-la per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Doncs queda defensada.

La Sra. MONTSERRAT: Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Vol fer-hi torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Brevíssim, senyor president. Aquesta esmena és coherent amb les esmenes que ja havíem debatut prèviament, en què el Grup Popular pretenia restablir el text de tots els articles que aquesta disposició diu que continuen vigents, i, per tant, amb la mateixa coherència, nosaltres, ja que hem votat en contra de la incorporació, votem en contra de la supressió, perquè entenem que a través d'aquesta disposició final, doncs, ja es manté, i donem satisfacció —en la forma no, però en el contingut sí— a les pretensions del Grup Popular.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Hi ha l'esmena 365, del Grup Socialista; per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Martí Carnicer.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president. Amb aquesta esmena proposem suprimir el darrer apartat o el darrer paràgraf de la disposició final quarta. La disposició final quarta autoritza el Govern perquè, amb dictamen de la Comissió Jurídica Assessora, refongui en un text únic la Llei de finances públiques de Catalunya i les múltiples, múltiples modificacions que la majoria ha anat introduint en aquesta Llei a través de les lleis de pressupostos; per tant, de tindre finalment un text únic en el qual puguem trobar què és el que actualment és vigent en aquesta Llei.

La iniciativa no ens sembla malament; ens sembla correcta i em sembla que fins i tot en algun altre pressupost hi havia alguna esmena nostra que anava en aquest sentit, em sembla recordar. El que ja ens preocupa és quan diu que aquesta refosa haurà d'incloure la regularització, aclariment i harmonització

d'aquestes disposicions; això ja ens preocupa una mica. I ens preocupa perquè les experiències..., alguna experiència recent, em sembla que era en alguna legislació de tipus urbanístic, també va haver-hi un text refós i va produir alguns problemes d'interpretació en tant que es va aprofitar el text refós per introduir modificacions legislatives sense haver passat per aquest Parlament.

I per això nosaltres no ens oposem al text refós —ens sembla que és una bona iniciativa—, però el que no podem acceptar és això de la regularització, aclariment i harmonització, perquè per aquesta via es poden introduir modificacions a la Llei de finances públiques que no hagin estat adoptades o acordades per aquest Parlament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Té la paraula, per fer un torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Martí Carnicer ha fet unes consideracions genèriques i després ha fet una referència concreta a una autorització de delegació de refundició de normatives: la de matèria urbanística.

Bé, jo començaré per aquesta segona part; potser..., jo crec que tinc raó, potser en algun aspecte em falla la memòria, però jo tinc la sensació que aquesta referència que fa el senyor Martí Carnicer no s'ajusta, almenys des de la nostra òptica, a aquest aspecte de no-compliment de la normativa. Recordo que això va ser objecte, per raons de temporalitat —si no ho recordo malament— d'un debat en Diputació Permanent; es van veure les objeccions del Grup Socialista —que n'hi havia una colla—, i, almenys..., hi insisteixo, ho recordo a distància d'un mesos i no tinc fresc el tema, que era un tema molt concret d'aspectes parcials de la normativa urbanística, em sembla que no hi havia res de transcendència; fins i tot recordo que hi havia algun tema purament semàntic.

Bé, en tot cas, nosaltres, si a aquesta disposició final —que celebren que el senyor Martí Carnicer comparteixi la seva conveniència— s'afegeix aquest afegit —el que el senyor Martí Carnicer, en nom del seu Grup, vol suprimir: «la refosa ha d'incloure també la regularització, l'aclariment i l'harmonització d'aquestes disposicions»—, ho fem no per motius de debat polític, sinó per motius jurídics. El Departament, millor dit, les seccions d'assessorament han cregut, a la vista de la lectura de la Constitució espanyola —concretament, se'm diu els articles 39.2 i 82.5—, que calia establir... —perdó, no; la cita del 39.2 és l'Estatut Interior; la Constitució és el 82.5—, calia fer aquesta precisió, perquè se'ns diu que cal precisar si abraça o no abraça aquest extrem. Ens sembla que és convenient llevar incoherències, que és el que, en definitiva, al nostre entendre, suposa aquesta regulació, aclariment i harmonització, i, en tot cas, entenem que la intervenció preceptiva de la Comissió Jurídica Assessora és garantia del control, i sempre, a través dels mecanismes que el Grup Socialista va utilitzar en aquesta ocasió, hi cabria sempre replantejar el tema i debatre'l a la llum pública.

Per aquests motius, senyor president, nosaltres no donarem suport a la supressió d'aquest paràgraf final de la disposició final quarta del Projecte de Llei de pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Jo els recordo que hi ha una esmena tècnica a la disposició final sise-

na, que ja en tenen notícia els grups, i després la Presidència desitja ser informada de com estan els articles apartats, 36 i 37, les esmenes aquestes.

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, fent-me una mica portaveu espontani —i no interessat ni volgut— d'aquest tema, crec que per la informació que m'ha donat el meu company senyor Codina, que ha portat les negociacions per part del nostre Grup, ja ha arribat, si no a un acord total, a un acord més o menys bastant global en molts d'aquests temes, i estem en disposició de debatre aquelles esmenes que hem deixat apartades, que afectaven els articles 36 i 37 i que se centren, en primer lloc, en el tema del cànon de sanejament, esmenes números...

El Sr. PRESIDENT: 205 en endavant.

El Sr. ESCUDÉ: Això mateix. De la 205...

El Sr. PRESIDENT: A la 217.

El Sr. ESCUDÉ: No, a la 210. Les 211-217 són del cànon d'infraestructura.

El Sr. PRESIDENT: Ah!, del 36.

El Sr. ESCUDÉ: L'article 36. Aleshores, s'ha arribat a un acord, si més no amb dos dels grups esmenants: el Grup Popular, que té les esmenes 205, 206 i 207, i amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya, que té l'esmena 209, a fi i efecte de transaccionar les rebaxes que sol·licitaven el Grup Popular i el Grup d'Iniciativa, i l'oposició que nosaltres fèiem al manteniment de l'increment previst a les taxes en el redactat del Projecte de llei. Aleshores, si vostè m'ho permet, li farem arribar aquest text i desitjaríem, si és possible —no sé si és adequat—, saber el posicionament del Grup Socialista, si més no a través de la defensa de les seves esmenes, i d'Esquerra Republicana, i de..., en fi, de cap més grup, a la vista, en tot cas, suposo, de la defensa de les esmenes 208 i 210 que ens pot fer el Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. El Grup Popular i el Grup d'Iniciativa retiren les seves esmenes perquè pugui ser admesa a tràmit la transaccional? (Pausa.) Moltes gràcies.

I, ara, prego al portaveu socialista que es pronunciï sobre les seves esmenes 208 i 210. La senyora Rosa Martí té la paraula; les defensarà?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Sí, defensaré les esmenes 208, 210 i també la 216, que fa referència al cànon hidràulic.

El Sr. PRESIDENT: És a les infraestructures...

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, és la d'infraestructures.

El Sr. PRESIDENT: ...la 216?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí. Senyor president (*Remor de veus.*) Ai!, perdó, 211; 208, 210 i 211.

El Sr. PRESIDENT: 211.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Era la 216 en la numeració anterior.

El Sr. PRESIDENT: D'acord.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Abans de començar la defensa d'aquestes esmenes, volia fer avinent a la presidència que existeixen, en una de les nostres esmenes —i això possiblement hagi donat lloc a alguna discussió o mala interpretació per part del Grup de la majoria o d'alguns Grups— dos errors numèrics, i a l'esmena 208, a la zona A ha de dir, en lloc de 29,78, 28,71, i a la zona B, en els decimals, en lloc de 26,50 ha de dir 26,04. Reconec el nostre error; el nostre error ha estat en la transcripció i

en passar-ho, perquè el nostre esperit era el de mantenir aquests cànon sense cap mena d'increment.

Voldria manifestar que en la proposta que fa el Govern, tant del cànon de sanejament com del cànon hidràulic, hi ha una contradicció, com a Govern, important, perquè es proposa un increment del sis i mig per cent en la proposta del Govern respecte al cànon de sanejament; en canvi, al cànon hidràulic no hi ha cap increment, és a dir, increment zero, hi ha una congelació. Per tant, vull posar de manifest a la cambra que existeixen contradiccions per part del Govern a l'hora de presentar aquests valors, aquests tributs.

La nostra proposta va en el següent sentit respecte al tema de cànon de sanejament: nosaltres proposem que l'ús domèstic es congeli per a l'any vinent sense disminuir la inversió; és a dir, per part del Grup de la majoria no crec que sigui defensable dir que així es disminuirà la inversió, sinó que el que caldria, amb tota seguretat, és incrementar la base, és buscar nous contribuents, perquè —com hem posat de manifest en aquesta cambra, reiteradament— no existeixen encara les altes suficients en el sector industrial perquè es procedeixi a una recaptació acurada.

Nosaltres creiem que demanar que aquest any el cànon de sanejament per a ús domèstic no sofreixi cap increment —ni tan sols el de l'IPC— és una postura que interpreta o recull una de les peticions que ha formulat la plataforma que s'ha constituït a l'entorn del tema de l'aigua. Nosaltres pensem, a més a més, que aquest fet, no caldria o no cal que això sigui repetible en altres exercicis, és a dir que la posició d'increment de l'IPC és una postura correcta, però, en qualsevol cas, nosaltres, aquest any, el considerem singular, i fins i tot nosaltres creiem que, si es complissin totes les previsions del Govern, si el Pla de sanejament es desenvolupés amb l'agilitat que li cal, no tindríem cap inconvenient fins i tot a pensar en una revisió.

Però nosaltres creiem que interpretem el sentit de la població, i volem posar de manifest sobre la taula que existeix un problema considerable en l'aplicació i en la gestió del cànon, i que proposar un increment zero per a l'ús domèstic és una postura correcta i sostenible, acompanyada d'una segona modificació, que és la que proposem a l'esmena 210, que és que nosaltres creiem que perquè l'aplicació d'aquests cànon sigui més justa socialment cal modificar la base, cal modificar l'escalat i la base d'aplicació. I nosaltres proposem que el mínim sobre el qual s'apliqui aquests dos cànon, tant el cànon de sanejament com el cànon hidràulic, no sigui el de 6 metres cúbics més, com és actualment amb la llei existent; nosaltres proposem que es faci un nou escalat, el qual contempli que, a les persones o a les famílies que consumeixin entre 0 i 3 metres cúbics més, se'ls apliqui un coeficient zero. És a dir que hi hauria un col·lectiu important que no pagaria cap dels dos cànon; i aquest col·lectiu, per qui estaria constituït, fonamentalment?: estaria constituït, fonamentalment, per jubilats, per persones que visquessin soles o persones que haguessin decidit estalviar. Proponem una segona franja entre un consum de 3 i 9 metres cúbics més, que s'hi aplicaria el coeficient 1; és a dir, aquest col·lectiu pagaria el cànon aprovat multiplicat per 1, i als que tinguessin un consum superior als 9 metres cúbics més s'aplicaria un coeficient 1,2.

Nosaltres entenem que aquesta proposta té una aplicació socialment molt justa, i beneficia directament, per aplicació ja de

la llei, un col·lectiu; no cal recórrer a vies indirectes per beneficiar un determinat col·lectiu.

Respecte el cànon hidràulic, què és el que proposem? Proposem abaixar la tarifa de 16,20 pessetes, que està ara, a 10 pessetes/metre cúbic. També proposem eliminar la nova tarifa que en el Projecte de llei es proposa, que és de cobrar un cànon hidràulic a les terres de l'Ebre, a partir de l'any que ve, de 5 pessetes/metre cúbic. Nosaltres considerem que això no ha de ser-hi, i la nostra esmena va en el sentit de modificar també aquest apartat.

Sostenim l'aplicació també d'aquest nou esglaonat per al cànon hidràulic, i per al tema i la problemàtica, que també ha estat plantejada per part de la plataforma, que les famílies nombroses o les famílies amb més de sis membres puguin tenir una rebaixa, nosaltres creiem que aplicant-los el coeficient 1 això quedaria esmenat. Perquè la proposta que fa el Govern creiem que és una proposta absolutament inaplicable, és una proposta complicada, i amb un exemple es pot veure molt clar. Per exemple, un ciutadà, doncs, una família nombrosa que visqui a Ripoll, si vol aplicar tot el que en aquest article es diu, haurà de demanar un certificat del cens dels que són, presentar una instància a la Junta d'Aigües, venir aquí a Barcelona, presentar-la, després resoldre, i recuperar segurament 900 pessetes. Per tant, això és absolutament inaplicable i no és àgil. I quan algú, un govern, vol beneficiar un determinat col·lectiu, ha d'aplicar, com jo deia abans, aplicacions de la llei directes, no indirectes; les aplicacions indirectes no solen funcionar gaire bé. Per tant, anem a fer de bons legisladors, anem a l'aplicació directa, anem, per exemple, a considerar aquests trams..., a aplicar-los coeficient zero i aplicació automàtica. Nosaltres, d'aquesta proposta, discrepem absolutament, perquè creiem que és inoperant. De totes maneres, alguns grups han arribat a una transaccional i nosaltres, en la votació d'aquesta transaccional, doncs, estaríem d'acord que s'hi introdueixin modificacions, però no estem d'acord amb el concepte.

Quan aquí es plantegi, per exemple, i aquests dies ho hem llegit al diari, que hi ha hagut increments, per exemple, en el servei d'aigües, a l'àrea metropolitana, que jo sé que ara tot seguit es dirà això, «el servei de l'aigua de l'àrea metropolitana, ha estat autoritzada la companyia d'aigües de Barcelona a un increment del 6,8%»... O sigui, això ho ha autoritzat la Junta de Preus; la Junta de Preus també ha autoritzat una altra cosa: la Junta de Preus ha autoritzat que la tarifa complementària, que és la tarifa que cobra l'àrea metropolitana per fer inversions en la xarxa secundària, només se li ha autoritzat un increment del 2,8%. Per tant, aquí hi ha una contradicció. També dir que el 6,8 que pot..., que aplicarà la companyia d'aigües, per a aquest increment compleix un determinat servei. Però el Govern de la Generalitat, per a l'increment dels cànon, no compleix el servei, de moment —en tot cas, està per veure si en el futur el complirà.

Per tant, nosaltres, amb aquestes esmenes, el missatge que volem transmetre és, primer, un nou graonat per ser més justos socialment; segon, la congelació del cànon d'ús domèstic, i, en tercer lloc, baixar el cànon hidràulic a 10 pessetes/metre cúbic. Quin resultat produiria això als consumidors? Nosaltres estem convençuts que l'aplicació d'aquestes esmenes nostres, si prosperessin, que ja ens sembla que no prosperaran, doncs, produiria una reducció del 50% de rebuig d'un col·lectiu important,

que ja l'he citat abans, i a la resta d'usuaris permetria una reducció global del rebut de l'aigua entre un 12 i un 15%. Per tant, a nosaltres ens sembla que això és una bona proposta en aquests moments en què el tema està a l'entorn d'una conflictivitat important.

Nosaltres tenim i hem tingut voluntat d'arribar a acord; sembla ser que no ha estat possible arribar a un acord amb totes les forces de la cambra, encara, doncs, que amb algunes sí; nosaltres interpretem que les nostres esmenes recullen més àmpliament que la proposta que aquí prosperarà les peticions formulades per la plataforma a l'entorn de l'aigua, i també vull lamentar que hem perdut, tots els grups de la cambra, una oportunitat molt important i hem desaprofitat un moment per poder donar una solució a aquest tema, que té una conflictivitat important, com tothom, doncs, ha pogut observar.

Lamento que aquesta proposta, o aquestes esmenes, o l'esperit, en tot cas, de les esmenes del Grup Socialista, no hagi pogut estar recollit, però nosaltres entenem que la valoració que fem, i la presentació que fem, recull àmpliament les peticions que ja ens havien estat formulades, i també, des d'un punt de vista de criteri, creiem que són les millors per poder aplicar durant el proper exercici.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Intentaré delimitar el que és la tarifa de sanejament..., a efectes de comprensió per a tots nosaltres, el que és l'article 36, tarifa de sanejament, article 37, cànon d'infraestructures hidràuliques, perquè la senyora Martí, a la qual li agraeixo, doncs, l'esforç de síntesi, en agrupar crec que ha barrejat una mica la defensa de les seves esmenes.

Bé, la senyora Martí, com sempre, ens ha explicat moltes coses: ha parlat de la companyia d'aigües i de l'autorització dels preus d'augment de l'aigua... Cap d'aquestes qüestions, senyora Martí, les estem discutint, almenys aquí, via pressupost. Per això dic «delimitem». Anem a pams, doncs, senyores i senyors diputats.

Article 36, increment de tarifa de sanejament: aquí, només descriure la situació. El Departament, en funció de les inversions previstes, que s'hauran de reajustar, a les inversions previstes, en l'apartat corresponent, havia previst un increment del cànon de sanejament de l'ordre del 6,5%; aquí hi havia unes esmenes, que ja hem explicat, del Grup Popular, que feien una reducció que, *grosso modo*, venia a ser el 5%, unes esmenes del Grup d'Iniciativa, que tenien una oscil·lació entre el 3 i el 4%, si no m'equivoco, però només per a usos domèstics, i, per altra banda, hi havia les esmenes del Grup Socialista.

Aquest conjunt d'esmenes que he explicat prèviament, hem arribat a aquest acord, del qual em felicito, que les xifres que s'han donat —perquè, és clar, el text de la transacció són tots els valors substituïnt els valors del projecte de llei—, curt i ras és un augment d'un 5% per al servei domèstic, els usos domèstics, i un 5,5% per a usos industrials. Aquí tots hi hem perdut una mica de les nostres pretensions, però els bons acords signifiquen això: que tothom ha sacrificat una mica, almenys tothom que ha participat, que ha volgut participar, en la solució d'un problema, almenys al nostre nivell. Per tant, doncs, nosaltres anunciem el nostre suport a aquest acord a què s'ha arribat.

Quant a les esmenes del Grup Socialista, en aquest cas concret, que són la 208 i la 210, és clar, hi ha unes opcions diferents de les nostres i que no han volgut entrar en l'acord; han preferit que altres acceptin el sacrifici que suposa de les posicions pròpies per solucionar el problema i mantenir una actitud testimonial numantina, sabent que de totes formes s'aplicarà l'altre; perquè en aquest cas, si no fos així, ja haurien arribat vostès a un acord, si més no per l'esperit de responsabilitat que els suposo i que conec de fa temps que, en definitiva, tenen.

Ara, el que sí que, dintre d'aquest esperit de responsabilitat, senyora Martí, a mi, almenys, no em val que ara vostè, després d'haver presentat esmenes, d'haver-les debatut en pressupost, d'haver escoltat els nostres arguments, que ara ens digui: «Ah!, no, és que va ser un error de transcripció mecanogràfica: els valors que donàvem de les tarifes de les zones A i B, hi ha hagut un error de màquina». I, per tant, quan jo li deia: «Escolti, vostè parla de congelació, però vostè el que demana és un augment d'un 2% a la zona B i un 4% a la zona A»..., la qual cosa, d'acord, hi ha distància, però no és la distància abismal i cataclísmica que vostè ens intentava explicar ara. Per tant, jo li parlo del que vostè ha dit. Ara, és clar, evidentment, si vostè canvia sobre la marxa les xifres com a error tècnic i diu que el que vol és la congelació, el que..., llavors, de què em serveix tot el debat que hem fet amb els companys de vostès demanant que amb càrrec a aquestes partides es facin moltíssimes coses de sanejament. Aquí sí que, senyora Martí, hi ha una incoherència.

Per tant, doncs, nosaltres ens oposarem —permeti'm expressar el meu parer, que també, la senyora Martí, ara sí que en la seva intervenció ha estat vehement com en èpoques pretèriques—, per tant, nosaltres no donarem suport a l'esmena 208 i a l'esmena 210.

Ara, anem, anem, senyora Martí, senyores i senyors diputats, a l'article 37. L'article 37 és el cànon d'infraestructures hidràuliques. Aquí ens trobem amb l'esmena 211, del Grup Socialista, i de tot un reguitzell d'esmenes del Grup Popular, que van des de la 212...

El Sr. PRESIDENT: Sis esmenes...

El Sr. ESCUDÉ: ...fins a la 217 —gràcies, senyor president. Aleshores, nosaltres, també, en aquest esforç d'intentar acords, doncs, hem analitzat, hem mirat fins on podríem renunciar a les nostres posicions de partença, i fem una proposta. Una proposta que, pel que sembla..., bé, ja li oferiré a la senyora Martí, però pel que sembla, per rumors que m'han arribat, la senyora Martí, aquesta actitud, també testimonial, que ha manifestat en el cànon de sanejament, em temo que la mantindrà també aquí. En què consisteix? Fonamentalment consisteix en una proposta de transacció amb una part de la proposta del Grup Socialista i amb el conjunt de propostes del Grup Popular. Perquè aquest és un tema, senyores i senyors diputats, que a nivell de comissió vam discutir molt, i vam coincidir que es podria i caldria buscar un camí d'ajudar les famílies nombroses de baix consum —vol dir persones de nivell de renda molt baix—, per damunt, més enllà del que ja preveu el Projecte de llei.

Fruit d'aquesta negociació, tinc la satisfacció de dir que ofereixo una transacció sobre les esmenes 212 a 217 i que el Grup Popular ha manifestat la seva acceptació —està signada conjuntament amb mi pel seu portaveu—, i que, aleshores, arribat el seu moment, demanaria que el senyor president demanés al Grup Socialista si això podria també convenir-li i significar la

retirada de l'esmena 211. Jo ja sé, jo ja sé, senyora Martí, que vostè té un problema important, aquí, perquè aquesta esmena 211, a diferència d'altres vegades que un tema es pot trossejar en diverses esmenes, vostè ha acumulat en aquesta esmena 211 tot el seu condicionat, tota la seva alternativa, tots els seus punts de vista sobre el cànon d'infraestructura hidràulica. I, és clar, aleshores, acceptar vostè aquest tema que oferim a transacció significaria sacrificar la resta de l'esmena, cosa que comprenc que no vulgui fer. Però aquesta és la mecànica i, per tant, doncs, nosaltres li oferim formalment la transacció, i sabem que vostè ha manifestat en alguns moments el seu acord amb aquest tema, però que té la dificultat d'acceptar-la.

Per acabar aquesta intervenció, senyor president, voldria dir que hi ha unes manifestacions que ha fet la senyora Martí, que nosaltres compartim, que és el tema de l'aplicació d'aquest cànon d'infraestructures hidràuliques en uns determinats territoris del país —del sud del país, concretament—, i nosaltres, a la vista de la seva explicació, que compartim... Ara, aquí sí que, senyora Martí, el problema, com suposo que sap vostè, és molt més complicat, perquè el tema que transaccionem, el tema de la reducció de la tarifa del consum de les famílies nombroses de baix nivell de renda, és un tema que es podria transaccionar perquè vostès en parlen; ara, aquest tema de les terres de l'Ebre, reconeixerà —o em sembla que fins i tot vostè ho ha dit—, vostè no en parla, vostè en deixa de parlar, però en fer un text alternatiu de tot l'article, indirectament vol dir que vostè està en contra d'aquesta posició, posició que nosaltres acceptem i compartim. Ara, evidentment, em sembla que encara no s'ha descobert, malauradament, la possibilitat de fer una transacció amb una cosa que no existeix.

Ara bé, senyora Martí, en aquest aspecte concret de les terres de l'Ebre, nosaltres li manifestem la nostra voluntat de donar-li suport, i l'única manera que se'ns ha acudit de donar-li suport, i que em sembla que és l'única manera viable, és que, arribat el moment —si hi arribem, perquè, al pas que anem, veurem què passarà— de posar a votació el text de l'article 37, nosaltres, senyor president, ja li indiquem des d'ara que demanarem una votació separada de la referència que fa el punt 4 d'aquest article 37 a una diferenciació de cànon..., perdó, de coeficients multiplicadors, a base de suprimir la referència de les demarcacions de Ponent i de les terres de l'Ebre, i així mateix, per acabar d'arrodonir la situació i clarificar el tema, votariem també en contra —per això també demanarem votació separada— de l'apartat cinquè, que fa referència a aquests casos d'aquests territoris del mateix article 37 del cànon d'infraestructures hidràuliques.

En definitiva, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, ens congratulem del sacrifici que tres grups de la cambra hem sigut capaços de fer de les nostres posicions respectives en el cànon de sanejament, i demanaríem que es passés a la lectura, o a l'explicació, d'aquesta esmena transaccional. I, pel que fa referència al cànon d'infraestructura hidràulica, que és l'únic text que no ha arribat a la presidència, tot seguit el meu company senyor Codina farà arribar la proposta de transacció sobre les esmenes 211 a la 217, que en certa manera només és sobre la 211, perquè de la 212 a la 217 ja hi ha donat conformitat el Grup Popular. En tot cas, la resta, millor dit, esmenes del Grup Socialista, que són la 208, 210 i 211, hi donaríem el nostre vot negatiu.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El Grup Popular retira les seves esmenes 212 a 217? *(Pausa.)* Moltes gràcies. I el Grup Socialista, què fa, respecte a la 211? *(Pausa.)* La manté. Molt bé.

Doncs, hem acabat el final del debat de l'articulat. La votació de l'articulat tindrà lloc demà al matí, no abans de les onze del matí.

I, fins a les deu de demà, se suspèn la sessió.

(És un quart de nou del vespre i catorze minuts.)

